COLECȚIA SFINX

29

FINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

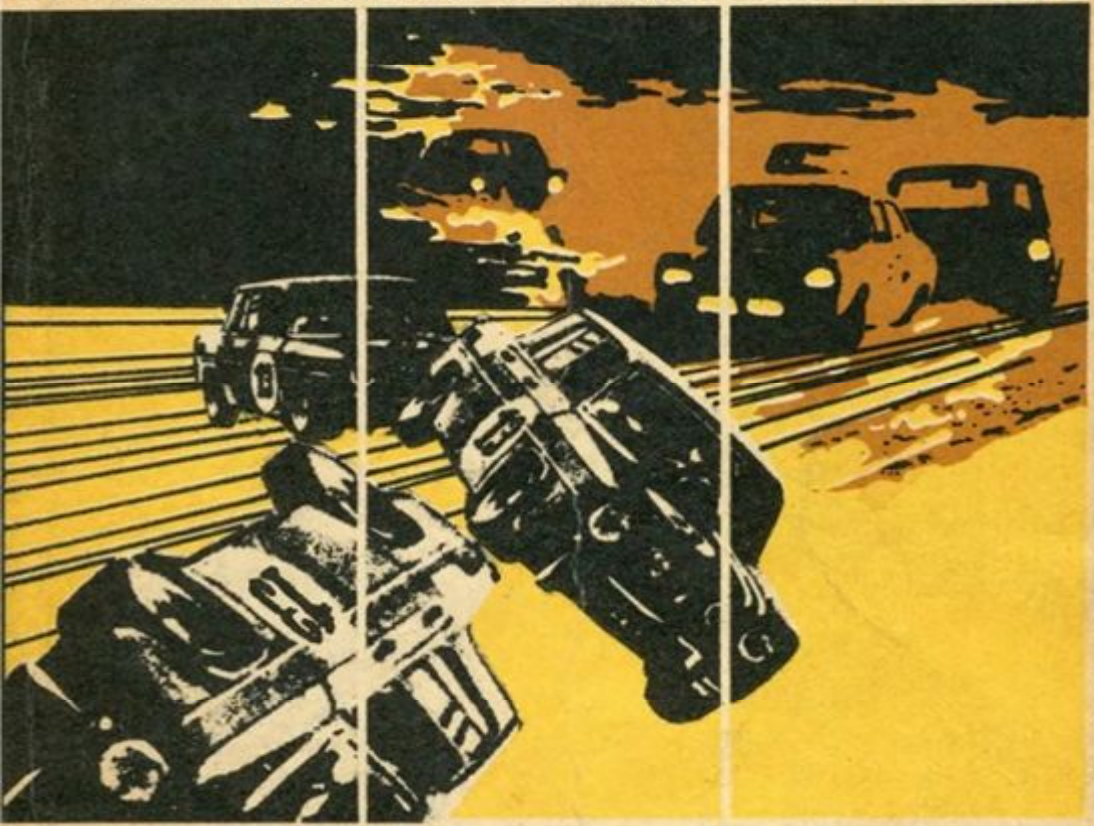

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

SEVER NORAN

Ultimul viraj

EDITURA MILITARĂ

Sever Noran

Ultimul viraj

În loc de prefaţă

Începuse să ningă. Învolburaţi, fulgii se repezeau spre geamuri pentru ca, după câteva clipe de odihnă, să-şi continue drumul luaţi de altă pală de vânt.

Maiorul Bota scria de zor în timp ce locotenentul Radulian se ridicase. Cu faţa spre fereastră, privea visător jocul fulgilor de zăpadă. Stătea aşa de câteva minute când intră secretara serviciului.

— Aveţi un colet, tovarăşe maior. Făcând câţiva paşi, depuse pe biroul lui Bota o cutie de carton de forma unui cub.

Bota mormăi un „mulţumesc" şi îşi văzu de ale sale.

— E din Viena, spuse secretara, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Poftim? Cine e din Viena?

— Pachetul, răspunse aceasta ieşind.

Radulian se întoarse.

— Nu sunteţi curios să aflaţi ce conţine? întrebă el.

Maiorul îl privi cu ochi obosiţi. Lucrase toată noaptea.

— Cine-mi trimite mie un pachet din Viena? Vrei să deschizi dumneata?

Radulian tăie sfoara şi desfăcu cartonul. În clipa următoare, scoase o exclamaţie de uimire.

— Ce e?

— Priviţi! zise locotenentul şi scoase dinăuntru o... pălărie de vânător, care, lângă pana frumos colorată, avea o scrisoare şi o carte de vizită.

— Ce glumă mai e şi asta? întreba Bota. Te rog citeşte...

— Scrie în germană. Deci: „La noi se spune «Jos pălăria!» Nu ştiu cum se zice la dumneavoastră, în România, Oricum, eu îmi scot pălăria şi v-o trimit în semn de admiraţie pentru cel care... Hm... Hm... «Colierul Cleopatrei»... Ultima «bombă», la gara din Oradea m-a dat gata...”

Bota smulse cartea de vizită din mâna lui Radulian. O întoarse pe partea cealaltă. Văzu numele lui Werner şi zâmbi:

— Ei, poftim! Numai o pălărie de vânător bavarez îmi lipsea! Lăsându-se pe spate, privi prin geam jocul fulgilor de zăpadă.

— Ultima lovitură a fost formidabilă! spuse Radulian. Ivaşcu mi-a povestit că la gara din Oradea a avut loc o scenă de neuitat. Werner a oscilat între a face un infarct sau a-şi scoate, cu respect, pălăria, în cinstea dumneavoastră. I-aţi servit, vorba lui, o „bombă” formidabilă! Dar parcă numai lui? Şi nouă, tuturor...

Dându-şi seama că Bota nu-l asculta, Radulian tăcu.

...Cădea prima zăpadă şi fulgii se învolburau sub bătaia vântului.

Partea întâi

Alarmă falsă?

Când trenul părăsi Salzburgul, Radu Nicolau constată că în compartiment mai rămăseseră doar patru persoane: el, profesorul Ganea – care abia reuşea să-şi învingă somnul – Matei Grigoriu şi un străin care se urcase la Viena. Acesta din urmă era un ins rotofei, cu fălci de buldog, al căror contur era subliniat de grăsimea bărbiei. Dormea dus şi sforăia din când în când, scoţând un sunet ciudat.

Profesorul Ganea era mic de statură, trecut de cincizeci şi cinci de ani, cu pometii obrajilor roşii, nasul puţin ridicat în vânt şi ochii albaştri, într-un continuu neastâmpăr. Părul, favoriţii şi barbişonul, alb-argintii, în contrast cu obrajii rumeni, dădeau impresia că era un actor tânăr care s-a machiat ca un moşneag.

Întâmplarea făcuse ca profesorul şi Radu Nicolau să aibă aceeaşi cabină în vagonul de dormit. Descoperind că ţinta călătoriei lor era tot Münchenul, sporovăiseră vrute şi nevrute. De la Viena se mutaseră la vagon-clasă. Radu avea doar un mic geamantan şi trusa aparatului de filmat. Era trimisul televiziunii la „Raliul Europa”. Profesorul participa şi el la raliu, care începea la München peste două zile, având ca ţintă

finală Bucureştiul. Bagajele acestuia se compuneau dintr-o valiză, o plasă cu alimente şi o geantă tip diplomat, dreptunghiulară, cu alămuri galbene la colţuri.

Matei Grigoriu era înalt şi slab. Să tot fi avut patruzeci şi cinci de ani. Era operator. În cadrul raliului, urma să realizeze legătura prin radio între echipaje şi şeful delegaţiei, inginerul Lăzărescu, trimisul clubului de care aparţineau concurenţii.

Radu Nicolau, un tânăr bine făcut, cu înfăţişare de atlet, avea fruntea şi obrajii bronzaţi, sprâncenele negre, stufoase şi parcă răzvrătite spre fruntea ridată, iar ochii, de un albastru închis, cu reflexe de oţel.

— Cum o să „călătoriţi" la raliu? întrebă Radu.

— Eu mă îmbarc pe maşina conducătorului delegaţiei sportivilor noştri, adăugă cu o uşoară nesiguranţă în glas profesorul, ca pentru a se scuza că nu-i putea oferi şi lui Nicolau un loc. Şi tovarăşul Grigoriu – la fel. Dumneata?

— În maşina rezervată operatorilor T.V. Mi-ar fi plăcut să mergem împreună...

Trenul gonea spre München. Din păcate, se lăsase întunericul şi călătorii nu mai puteau vedea peisajul. Radu nu dormea. Răsfoia distrat o carte. Deodată, uşa compartimentului se deschise şi intră un individ înalt, slab, adus de spate.

— E vreun loc liber? întrebă el în germană.

— Desigur, i se răspunse.

Noul venit puse în plasă un mic geamantan şi se aşează cam brusc între Ganea şi călătorul care se urcase la Viena. Acesta tresări, deschise ochii mari, apoi îşi trase peste faţă perdeaua de la geamul compartimentului, hotărât, pesemne, să-şi continue somnul.

După vreo jumătate de oră, călătorul cel înalt şi slab dormea dus. Radu îl privi cu oarecare nemulţumire: mai întâi pentru că nu-i plăcea înfăţişarea acestuia – avea o figură de Don Quijotte – şi, în al doilea rând, nu vădise maniere prea elegante.

Ganea, care se afla în stânga noului venit, se trase mai la o parte. Se mai foi câteva minute, apoi se ridică şi ieşi pe culoar să-şi aprindă o ţigară. Somnul îi dispăruse ca prin farmec, iar prezenţa acelui individ cu faţa prelungă şi obrajii supţi îl deranja.

Îşi fuma liniştit ţigara, iar Radu renunţase să frunzărească romanul, când trenul intră într-un tunel. Se auzi uruitul înfundat al roţilor şi negura se lipi compactă de geamuri. Peste câteva minute, se simţi iarăşi aerul răcoros şi proaspăt al nopţii. Radu era tocmai pe punctul de a-şi lua din geamantan o revistă, când răsună o împuşcătură, urmată de un strigăt de groază. Privi spre culoar: profesorul Ganea dispăruse!

Deschise cât putu de repede uşa compartimentului şi ieşi pe culoar.

— Aici!... Aici! ţipă Ganea, ridicând braţul deasupra capului pentru a fi văzut.

Tânărul se repezi spre profesor. În clipa următoare însă, trenul intră într-alt tunel şi luminile se stinseră în tot vagonul. Cei câţiva călători care ieşiseră din compartimente, bulucindu-se spre locul unde se afla profesorul, scoaseră strigăte nedesluşite, în care se amestecau îngrijorarea, spaima şi indignarea. Din fericire, pana de curent dură puţin. O lumină plăcută în vadă iarăşi vagonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Radu, dând cu ochii de Ganea. Dumneavoastră aţi ţipat?

— Nu eu, ci domnul acesta, răspunse profesorul arătând spre un bărbat în vârstă, de statură mijlocie, care se rezemase de peretele vagonului şi dădea explicaţii în engleză.

— A tras cineva cu o armă, spunea bătrânul, îngânând cuvintele atât de aiurea încât cei ce se îngrămădiseră lângă el nu înţelegeau mare lucru. Tocmai ieşeam din compartiment... L-am văzut când voia să treacă în vagonul celălalt. Când uşile s-au închis, a răsunat împuşcătura. Cred că-i acolo, mort între vagoane...

— Ce spune? Ce spune? întrebară câţiva în germană.

Radu Nicolau îşi făcu loc şi ajunse la capătul vagonului. Cu un gest hotărât, trase de cele două părţi culisante ale uşii. Pe puntea dintre vagoane nu se afla nimeni! Drept urmare, curioşii se retraseră în compartimentele lor, bombănind ceva la adresa bătrânilor ipohondri care se sperie din te miri ce şi au impresia că în preajma lor se comit mereu crime.

— Totuşi a fost o împuşcătură. Am auzit-o cu urechile mele, spuse Ganea. Haidem înapoi, în compartiment, se adresă el lui Grigoriu care apăruse între timp.

Îl părăsiră pe Radu şi se îndreptară spre capătul vagonului. Deschizând uşa compartimentului îl zăriră pe călătorul cu capul de buldog: ca şi mai înainte, avea faţa acoperită de perdeaua de la geam şi dormea dus, scoţând uneori sforăitul acela ciudat. Individul cu chipul înnegurat dormita şi el. Nu auziseră, oare, împuşcătura?

Rămas singur pe culoar, Radu deschise încă o dată canatele uşii dintre vagoane şi le dădu brusc drumul. Era curios să constate dacă, închizându-se, acestea făceau un zgomot deosebit. Se închideau destul de liniştit. Le desfăcu din nou şi îşi trecu mâna de-a lungul garniturii de cauciuc ce le mărginea. Plecă strâmbând din nas.

— Bătrâni ipohondri, murmură el. Îşi scoase batista

să se şteargă pe mână, apoi îşi suflă nasul. Mirosea a pucioasă. „Ia te uită! Miroase a pocnitori de bâlci. Cineva a vrut să-i facă o glumă de prost gust bătrânului. Dar dacă... nu? Atunci de ce s-a creat această falsă alarmă?”

*

Reveni în compartiment. Ganea tocmai se pregătea să răsfoiască o revistă, iar Grigoriu moţăia. Calmul se aşternuse peste tot.

— Ei, ce zici de englez? întrebă profesorul. S-a speriat rău.

— Oricine în locul lui s-ar fi speriat, spuse Radu.

— Crezi că a tras cineva cu o armă?

— Eu, unul, nu cred, murmură Grigoriu, fără să deschidă ochii.

— Ştiu o glumă bună cu doi bătrâni sperioşi, spuse Ganea, schimbând vorba, cu intenţia clară de a înviora discuţia.

Radu îl privi şi zâmbi admirativ. De la Bucureşti şi până la Viena, profesorul îl bombardase, pur şi simplu, cu glume. Avea o colecţie inepuizabilă şi o memorie prodigioasă. El însă nu reuşise niciodată să reţină mai mult de două-trei anecdote din zecile care i se spuneau. Poate pentru că le asculta distrat, aşa cum făcea şi acum. Când Ganea termină, zâmbi formal – gluma nu era prea reuşită – şi se ridică să umble în geamantanul

aflat în plasa de bagaje. Ca la un semnal, călătorul care semăna cu „Cavalerul de la Mancha” se trezi.

— Regensburg? Regensburg? A fost o oprire? întrebă el.

Fără să aştepte răspunsul, îşi luă geamantanul, mormăi un „gute Nacht” şi ieşi repede din compartiment. Oraşul de care întrebase se afla cam la jumătatea drumului dintre Salzburg şi München. Trenul nu avusese până acum nicio oprire, aşa că era sigur că omul se alertase degeaba. Îşi văzu, aşadar, de ale sale. Căutând în geamantan, scoase trei mere.

— Ionatane veritabile.

Oferi unul profesorului şi unul lui Grigoriu, care-l luă şi-l şterse cu grijă. Fructul căpătă o culoare rubinie. Muşcă cu poftă. Ganea îl imită. Radu închise fermoarul geamantanului, când privirea îi căzu pe servieta tip diplomat a profesorului. Alămurile străluceau parcă mai puternic acum, după reaprinderea luminilor în vagon. I se păru curios un lucru: când îl ajutase pe Ganea să-şi ducă bagajele de la vagonul de dormit aici, lovise, din greşeală, servieta acestuia de uşa vagonului, provocându-i (cel puţin aşa i se păruse) o mică zgârietură. Or, acum, urma nu se mai vedea. „Probabil că lumina e prea puternică”, îşi zise şi se aşează alături.

— Dumneata ce crezi, domnule Grigoriu, spuse, pe neaşteptate, profesorul. Mărul pe care Paris l-a oferit

Afroditei, în celebra judecată de pe muntele Ida, de lângă Troia, a fost un măr ionatan, unul parmen auriu sau unul... pădureţ?

— De ce pădureţ?

— Pentru că pe vremea aceea nu cred să fi existat soiuri altoite. Pe mine mă miră altceva: de ce nu i-a oferit o... portocală. Era mai în ton cu zona geografică şi cu clima. De ce neapărat un măr? Nu v-aţi întrebat niciodată? Ca şi în cunoscuta scenă biblică! În Edenul situat, pare-se, prin zona fluviilor Tigru şi Eufrat, şarpele o ademeneşte pe Eva tot cu un măr. Nu era mai firesc să o îndemne să muşte dintr-o portocală? În loc de „mărul lui Adam" şi „mărul discordiei", azi am vorbi despre „portocala discordiei" şi „portocala lui Adam"...

Radu zâmbi. „Hâtru, nevoie mare..." În clipa următoare, îşi aminti de zgârietură. Înciudat, se ridică, ieşi pe culoar şi deschise un geam. Aerul rece al nopţii îl învioră. Mirosea a ploaie. Trenul îşi micşoră viteza şi opri în gara Regensburg.

Coborî printre cei dintâi şi se plimbă distrat pe peron, privind absent călătorii care se îndreptau spre ieşire. Se opri în faţa unui automat cu răcoritoare, vârî o monedă şi apăsă pe butonul pe care scria în germană: „Apă minerală". Bău cu sete. Văzând că peronul se golise, reveni în vagon.

«Cavalerul de la Mancha» n-a coborât aici. S-a grăbit să ne părăsească, a întrebat de Regensburg, dar n-a coborât. Profesorul unde o fi?" se întrebă el, constatându-i lipsa din compartiment. Se duse spre capătul vagonului şi privi culoarul din celălalt vagon. Ganea discuta cu un bărbat în vârstă, cu părul alb, care purta ochelari. Nu-i putea vedea bine faţa. „Cine o fi?" În clipa aceea cei doi se despărţiră.

*

Radu Nicolau reveni în compartiment. Câteva clipe mai târziu, apăru Ganea. Era tulburat. Sau poate că era doar o impresie. O jumătate de oră se scurse în tăcere. Radu se apucase să rezolve cuvinte încrucişate, Grigoriu dormea, iar profesorul încerca să aţipească. Până la München mai aveau doar o oră de mers.

Uşa se deschise. Intrară doi vameşi, însoţiţi de un poliţist. Îl treziră pe vienez şi acesta îşi prezentă actele. Cei trei români repetară gestul. Nu mult după plecarea din Salzburg trecuseră frontiera dintre Austria şi Republica Federală Germania. Probabil că vameşii întârziaseră în alte vagoane.

Românii îşi primiră repede paşapoartele. Vienezul trebui să aştepte: poliţistul îi studie cu deosebită atenţie actele, apoi făcu un semn vameşilor. Aceştia cerură călătorului să-şi deschidă geamantanele şi îi controlară bagajele de-a fir a păr. În cele din urmă, plecară.

— S-au trezit cam târziu cu controlul vamal, spuse Radu. De obicei, între Austria şi Republica Federală Germania nu se prea obosesc cu formalităţile. Ştiu asta, fiindcă am fost de multe ori la München. Cu treburi de reporter la televiziune, fireşte. Uneori nici nu mi-au ştampilat paşaportul. Ce i-o fi apucat cu controlul ăsta atât de aprig?

— Curios mi se pare altceva, spuse profesorul. Că l-au frecat zdravăn pe neamţ, în vreme ce nouă nici nu ne-au cerut să le arătăm bagajele... Te pomeneşti că împuşcătura aceea, de pe culoar...

Vienezul mormăi ceva în limba germană.

— Pardon! Aţi spus ceva? întrebă Ganea.

— Nu, răspunse vienezul, ţuguindu-şi buzele. Se întoarse spre geam, îşi acoperi capul cu perdeaua. Se auzi iar sforăitul acela ciudat.

— Omul ăsta n-a dormit de anul trecut, zise în glumă profesorul. Cum pune capul jos, cum cade în transă...

Radu îşi trecea mâna alene prin păr. Colegii de la televiziune ştiau că în asemenea momente era adâncit în gânduri şi îl lăsau în pace. Dar profesorul nu ştia. De aceea îl zădăra cu tot felul de întrebări sâcâitoare. Voia să ştie cam cât mai era până la München şi cum avea să-şi desfăşoare activitatea reporterul.

— Eu trag la hotel „Bavaria”. Acolo-i statul major al raliului. Dumneata unde vei dormi noaptea asta?

— Habar n-am. Sper să-l găsesc pe Alin Ivaşcu, trimisul ziarului sportiv. Mi-e prieten bun. O să mă ajute cumva, spuse Radu, fără chef de vorbă.

Profesorul înţelese, în sfârşit, că îl deranja şi-l lăsă în pace. În liniştea care se lăsă în compartiment, Radu putu să se gândească la unele lucruri care-l intrigaseră. I se păreau suspecte alarma provocată de împuşcătură, stingerea luminilor la intrarea în tunel, lipsa zgârieturii de pe geanta profesorului, graba cu care se făcuse nevăzut „Cavalerul de la Mancha" şi, de asemenea, convorbirea lui Ganea cu bărbatul din vagonul vecin. Vag îşi aminti că pe omul acela îl mai văzuse. Parcă în gară la Viena. „Da, da. La Viena! Şi tot cu Ganea! Profesorul coborâse să cumpere o revistă... O fi vreun prieten din Bucureşti care călătoreşte mai departe. Trenul îşi continuă drumul spre Paris..."

Hoţ fără voie

Întâmplările trăite de Alin Ivaşcu au fost declanşate de un fapt obişnuit în viaţa de reporter sportiv: Traian, colegul său care se ocupa de competiţiile automobilistice, se îmbolnăvise cu câteva zile înainte de începerea „Raliului Europa". Cineva trebuia să-l înlocuiască, iar acest cineva nu putea fi altul decât Ivaşcu.

— Ce zici, îţi surâde „Raliul Europa”? îl întrebase redactorul şef. De fapt, îţi surâde sau nu, trebuie să te duci. Ai mai scris despre raliuri, eşti priceput, cunoşti echipajele noastre şi... ai condei.

„Dacă mă ia aşa, e clar că n-o să pot refuza”, gândise Ivaşcu, zgândărit de tonul ironic al şefului.

— Treci pe la secretariat, discută cu Costimac ce, când şi cât transmiţi. Ai două zile să te documentezi. Uite, aici, mapa lui Traian, cu toate datele necesare.

Alin era în temă. Ştia că raliul începea la München şi se sfârşea la Bucureşti. Concurenţii făceau mai întâi turul Bavariei de Sud. La Salzburg se desfăşura o probă de îndemânare. Prima etapă se încheia la Viena. A doua – la Bucureşti, după ce se făcea un tur al Munţilor Apuseni. Se rula mai ales noaptea, concursul deosebindu-se de celelalte competiţii ale genului. Alin cunoştea motivul. Câteva firme producătoare de autoturisme îşi încercau noile modele, între care nu lipseau nici maşinile echipate cu motoare ce foloseau alt combustibil decât benzina...

— Raliul are o importanţă deosebită şi pentru noi, îi spusese redactorul şef. Vezi în ce termeni scrii. Atenţie la păstrarea secretului!

— Am înţeles, mormăise Ivaşcu, amintindu-şi de vestea pe care o primise, în dimineaţa zilei, de la Traian.

Îi telefonase de la spital să-i spună că inginerul Dobre, inventatorul motorului cu combustibil special, care urma să ia parte la raliu, fusese victima unui accident. În locul lui plecase cu maşina de concurs altcineva. Alin voise să afle cum se produsese accidentul.

— De unde vrei să ştiu eu? îl întrebase Traian. Doar sunt la spital! mai uşor poţi afla tu!

Încercase să obţină informaţii, dar deocamdată nici miliţia nu ştia prea multe. Şoferul care provocase accidentul dispăruse. Inginerul Dobre fusese lovit, deşi se afla pe trotuar. E drept, accidentul se produsese aproape de miezul nopţii, când se putea admite că mai circulă şi... unii cheflii.

— Totul e clar? mai întrebase o dată redactorul şef.

Trezit din gânduri, Alin tresărise, clipind des.

— Clar.

— Formele de plecare le ai la secretariat. De altfel cred că bănuieşti motivul principal pentru care te trimit pe dumneata...

Ivaşcu zâmbise fugar. Intuise de la început că nu era trimis fiindcă „avea condei", cum îl ironizase şeful, ci pentru că avea pregătit paşaportul cu toate vizele: peste o săptămână urma să plece la Köln, la mondialele de scrimă.

— Asta înseamnă că n-o să mai merg la Köln?

întrebase el cu tonul unuia căruia i s-au înecat corăbiile.

— Depinde de felul în care vei lucra în acest... „voiaj de plăcere”. Ei, nu te strâmba aşa. Ştiu ce înseamnă un raliu. Te aleargă zi şi noapte. Nici nu vezi pe unde treci. Toţi gonesc ca bezmeticii... Drum bun şi succes! încheiase redactorul şef – un ins înalt, cu privire blajină şi vorbă domoală, care în tinereţe fusese jucător de volei...

*

Două zile mai târziu, către ora prânzului, Alin Ivaşcu se afla în avionul de München. Cunoştea oraşul. Îl vizitase cu ocazia Jocurilor Olimpice.

În timp ce avionul se pregătea de aterizare, privi prin ferestruica din dreptul scaunului său: ca într-un film derulat cu repeziciune văzu cupolele Catedralei Frauenkirche, turnurile primăriei din Marienplatz şi, preţ de o secundă, turnul de televiziune de la Oberwiesenfield, singuratic, cătând parcă întristat spre stadionul olimpic, acum pustiu, lipsit de policromia realizată de vestimentaţia miilor de spectatori.

Se stabili la hotel „Bavaria”. De la fereastra camerei sale, putea zări clădirea Universităţii şi Siegestorul, acel arc de triumf care-i amintea de Arcul lui Constantin cel Mare de la Roma. Nu departe, se afla moderna cantină a Universităţii unde luase masa în timpul Jocurilor Olimpice. Se afla, aşadar, într-un decor care-i era

familiar.

În hotelul „Bavaria” se instalase şi direcţia raliului. Prin holul uriaş era un du-te-vino continuu: se încrucişau oficiali, cronometrori, însoţitori de caravană, mecanici de urmărire şi asistenţă tehnică, îmbrăcaţi în salopete viu colorate şi având pe spate sau pe şepci emblemele unor firme cunoscute, apoi concurenţi, oameni de ordine... Parcajul din faţă devenise neîncăpător. Autovehiculele păreau aruncate claie peste grămadă. Se aflau aici atelierele de asistenţă tehnică ale unor firme, cu embleme pictate pe capote şi pe portiere, apoi camioane uriaşe cu materiale de propagandă – afişe, panouri, steagurile firmelor care aveau maşini în concurs – maşini de scris, telexuri, centrale-radio mobile, camere de luat vederi, lăzi cu hărţi de concurs, busole, cronometre, megafoane, sirene de alarmă şi multe alte obiecte care alcătuiesc, de regulă, recuzita unui raliu de anvergură.

„Raliul Europa” avea ca emblemă un cerb carpatin – în prim plan, iar pe fundal – harta bătrânului continent. Efigia aceasta o întâlneai peste tot: pe faţada hotelului, pe şerveţelele de masă, pe cutiile de chibrituri, pe oglinzile din camere şi de pe holuri, pe geamurile autoturismelor, pe caldarâmul străzilor şi pe refugiile staţiilor de tramvai şi de metrou. Parcă ninsese cu embleme...

În listele de concurs apăreau două echipaje româneşti: Nicolae Radu cu Dumitru Lăzaru pe o *Dacia 1300* şi Ion Marinescu – Andrei Pop pe un *Gordini*. Îi cunoştea bine de la alte concursuri, când scrisese despre ei...

„Ia te uită! fu gata să exclame Ivaşcu cercetând atent lista participanţilor *hors-concours,* văzând că figurau pe ea încă două echipaje româneşti: o maşină pilotată de Lăzărescu, care era şi şeful delegaţiei, şi una de un oarecare Stoichiţoiu, de care nu auzise niciodată. Deci, maşina cu motor special va fi condusă de Lăzărescu, îşi spuse el, privind numărul de concurs. Hm! 13! Nu sunt superstiţios, dar parcă nu mi-ar plăcea să am un asemenea număr de ordine".

Luă legătura cu şeful delegaţiei române şi-i ceru unele date suplimentare. Inginerul era un tip morocănos. Mai avusese de-a face cu dânsul şi la alte concursuri. Simţea că-i este antipatic. Poate pentru muţenia care-l caracteriza, poate pentru aerele de superioritate pe care şi le dădea când aprecia rezultatele şi şansele concurenţilor.

— Sunt patru echipaje de-ale noastre în concurs.

— Da.

— E şi un anume Stoichiţoiu. De unde a apărut?

— La raliu, categoria H.C., se poate înscrie cine vrea. Acest Stoichiţoiu se întorcea spre ţară, după o excursie

prin Europa. A auzit de raliu şi s-a înscris. „Vreau să-mi încerc puterile”, mi-a spus. Un... nici nu ştiu cum să-i zic.

Alin se despărţi mormăind „la revedere” şi se duse spre colţul opus al hotelului. De acolo privi cu oarecare ranchiună spre Lăzărescu. Inginerul, un tip mărunţel de statură, brunet, slab ca o aşchie, tocmai discuta cu un ins care avea pe spate însemnele firmei *Ford*. Ivaşcu îşi privi ceasul. Era patru după-amiază. Urcă la etajul unde se găsea biroul de presă, ceru să i se dea ultimele buletine, privi înscrierile, studie caracteristicile maşinilor încercând să analizeze şansele piloţilor, verifică încă o dată numerele de concurs, apoi ceru să i se spună cu ce maşină urma să se deplaseze şi la ce hotel i se rezervase cameră la Viena.

— Aveţi locul opt în microbuzul „Press I”, îi spuse binevoitoarea funcţionară de la biroul de presă. La Viena vi s-a rezervat o cameră la hotel „Prânz Eugen”. Cât despre acreditarea dumneavoastră, totul e în regulă.

Satisfăcut de informaţiile obţinute, coborî în hol, privi distrat forfota din jurul său, apoi hotărî că era timpul să se odihnească puţin. Şedinţa tehnică era anunţată pentru ora zece seara. Îl zări pe Lăzărescu. Vorbea cu cineva.

Se duse spre lift. În cabină se aflau patru bărbaţi şi

liftiera. Unul dintre aceştia – cel care intrase ultimul – se aplecă şi-i şopti la ureche, în engleză:

— Deseară la opt şi jumătate. Hauptbahnhof, linia zece. Salzburg kaput, încheie el în germană.

Ivaşcu nu reacţionă, convins că omul nu vorbise cu el.

— O.K.! şopti individul, privind reverul stâng al hainei lui Alin, unde se afla o garoafă pe care i-o oferise o tânără de la recepţia hotelului, de îndată ce aflase că Ivaşcu e român. „În amintirea vacanţei pe care am petrecut-o la Eforie!" îi spusese fata.

Până să se dezmeticească, liftul opri la etajul patru şi Ivaşcu ieşi pe culoar. Dintr-o privire îl cântări pe omul care-i vorbise. Îi displăcu faţa roşcovană, buhăită a acestuia, gâtul gros, mâinile umflate. Convins că totul fusese o glumă şi că celălalt îşi va da seama de greşeală, Ivaşcu îi făcu cu ochiul complice, aşa cum te simţi tentat să faci când vrei să fii pe placul unui beţiv paşnic.

Roşcovanul reacţionă imediat. Trăsăturile feţei i se destinseră, zâmbi cu gura până la urechi şi... făcu şi el cu ochiul. Uşile liftului se închiseră ca o cortină.

Ivaşcu se îndreptă spre camera lui zâmbind. „M-a luat drept altul. E beat, desigur", gândi el, amuzat de întâmplare.

*

Spre seară ieşi în oraş. Se plimbă pe bulevardul

dintre Marienplatz şi Karlsplatz, pătrunse în pasajul subteran din Piaţa Stachus pentru a ieşi pe Bayernstrasse, la farmacia internaţională. Voia să cumpere aspirine „Bayer” – o doctoriţă din Bucureşti îi spusese că „doar atâta aşteaptă de la dânsul”.

Porni de-a lungul bulevardului fără o ţintă anume, când se trezi în piaţa gării principale a oraşului. „Ei, poftim! Mi s-a întâmplat ca în – «Hanul lui Mânjoală». Diavolul m-a adus aici! E opt fără un sfert. Roşcovanul mi-a dat întâlnire la opt şi jumătate. Şi-aşa n-am nicio treabă!

Ce-ar fi să intru în gară?”

*

Ajuns pe peron, Alin constată că la linia zece sosea expresul dinspre Bucureşti. „Drace! Nu cumva roşcovanul m-a chemat înadins? O fi ştiut că sunt român...”

Trenul intră în gară. Alin porni pe lângă vagoane, dus de curentul mulţimii. Pe neaşteptate, îl zări pe roşcovan. Ezită. N-ar fi fost mai bine să se întoarcă? „Din moment ce mi-a dat întâlnire în faţa liniei zece, o să-l aştept acolo”. Încadrându-se în şuvoiul de oameni care se scurgea spre ieşire, ajunse în partea centrală a peronului şi se postă în dreptul tăbliţei pe care scria „West-express – sosire ora 20.25”.

Scoase o ţigară şi o aprinse. Urmărea atent călătorii

de teamă să nu-l piardă pe roşcovan. Îl zări cu uşurinţă, datorită culorii părului său blond-roşcat şi a obrajilor congestionaţi. Când trecu pe lângă el, vru să-i taie calea, dar acesta, parcă înadins, îi întoarse spatele. Avea în mână un mic geamantan negru.

„Poftim! Îmi dă întâlnire, apoi se face că nu mă vede!" Aruncă ţigara. Distrat, îşi plimbă privirea de-a lungul trenului. Mulţimea continua să se reverse spre peron. Voi să plece. Ca din pământ, lângă el se ivi roşcovanul.

— Take it! spuse, vârându-i în mână geamantanul negru, cu care-l zărise Alin câteva minute mai înainte.

Se făcu nevăzut. Ivaşcu rămase stupefiat. Nu ştia ce să facă! Aştepta ca, din moment în moment, să audă fluierăturile agenţilor de poliţie, alertaţi de păgubaş. Ce-ar putea să spună? Cum s-ar putea justifica? Pentru a fi crezut, trebuia să ştie măcar cine era roşcovanul!...

Nu se întâmplă, însă, nimic. Forfota de pe peron se mai potoli. Gara căpătă aspectul obişnuit dintre sosirile sau plecările trenurilor. La cele câteva bufete se servea bere şi crenvurşti calzi, iar în faţa tonetelor străinii alegeau diverse mărunţişuri care să le amintească de München. „Mari sunt minunile tale, doamne! fu gata să exclame Ivaşcu. Ce să fac cu geamantanul? Unde să-l duc? La hotel? Drept cine mă ia roşcovanul ăsta?"

Încet, de parcă ar fi înaintat printr-o apă, porni spre

ieşire. Privea mereu în spatele lui. Nu-l urmărea, oare, nimeni?

Dispariţie ciudată

Cu toate că se apropia ora zece seara, în holul hotelului stăruia animaţia din timpul zilei.

De îndată ce sosi, Alin urcă în camera lui de la etajul patru. Aşează valiza pe pat. Îşi dădu seama că locul ei nu era acolo, aşa că o puse pe scaunul de lângă masă. Obosit, se lungi pe pat şi închise ochii.

„Unde poate duce o confuzie! îşi zise el, deschizând ochii. Dacă în geamantanul ăsta e o bombă?"

Sări din pat şi puse urechea pe capac aşteptând să audă un mecanism de ceasornic, convins că orice bombă cu efect întârziat trebuie să emită un sunet caracteristic. Nu auzi nimic. Simţi că-l umflă râsul: „Sunt un caraghios şi jumătate, asta-i", se mustră în gând, cercetând cu atenţie broasca geamantanului. Apăsă pe un buton şi capacul se deschise puţin.

— Ei drăcie! exclamă, văzând înăuntru o geantă de tip diplomat.

Dându-şi seama că vorbea singur, zâmbi: „Aşa se ţicneşte omul. Se trezeşte cu un geamantan în mână, crede că-i o bombă cu efect întârziat, apoi..."

Nu-şi sfârşi gândul. Hotărât să vadă ce conţine

servieta, luă forfecuţa de unghii şi încercă să o deschidă. Surpriză! Nu era încuiată.

Înăuntru se aflau două-trei piese din cele ce compun lenjeria intimă a unei femei, o cămaşă de noapte, câteva brăţări cu strasuri, nişte cercei fără valoare şi un fel de colier, cu nişte desene ciudate. „Parcă-s ieroglife", îşi zise, cercetându-l. Colierul era alb-gălbui, ca fildeşul înnegrit de vreme. Piesele care-l alcătuiau aveau formă de trunchiuri de piramidă, mai mici spre capetele şiragului şi mai mari spre mijlocul lui, unde se afla o piesă ovală, de mărimea unui ou de porumbel.

„Câtă fantezie au şi meşterii ăştia de podoabe femeieşti! Unei bijuterii de trei parale, i se dă culoarea fildeşului, e învechită apoi prin metode artificiale, ba pe deasupra i se face şi o ornamentaţie ciudată, să pară venită din Egipt!"

Închise servieta, închise şi geamantanul şi se întinse din nou pe pat. Nu ştia ce să mai creadă. Ce importanţă puteau avea cele câteva lucruşoare din geantă? De ce îl chemase să-i dea toate aceste nimicuri femeieşti în gară? De ce în lift îi spusese „Salzburg Kaput"?

„Nu cumva s-a comis vreo crimă şi lucrurile victimei au ajuns la mine? Ce s-a întâmplat la Salzburg? A cui e valiza? Cum aş putea să mă disculp dacă aş fi acuzat că am ucis-o pe stăpâna acestor obiecte? N-ar fi mai bine să duc valiza jos, s-o predau la recepţie, cerând să fie

trimisă poliţiei? Nu! mai bine o fac uitată aici când plec. Nici aşa nu e bine! Mă vor urmări, voi fi prins şi acuzat de cine ştie ce. Mai bine o iau cu mine şi o „pierd” pe drum. Şi-aşa vom călători mai mult noaptea...”

*

Coborî în hol pradă unei nelinişti lesne de explicat. Trecuse de biroul de recepţie când se auzi strigat:

— Pe unde naiba rătăceşti, Aline?

Ivaşcu se întoarse şi-i recunoscu pe Radu Nicolau, reporterul televiziunii.

— Te caut ca un disperat. Abia am sosit din ţară. Habar n-am ce-i pe aici. Peste vreo douăzeci de minute e şedinţa tehnică, nu-i aşa? Iar eu sunt în aer!

Alin îl cunoştea pe Radu de câţiva ani. Îl ştia întreprinzător şi bun meseriaş în specialitatea lui, aşa că zâmbi, convins că disperarea lui era simulată.

— Ai cameră? îl întrebă Ivaşcu.

— Tu nu înţelegi că abia am sosit? Nu cumva în camera ta ai două paturi?

— Ba da.

— E-n regulă! Dorm cu tine!

Se îndreptară spre lift, unde se întâlniră cu inginerul Lăzărescu, însoţit de cei doi şefi de echipaj: Marinescu şi Lăzaru. Nicolau îl cunoştea pe inginer. Fericit că poate sta de vorbă cu concurenţii, uită de bagaje şi începu să pună tot felul de întrebări.

— Să stăm jos, îi invită Lăzărescu, indicând un colţ mai retras, unde se afla o măsuţă.

Nicolau îşi scoase aparatul, filmă alternativ furnicarul din holul hotelului şi pe concurenţii români vorbind, îi ceru lui Lăzărescu să facă o declaraţie „ca înainte de începerea cursei", apoi începu să-şi ia notiţe. De masa lor se apropie Grigoriu.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse el. Aş dori să pot intra în „ţarcul" unde sunt maşinile pregătite pentru concurs. Trebuie să verific aparatura de radio. Să nu fi intervenit vreo neregulă pe drum.

Lăzărescu se ridică în picioare.

— Mergem imediat. Nu cred să se fi întâmplat ceva. De la Bucureşti şi până aici am condus numai eu. Dar, în fine... Trebuie să facem verificarea. Hai să cerem direcţiei raliului aprobarea de a intra în parcul de maşini.

Lăzărescu şi Grigoriu plecară. Radu Nicolau vru să continue discuţia cu cei doi concurenţi, când îl zări pe Ganea. Acesta se apropie. Urmară prezentările.

— Profesorul Ganea. Am venit împreună de la Bucureşti, adăugă Nicolau.

— Bine v-am găsit, spuse el dând mâna cu fiecare. Cum ai zis că te numeşti, tinere? Ivaşcu? Am avut un comandant de grupă, în armată, care se numea Ivaşcu.

— Asta, când? întrebă Nicolau.

Profesorul se întoarse.

— Par chiar atât de hodorogit?

— Nu arătaţi. Dar dacă umblaţi cu amintiri atât de vechi...

În timp ce bătrânul profesor discuta cu Radu, Alin dădu frâu liber gândurilor. „Aşadar, după accidentarea inginerului Dobre la Bucureşti, maşina specială va fi condusă de inginerul Lăzărescu. Există, oare, cineva care vrea cu tot dinadinsul ca autoturismul special să nu ia parte la cursă? Participarea la raliu urmăreşte omologarea invenţiei. În aceeaşi situaţie sunt maşinile unor firme străine. Păcat că n-a putut veni Dobre să-şi conducă autoturismul. N-am nicio încredere în Lăzărescu".

Privi spre Ganea şi tresări. Ţinea în mână o geantă tip diplomat, care semăna cu cea din geamantanul negru.

— Am cam bâjbâit până să găsesc hotelul, tocmai spunea profesorul. Am îmbătrânit. N-am vrut să iau un taxi. M-am rătăcit prin oraş. Noroc că n-am bagaje multe şi m-a ajutat domnul Grigoriu.

— Cu servieta aceasta aţi venit din ţară? se trezi întrebând Ivaşcu.

Pe faţa bătrânului trecu ceva ca o umbră.

— Ce întrebare e asta? spuse profesorul cu glasul uşor tremurat.

— Iertaţi-mă, dar sunt prada unui coşmar. Şi, pentru

a nu lăsa impresia că vorbesc în dodii, vă rog să poftiţi în camera mea, să vedeţi despre ce e vorba. Radule, hai să-ţi duci bagajele sus.

Ivaşcu se ridică.

— Nu sunt curios, dar dacă insistaţi... mormăi Ganea şi porni alături de Alin şi de Radu Nicolau.

— E pe scaunul de lângă masă, spuse Ivaşcu în lift. O valiză neagră. Înăuntru, o geantă tip diplomat. Ca a dumneavoastră. V-o arăt imediat...

Ajungând în dreptul camerei sale, Alin deschise grăbit şi dădu uşa de perete. În clipa următoare, avu un şoc. Geamantanul negru dispăruse!

Profesorul îşi ţuguie buzele, iar Nicolau îl privi ironic, cu coada ochiului.

— Extraordinar! A dispărut! Cred că a luat-o roşcovanul.

Ganea şi cu Nicolau se priveau semnificativ.

— Hai la şedinţa tehnică, spuse Radu împăciuitor. Alin, tu ştii care-i deosebirea între voi, gazetarii, şi noi, T.V.-iştii? Noi nu putem inventa, bădie, fiindcă trebuie să oferim şi imagini, nu numai vorbe. Pricepi? Or, imaginile nu se pot inventa. Un gazetar ca tine poate scrie că într-o seară a băut o cafea cu însuşi Mahomed şi, dacă minte frumos, e... crezut. Pe când eu, pentru a fi crezut, trebuie să arăt măcar... sandalele Profetului! Hai s-o lăsăm moartă.

Profesorul nu fu însă de acord.

— În amintirea comandantului meu de grupă din armată, zise el, vădit ironic, vă rog să poftiţi în camera mea, să vă arăt ceva.

Îl urmară. Bătrânul stătea la acelaşi etaj.

— Locuiesc împreună cu domnul Grigoriu. Avem aceleaşi pasiuni radiofonice. Veţi vedea...

Descuie uşa. Îi pofti pe cei doi tineri să între. Scoase nişte chei, moşmondi îndelung la încuietorile unui geamantan. Cu un gest de iluzionist ridică larg capacul. Alin se repezi înainte, să vadă de-aproape. Îşi trecu mâna peste ochi: în geamantan se afla un aparat ciudat, o instalaţie electronică.

— Ce-i asta? întrebă Radu curios.

Profesorul Ganea privea când la unul, când la altul, mângâindu-şi satisfăcut barbişonul alb-argintiu.

— Se vede treaba că ziarişti nu prea citesc gazetele. Aşa se face că n-aţi auzit de numele meu şi nici de sistemul de frânare automată pe care l-am realizat.

Alin interveni, aproape fără să-şi dea seama că e nepoliticos:

— Acum ştiu! Îmi amintesc! Iertaţi-mă! E vorba de o invenţie bazată pe interferenţa astigmatică a undelor infraroşii...

Bătrânul parcă se înălţase. Era mândru de invenţia lui:

— Aşa, aşa. S-a scris ceva în presă, dar nu destul. Deocamdată, nici nu e nevoie. O s-o experimentăm în acest raliu... E o invenţie care va face carieră. Nu, nu exagerez...

Alin se uită prin cameră. Văzu bagajele lui Grigoriu. Bătrânul îi surprinse privirea.

— Grigoriu are aceeaşi pasiune ca mine. Electronica, aparatura la care lucrează el e însă instalată pe maşină. S-a dus s-o verifice.

*

Şedinţa tehnică luă sfârşit. Radu Nicolau îl trase de-o parte pe Ivaşcu.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Alin, dar tot timpul cât a durat şedinţa m-am gândit la tine, mai bine zis la chestia aceea cu servieta diplomatică sau cum naiba i se zice. Ce e adevărat şi ce nu?

Ivaşcu îşi ţuguie buzele. Ochii lui negri aveau o expresie de om distrat, visător. Îşi trecu mâna prin părul şaten, lăsat mai lung, peste fruntea ridată timpuriu, apoi peste obrajii prelungi.

— N-am visat, Radule. Şi-am să-ţi povestesc totul într-o zi. Poate mâine. Astă-seară sunt obosit. N-am chef de poveşti. Şi-afară de asta, vreau să mă lămuresc eu însumi asupra unor probleme...

Radu îl privi cu o curiozitate nedisimulată.

— Da, da. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. A

existat, fără îndoială, un roşcovan, o valiză cu lenjerie de damă şi un geamantan negru care a dispărut într-un mod ciudat. Nu te uita la mine ca la un aiurit! Te asigur că sunt perfect normal...

— Te cred. Mai ales că şi eu am trăit o întâmplare ieşită din comun, spuse Radu şi-i povesti cele întâmplate în tren.

Alin îl ascultă cu o curiozitate crescândă.

— Mi s-a părut ciudat ceva. După zarva din tren, geanta diplomat a profesorului arăta parcă mai nouă. Dar cred că greşesc. În timp ce îţi dădea explicaţii despre invenţie, am cercetat-o cu atenţie. E aceea pe care am dus-o eu, la Viena. Are o zgârietură...

O femeie cere ajutorul unui om de onoare

Peste o jumătate de oră, Alin coborî în holul hotelului.

— M-a căutat cineva? întrebă la recepţie.

Tânăra care era de serviciu îl privi cu simpatie. Ea îi dăduse garoafa.

— Da, domnule. V-am sunat la telefon, dar nu eraţi în cameră.

— Cum arăta persoana care m-a căutat?

— Nu ştiu, domnule. A vorbit la telefon. O voce de femeie. Avea un glas melodios, cu accent englezesc.

— Nu-mi plac englezoaicele, spuse Ivaşcu cu cel mai frumos zâmbet pe care-l putea arbora în clipele acelea, privind admirativ zulufii de culoarea grâului copt ai interlocutoarei sale. Astă-seară voi pleca din München. Dacă mă mai caută cineva, rugaţi să-şi spună numele.

Se îndepărtă, traversă holul şi ieşi în stradă. La scurt timp după plecarea sa, în dreptul tinerei de la recepţie se opri un bărbat înalt.

— Poliţia! spuse el şi îşi arătă legitimaţia.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă fata cu glas moale.

— Cunoaşteţi pe cineva din mulţimea asta? întrebă poliţistul, arătându-i o fotografie.

Tânăra cercetă îndelung chipurile oamenilor. Fotografia înfăţişa ieşirea din gara centrală a Münchenului. Se vedea peronul dinspre stradă. În mijlocul acestuia se zărea un grup de oameni.

— Un accident? întrebă ea, fără să nuanţeze niciun cuvânt.

— Recunoşti pe cineva? stărui poliţistul.

Îl recunoscuse pe Alin Ivaşcu. Era tânărul căruia, în după-amiaza zilei precedente, îi dăruise o garoafă. Nu departe de el se afla un individ robust, pe care parcă-l văzuse prin holul hotelului.

— Îmi pare rău... Nu recunosc pe nimeni. Parcă... parcă acesta îmi aminteşte vag de cineva. L-am văzut prin holul hotelului. Acum, însă, cu vânzoleala de-aici,

e greu să reţii figurile atâtor oameni. Hotelul nostru are peste două sute de oaspeţi.

Poliţistul privi spre recepţioneră. Îl indicase, în fotografie, pe omul cu chip buhăit.

— Mulţumesc, spuse poliţistul acru şi se depărtă, luând fotografia.

— S-a întâmplat ceva deosebit? o întrebă colegul cu care lucra la recepţie.

— Mi-a arătat o fotografie şi mi-a cerut să spun dacă recunosc vreo persoană. Ştii bine că nu-mi plac poliţiştii.

*

Revenind în hotel, Alin se opri o clipă în dreptul unei măsuţe pe care erau aruncate ultimele ediţii ale ziarelor care apăreau la München. Luă „Süddeutsche Zeitung” şi-l răsfoi. Când ajunse la pagina faptelor diverse, avu o tresărire. Inserată într-un ocean de text, se vedea fotografia care-l înfăţişa pe roşcovan. Citi explicaţia: „Hans Müller, 32 de ani, găsit mort în staţia de metro Universität”.

„Extraordinar! Roşcovanul a murit! Nu încape îndoială că a fost asasinat. Cine l-o fi lichidat şi de ce? Nu cumva din cauză că m-a confundat şi mi-a dat geamantanul negru?”

Pradă unei agitaţii de nedescris, ieşi iarăşi din hotel şi se duse la parcajul maşinilor care în seara zilei urmau

să pornească în raliu. Firmele ce prezentau în competiţie maşini dotate cu motoare speciale, ceruseră ca paza parcului să fie asigurată de către poliţie. Aşa stând lucrurile, Alin nu se miră văzând că în jurul parcajului mişunau o mulţime de agenţi.

Porni alene spre staţia de metro. Traversă parcul din faţa noii cantine a universităţii. Băncile erau ocupate de tineri hippy, care-şi expuneau mărfurile: icoane, amulete, tablouri suprarealiste, artizanat din ţările africane, pietre şlefuite, cu forme ciudate, nasturi, cărţi vechi. În aşteptarea clienţilor, unii „negustori" cântau la chitară, asistaţi de partenerele lor, tot atât de nepieptănate şi de zdrenţăroase ca şi ei.

„Evident, roşcovanul a plătit cu viaţa greşeala lui. Trebuie să cumpăr nişte ziare să aflu amănunte în legătură cu crima". Îşi vârî mâna în buzunar să caute mărunţiş.

*

Se trezi în zumzetul maşinii de ras a lui Radu Nicolau. Întinse mâna spre ceasul brăţară pe care-l pusese pe noptieră. Văzând că e ora zece, sări din pat ca ars.

— Ce ai? Visaşi ceva urât? întrebă Radu.

— La ora unu e conferinţa de presă. Directorul raliului vorbeşte ziariştilor despre competiţie... N-aş vrea să scap ocazia de a-i lua un interviu. Face parte din

comisia europeană a raliurilor. E un individ cu greutate. În cursul zilei de ieri am încercat să-l abordez, dar n-a fost chip!

— Bine, dar până la ora unu e timp destul!

— Mai am de scris, de transmis...

În timp ce vorbea, Alin se îmbrăca de zor. Îşi dădu cu apă pe faţă, îşi pieptănă părul, apoi îşi puse cravata. Tocmai îşi îmbrăca haina, când auzi soneria telefonului. Ridică receptorul.

— Cu domnul Ivaşcu, vă rog, spuse un glas de femeie.

— Eu sunt.

— Vă rog să poftiţi în hol, în dreptul culoarului care duce la barul hotelului. Vă aşteaptă cineva.

Puse receptorul în furcă.

— Vreo... achiziţie? întrebă Radu, maliţios.

— Habar n-am despre ce e vorba. Dacă pleci, lasă cheia la recepţie!

Coborând, Alin se îndreptă spre culoarul ce ducea spre bar. Era destul de întunecos. Simţi că cineva îl prinde de mână.

— Pe aici, domnule Ivaşcu, auzi el un glas de femeie.

Se lăsă condus. Ajunseră într-o încăpere semiîntunecată, cu storurile trase. Fu invitat să se aşeze pe o canapea. Abia acum o văzu pe femeia care-l întâmpinase. Era o brunetă înaltă, cu ochii verzi,

sprâncenele frumos arcuite şi un bust sculptural. Avea mişcări de felină şi se deplasa abia auzit, cu o deosebită graţie. Purta o rochie de jerse ce se mula pe corp.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Alinus[1] că v-am deranjat. Să facem cunoştinţă. Paula Taylor. Nu vă fie teamă. Nu vi se întâmplă nimic.

Auzi un zgomot în spatele său, dar nu se întoarse. Avu, brusc, senzaţia de frig. Cu muşchii încordaţi, aştepta, gata să riposteze. Era un bun judoka. În urmă cu trei ani obţinuse centura cafenie şi trecuse toate probele pentru primul dan al centurii negre.

— Doriţi un coniac? întrebă în engleză. Am un coniac fin, franţuzesc. Fără să aştepte răspunsul, turnă în două pahare, oferindu-i-l lui Ivaşcu pe cel în care pusese mai mult. Succes, domnule Alinus.

Bău o înghiţitură şi puse paharul pe măsuţa din faţa canapelei. Femeia era frumoasă. Îi plăcea.

— V-am chemat pentru a discuta o chestiune foarte delicată, domnule Alinus. Aţi citit ziarele de dimineaţă?

— N-am avut vreme, murmură el.

Îi întinse un ziar şi, aşezată pe un fotoliu în faţa lui, indică un anumit articol. Ivaşcu văzu titlul: „Crimă sau sinucidere?” şi fotografia roşcovanului, dar niciun

---

[1] Paula pronunţa „Elainous”.

muşchi nu tresări pe chipul lui.

— Îl recunoaşteţi? întrebă ea cu glas melodios.

— Da. Parcă...

— Tocmai de aceea v-am chemat, domnule Alinus. Aş vrea să vă rog să nu vorbiţi nimănui despre acest om din fotografie. Chiar dacă veţi fi întrebat de poliţie. Nu ştiu care au fost relaţiile dumneavoastră cu el, dar cred că nu e bine să spuneţi nimănui că l-aţi cunoscut.

— Şi dacă am vorbit deja? întrebă Ivaşcu, după ce mai bău o înghiţitură de coniac.

— Cred că-i uşor de retractat. Ziariştii au multă imaginaţie. Mai doriţi puţin coniac? Ca şi adineauri, turnă fără să aştepte încuviinţarea lui.

— Şi dacă n-o să tac? întrebă Alin, uşor iritat.

— Nu cred că veţi face o astfel de imprudenţă. Există şi o fotografie luată în faţa gării centrale. N-ar fi plăcut să fiţi obligat să daţi relaţii privind o valiză pe care aţi transportat-o...

— Dar a fost o confuzie...

— Cel mai bine e să fii discret, domnule Alinus. Şi ai o şansă admirabilă în acest sens, pentru că, în seara aceasta, se dă startul în raliu şi, deci, părăseşti Münchenul. Ascultă-mi sfatul: nu ai decât de câştigat...

Ivaşcu mai bău o înghiţitură de coniac.

— Aş vrea să ştiu, totuşi, despre ce e vorba? Cine-i acest Müller? A fost, într-adevăr, asasinat? Şi cine a luat

înapoi valiza neagră?

Femeia zâmbi.

— Nu are rost să ştii, domnule Alinus. Ţi-ar crea neplăceri. Suntem deja informaţi că s-a întrebat la recepţie de dumneavoastră. Avem o poliţie bună. Funcţionează prompt.

Ivaşcu simţea că se învârte pământul cu el. Bănuielile din seara zilei reveniră. „Pot fi învinuit de crimă, mai ştii? Valiza cu lucrurile acelea a dispărut, dar am lăsat amprente pe ea, desigur". Hotărî să fie prudent. Să nu-şi dea cărţile pe faţă cu prea multă uşurinţă.

— V-aş rămâne mai mult decât îndatorată dacă aţi fi discret. Vă rog ca femeie. E vorba de reputaţia mea.

Simţi că toată iritarea i se topeşte. Mărunţişurile din valiză erau, probabil, ale femeii din faţa lui. „Trebuie să fiu cavaler". Privi cu atenţie spre distinsa interlocutoare.

Paula era frumoasă, deosebit de frumoasă. Ochii ei verzi aveau asupră-i o putere hipnotică. Stătea pe fotoliul din faţă. Rochia scurtă lăsa să se vadă picioarele bronzate, cu glezne fine, delicate.

Sesizându-i privirea, Paula îşi schimbă poziţia şi trase, cu gestul obişnuit al femeilor, de poalele rochiei. Se îmbujorase. Stingherită, începu să se joace cu un breloc de pe masă. Piesa reprezenta catedrala cu două cupole, emblema Münchenului.

— Ai vizitat Frauenkirche? întrebă ea.

— Da. Anul trecut, când am fost la Jocurile Olimpice.

— Ţi-ai cumpărat un asemenea breloc? Sunt sigură că nu! Îţi place? Ţi-l dăruiesc!

Alin făcu un gest de refuz.

— Te rog să-l primeşti, insistă Paula şi i-l întinse. Luând un creion, scrise repede pe o bucată de hârtie:

„Azi, la 8 seara, îţi telefonez". Îi vârî bileţelul în buzunarul de sus al hainei. Mai înainte ca Ivaşcu să poată reacţiona, se ridică şi-i întinse mâna:

— Sper că ne-am înţeles, Alinus. Uită că l-ai cunoscut pe Müller. Ţi-o cer din toată inima. Mă salvezi dintr-o mare încurcătură. Păstrează brelocul în amintirea discuţiei noastre. Bine?

Paula se îndreptă spre ieşire. În ultimul moment, însă, se răzgândi. Se lipi cu spatele de tăblia uşii.

— Domnule Alinus, aş vrea să te întreb ceva, din pură curiozitate feminină... Ai deschis geamantanul dat, din greşeală, de acel domn Müller?

Ivaşcu zâmbi. Simţea, instinctiv, că nu trebuie să spună adevărul.

— N-am avut timp. Vreţi să vă fac o mărturisire?

Paula deschisese ochii larg şi era îmbujorată.

— Te ascult, spuse.

— Tare aş vrea să ştiu ce conţinea acel geamantan! Şi tare aş vrea să ştiu unde a ajuns, din moment ce

Müller...

— Te-am rugat să uiţi acest nume, domnule Alinus. Bună ziua.

Se dădu la o parte, întinzându-i, în acelaşi timp, un plic pe care-l scoase din corsaj.

— Am un mesaj pentru dumneata, Alinus. Îi întinse plicul. La revedere!

Ivaşcu ieşi buimăcit. Ajungând în hol se uită la tabloul cu chei. Dându-şi seama că Radu era încă sus, alergă spre lift. Trebuia să urce cât mai repede în cameră, să scrie un articol şi apoi să participe la conferinţa de presă.

Intră cu plicul în mână. Ferindu-se de privirea iscoditoare a lui Radu, îl deschise. Înăuntru se aflau trei hârtii de câte o sută de dolari.

— Mă, ce darnică-i redacţia voastră, spuse Nicolau, văzând banii.

Vârî bancnotele în plic şi fu gata să iasă din cameră, s-o găsească pe Paula şi să-i dea banii înapoi. Tocmai atunci sună telefonul.

— Alo! Alinus! Dumneata eşti?

— Da, spuse Ivaşcu, ştiind, după felul cum i se adresase, cine era la telefon.

— Nu încerca să restitui banii. N-ai să mă găseşti cu uşurinţă. Părăsesc hotelul în acest moment. Poate ne vom mai vedea. Cumpără un cadou pentru iubita

dumitale din partea mea, a unei femei salvate datorită unui om de onoare.

Paula închise. Ivaşcu rămase câteva clipe cu receptorul ridicat, dar depărtat de ureche.

— Cine era? întrebă Nicolau.

— N-am timp să-ţi povestesc. Trebuie să scriu o avancronică despre raliu, s-o transmit ziarului, să iau legătura cu concurenţii, să cer declaraţii de la finlandezii care au câştigat anul trecut. Totul... până la ora unu fără un sfert, când trebuie să fiu la conferinţa de presă.

Din nou alarmă

Peste un sfert de oră Radu Nicolau coborî. Rămânând singur, Alin începu să scrie articolul. Termină în grabă, coborî în holul hotelului şi se duse în sala ce fusese amenajată pentru telexuri. Transmise la Bucureşti avancronica. Reveni în hol, unde se întâlni cu Grigoriu.

— Bună ziua, îi spuse acesta. V-am văzut ieşind de la telex. Aţi transmis, desigur, la Bucureşti.

— Da. Am obţinut legătura foarte repede. Să vedem însă cum va fi în timpul raliului.

— De ce nu veniţi cu noi? Avem un loc în maşina inginerului Lăzărescu. Mă gândeam să-l invit pe colegul dumneavoastră de la televiziune, dar dânsul

are aparatură specială, pentru filmări. Nu putem să-i oferim condiţii ca în maşina rezervată operatorilor. Dumneavoastră însă vă putem oferi condiţii chiar mai bune decât în maşina presei.

— În maşinile pentru presă există nişte avantaje pe care nu cred că le cunoaşteţi, spuse Ivaşcu, zâmbind îngăduitor. Se dau buletine de informaţii pe reţeaua de radio a raliului. Dacă n-ai notat corect unele date, poţi să le confrunţi cu alţi gazetari. Cât priveşte transmiterea, ei bine, ai condiţii excelente. Există o staţie de radio care captează cererile şi care îţi face legătura cu oraşele mari de pe traseu, inclusiv cu Bucureştiul.

Grigoriu zâmbea. Nu părea deloc impresionat de spusele lui Alin. Când acesta tăcu, îl întrebă:

— Aveţi lungimile de undă pe care se transmit buletinele de presă?

— Desigur!

— Şi pe cele prin intermediul cărora se ia legătura cu staţia telefonică mobilă?

— Da. Toate sunt trecute pe fişa care mi-a fost înmânată la biroul de presă.

— Vă propun o experienţă. Vă rog să poftiţi la noi în cameră. Spun „noi” fiindcă locuiesc cu profesorul Ganea.

— Ştiu. Am aflat că aveţi o pasiune comună:

electronica!

— Exact! Rolul meu în acest raliu este să ţin legătura, prin radio, cu concurenţii noştri. Iniţial, am avut două echipaje. Acum sunt patru. S-a înscris şi un turist român. Stoichiţoiu. Plecând spre ţară, s-a gândit să-şi probeze maşina.

— E înscris hors-concours.

— Şi mai e un autoturism: cel cu combustibil special. Cred că o să lucrez numai cu concurenţii oficiali. Haideţi sus să facem o experienţă!

Luară liftul şi urcară la etajul patru. Ganea se afla în cameră. Mânca o napolitană.

— Bun venit, ziaristule! Ce vânt te aduce pe la noi? întrebă el.

Grigoriu se simţi dator să intervină. Explică motivul vizitei.

Aşezându-se în faţa unei staţii de radio de o construcţie deosebită, îi ceru lui Alin lista cu lungimile de undă, manevră câteva butoane, apoi spuse:

— Hai să încercăm emisia. Că asta-i mai cu dichis. Să vedem dacă putem transmite.

Se auzi un bâzâit uşor şi, deodată, răsună limpede, în germană şi apoi în engleză, glasul unei femei.

— Operatoarea opt, „Raliul Europa”. Cine sunteţi? Indicativul vă rog!

— Un moment, spuse Grigoriu. Acoperind

microfonul, se adresă lui Ivaşcu: Vreţi să transmiteţi?

Alin luă microfonul.

— Aici I.A.-28 – Romania. Rog „Bucureşti 6322 Sport”.

— Un moment.

Reapăru bâzâitul ascuţit, urmat de astă dată de un glas de bărbat:

— Alo! Cu cine doriţi?

Ivaşcu recunoscu vocea lui Mardin, colegul care fusese însărcinat cu primirea telefoanelor sale. Neavând familie, Mardin stătea zile întregi prin redacţie şi juca şah cu cine se nimerea să fie liber.

— Alo! Aici Ivaşcu, nene Mardin.

— Ce s-a întâmplat? Ai ceva de schimbat la materialul transmis?

— Nu. Dar am uitat să-ţi spun: dacă ai nevoie de mine, ceri telefonistei pe I.A.-28–R.

— Ce-i asta? Un avion I.A.R.?

— Numele meu, prescurtat, şi ţara. Ivaşcu Alin – România. E clar, nene Mardin?

— Clar. Pe curând.

Operatoarea comunică durata convorbirii. Ivaşcu mulţumi. Grigoriu manevră alte butoane. Auziră vocea spicherului care dădea comunicatele pe lungimea de undă a raliului.

— Mulţumit? întrebă Grigoriu.

— Merge grozav! Nici nu mi-aş fi putut închipui că noi...

— Ce, crezi că numai străinii pot realiza aşa ceva? interveni Ganea.

— N-am vrut să zic asta, dar ştiţi, nu-mi închipuiam că putem avea în cadrul raliului...

Grigoriu zâmbea mulţumit de experienţa pe care o făcuse.

— Deci, veniţi cu noi!

— Desigur!

— Dacă o să fie de acord Lăzărescu. El e şeful maşinii, spuse profesorul. Cred însă că n-o să aibă nicio obiecţie. Mai ales că o să-ţi susţin chiar eu candidatura.

— În memoria comandantului dumneavoastră de grupă din armată? glumi Ivaşcu.

— E, e! Ia te uită! Ziariştii noştri sportivi au umor!

*

Ajungând în camera lui, Ivaşcu se aşează în fotoliu. Privirea îi căzu pe ziarul adus, probabil în lipsa lui, de Radu. Căută pagina pe care i-o arătase Paula şi citi cu atenţie articolul despre moartea roşcovanului.

Hans Müller era un vechi client al poliţiei. Condamnat pentru trafic de droguri, furturi şi participări la sechestrări şi răpiri de persoane. Făcuse parte din diferite bande. Părerea medicului care susţinuse că Müller sucombase în urma unui atac de

cord era infirmată. Nu avea decât un frate, Otto, dar acesta rupsese de ani de zile relaţiile cu Hans. De altfel, fratele său venise doar pentru a recunoaşte victima. Ştia că Hans era în München. Îi telefonase cu două zile în urmă. Asupra cadavrului nu se găsise decât paşaportul, iar pe una din filele acestuia – un număr scris cu creionul: 38 14 28.

Ivaşcu era pradă nedumeririi. „Deci, roşcovanul, alias Hans Müller, îmi fixează întâlnire la gară, confundându-mă cu un membru al cine ştie cărei bande. Acolo îmi dă un geamantan, pe care îl aduc la hotel. Geamantanul se volatilizează, iar roşcovanul dă ortul popii”.

Nu-şi sfârşi gândul. Pe sală răsună un zgomot ciudat, urmat de un ţipăt de groază.

Ca aruncat de un resort, ţâşni spre uşă şi o deschise. Simţi că îl cuprinde ameţeala: jos, pe covorul de pe culoar, zăcea profesorul, iar Grigoriu se aplecase deasupra lui, pentru a-i da ajutor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă de îndată ce ajunse lângă ei.

— Nu ştiu, răspunse Grigoriu, care încerca să-l ridice pe profesor. Am ieşit pe sală când am auzit zgomotul. Ajutaţi-mă să-l duc în cameră...

Alertaţi de zgomot, câţiva curioşi îşi făcură apariţia. Printre aceştia se afla şi un medic. Ganea fu aşezat pe

pat. Nu îşi revenise. Uşa rămăsese deschisă.

— Un mic şoc cardiac, spuse doctorul, după ce îl consultă. O să-şi revină. Mă duc să-mi aduc trusa. Îi voi face o injecţie.

— Dar cum e posibil una ca asta? se auzi, de pe culoar, glasul strident al unei femei. Ce hotel e ăsta că se trage cu pistolul ca în Texas!? Să vină poliţia! Să prindă criminalul! Bandiţii! Bandiţii!

— Încet, doamnă, încet, spuse cineva, împăciuitor. De unde ştiţi că s-a tras cu un pistol?

— Dumneata nu mă învăţa pe mine! A fost zgomot de pistol! Vreau să mi se facă nota de plată! Părăsesc hotelul. Ziarele ne-au avertizat că experienţele astea cu maşini noi vor atrage gangsterii. Că vor fi crime!

Ivaşcu închise uşa şi în încăpere se aşternu liniştea. Zgomotul de-afară se auzea tot mai slab, semn că oamenii se calmau. Profesorul continua să zacă lipsit de cunoştinţă. Doctorul reapăru cu o seringă pregătită. Îi făcu o injecţie, apoi se aşeză pe pat şi aşteptă efectul.

Trecură câteva minute într-o tăcere încordată. Ganea începu să dea semne că se trezeşte. Deschise ochii. Văzând lume adunată în jurul său, întrebă, cu voce slabă.

— Ce s-a întâmplat? Unde mă aflu?

— Staţi liniştit, îi spuse doctorul. Nu vă agitaţi. Deocamdată v-aş ruga să nu vorbiţi.

Profesorul se întoarse spre el. Abia acum îl văzu. Chipul lui căpătă o paloare cadaverică.

— Nu! Nu... Nu vreau... Nu vreau... Lăsaţi-mă... Plecaţi!

Doctorul se ridică:

— E agitat, dar în afară de orice pericol. Aşa că... eu voi pleca, spuse el în limba germană. Încercaţi să-l liniştiţi. Nu-i puneţi, deocamdată, nicio întrebare. S-ar putea să-i facă rău. Bună ziua.

Ivaşcu îl conduse până la uşă. Doctorul era cam de vârsta lui Ganea, dar îşi vopsea părut, deoarece la rădăcină se întrezărea o altă nuanţă.

— Vă mulţumesc, zise Ivaşcu.

— Pentru nimic. Preţ de o clipă, privirile li se încrucişară. Alin putu să-i vadă ochii mici, întunecaţi, vârâţi sub arcadele proeminente, pe care firele sprâncenelor crescuseră inegal.

După ce închise uşa, reveni lângă profesor, care tocmai cerea apă. Îşi privi ceasul. Era douăsprezece şi treizeci şi cinci de minute. La ora unu începea conferinţa de presă. Se scuză şi ieşi pe culoar.

Făcu câţiva paşi, când zări pe covor o mică pată cărămizie. Se lăsă în genunchi şi îşi trecu degetele peste locul respectiv. „Miroase a pucioasă! Praful de puşcă are acelaşi miros pretutindeni...” Îşi aminti de spusele lui Radu Nicolau despre cele întâmplate în tren. „E clar

că nu s-a tras cu niciun pistol. Cineva a vrut să-i dea emoţii lui Ganea. În ce scop? Şi aici şi în tren a fost aceeaşi mână".

Se ridică şi se duse în colţul dinspre stradă al culoarului. Închizând ochiul, ca şi când ar fi ochit, rămase câteva clipe cu capul înclinat, apoi reveni la locul unde căzuse profesorul. Se aplecă din nou, dar fu nevoit să se ridice deoarece din lift coborâseră directorul hotelului, un poliţist şi inginerul Lăzărescu.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Alin.

— A fost un incident neplăcut. Habar n-am cum s-au petrecut lucrurile. Profesorul abia şi-a revenit, iar eu trebuie să plec la conferinţa de presă. N-am reuşit să mă lămuresc.

Intrând în camera lui Ganea, Lăzărescu îl văzu în pat. Bărbia îi tremura încă din cauza emoţiei. Clipea des, iar ochii săi albaştri erau umezi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lăzărescu.

— Nimic... Nimic. Am auzit un zgomot şi am... cred că am leşinat.

— Vreţi să faceţi o plângere? interveni poliţistul.

— Nu... Nu. Scuzaţi că v-am dat de lucru...

Directorul spuse câteva cuvinte de complezenţă şi ieşi împreună cu poliţistul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Ganea, adresându-se lui Lăzărescu. Pentru a nu vă lăsa

impresia că întâmplarea de pe culoar m-a dat gata, o să vă rog să-mi spuneţi ce deosebire este între un crocodil?

— E o glumă? se miră inginerul, uluit de trecerea asta de la cald la rece.

— Desigur. Deci, repet: ce deosebire este între un crocodil?

— Un crocodil şi mai ce?...

— Ei, asta-i! Un crocodil. Atât! Conform tradiţiei, vreţi probabil şi un termen de comparaţie. Ei bine, dacă am fi rămas la geometria euclidiană, la cele trei dimensiuni tradiţionale... Deci, nu ştiţi. Să vă spun eu. Deosebirea între un crocodil este că-i mai lung decât lat.

Lăzărescu zâmbi. Nu gusta umorul sec, mai ales că, se vedea cât de colo, profesorul era încă tulburat de cele întâmplate şi încercarea lui de a da conversaţiei un ton glumeţ părea forţată. Îşi privi ceasul.

— Vă rog să mă scuzaţi. Peste zece minute trebuie să fiu şi eu la conferinţa de presă. Am de gând să-l găsesc pe Stoichiţoiu să discut cu el despre concurs. Poate nu ştie tocmai exact ce-i acela un raliu. N-aş vrea să ne facă de râs. Şi-apoi, ce-ar fi să-i dăm posibilitatea să fie în legătură cu noi pe timpul concursului? Ce ziceţi? se adresă el lui Grigoriu.

Acesta explică modalitatea în care urma să ţină

legătura cu echipajele româneşti care erau în competiţie.

— Fiecare maşină are câte un aparat de radiorecepţie şi unul de emisie. Noi le transmitem date despre poziţia noastră şi unele informaţii. Echipajele ne cheamă dacă au nevoie de ceva. Am un radioreceptor de rezervă. I-l putem da lui Stoichiţoiu. Staţiile concurenţilor noştri acţionează pe o rază de douăzeci-douăzeci şi cinci de kilometri. Au însă amplificatoare, iar noi, receptoare de mare putere. Ne pot anunţa dacă au vreo pană, vreun deranjament şi îi putem ajuta. Chiar dacă distanţa e mai mare şi nu-i auzim de la început, intrăm noi în raza de acţiune a staţiilor lor...

— E limpede, spuse Lăzărescu. Pregăteşte receptorul pentru cel de al patrulea echipaj. La revedere.

Grigoriu şi profesorul rămaseră singuri. Discuţia alunecă pe alte făgaşuri. Vorbiră despre traseul raliului, despre etapele acestuia. Ganea îi arătă aparatul său de frânare automată şi îi explică modul în care funcţionează.

— Interesant. Foarte interesant, spuse Grigoriu amabil.

Se vedea cât de colo că nu-l interesa invenţia profesorului.

— Ei, cum vă mai simţiţi? întrebă după câteva

minute de tăcere.

— Bine. Mi-a trecut. M-am speriat rău. A fost un zgomot ca de puşcă.

— S-o fi auzit eşapamentul vreunei maşini, spuse Grigoriu. Preocupat, începu să manevreze butoanele aparatului.

Povestea unui colier

Ivaşcu îşi făcea bagajele în momentul în care Nicolau intră în cameră.

— Am făcut o vizită profesorului Ganea. Se spune că cineva a tras asupra lui. Tu ce crezi?

— Că citeşti prea multe romane poliţiste.

— Gândeşte-te la întâmplarea din tren. Cineva i-a pus gând rău. Invenţia lui...

— Invenţia lui e de mult brevetată. Schema s-a publicat în revistele de specialitate. Nu cred că e ţinta vreunui vânător de invenţii.

— Şi totuşi, ceva nu e în regulă, murmură Nicolau.

— Pot să te asigur însă că s-a folosit un fel de pocnitoare cu sulf, spuse Alin.

— Ei, vezi? Întocmai ca în tren! Deci nu-i o simplă întâmplare.

Răsfoind ziarele, Radu Nicolau exclamă la un moment dat:

— Era să uit! Ai citit asta, gazetarule? „Furtul celebrului colier care a aparţinut Cleopatrei”. Nostimă poveste!

— Ştii ceva? Citeşte în gând. La sfârşit fă-mi un rezumat.

— Ai veleităţi de redactor şef, băiete. Bine.

Ochii lui Alin se subţiară a zâmbet. Continuă să-şi facă bagajele. Când termină, se aşează pe un scaun.

— Te ascult.

— O chestie formidabilă. Fantastică! Ascultă. Nu departe de locul unde ne aflăm noi, adică în Hofgarten, a existat, cică până în anul 1931, când a fost distrus de un incendiu, „Palatul de cristal”. În locul lui, din ordinul lui Hitler, s-a construit „Casa artelor”, o clădire de gust îndoielnic, pe care münchenezii au botezat-o, cu vădită ironie la adresa ctitorului, „Gara principală a Atenei”. Azi, aici se află colecţii celebre de pictură, sculptură şi obiecte de artă. I se spune Kunstmuseum. În fiecare an, toamna, se organizează câte o expoziţie pe un anumit profil, împrumutându-se piese de la alte muzee celebre: de la Luvru, Vatican, British Museum... Anul acesta, expoziţia s-a organizat în „Salonul de antichităţi”, aducându-se, între altele, celebrul „Colier al Cleopatrei” de la muzeul Vaticanului. Ce să mai lungesc vorba? Ieri noapte, colierul a dispărut, în ciuda pazei formidabile.

— Cum? A dispărut un colier? Ce colier? Ia dă ziarul încoace!

— Lasă-mă să-ţi explic, spuse Radu, ferind ziarul. Hoţul sau hoţii au folosit un tunel, construit de Gestapou prin anii 1938–39 pentru a lega „Palatul prinţului Karl” de „Casa artelor”. Palatul era reşedinţa führerului când venea în München. Tunelul a fost construit pentru a fi o cale de retragere în caz de primejdie. S-a lucrat cu deţinuţi de la Dachau, aflat la numai câţiva kilometri de München. Atât paznicii cât şi deţinuţii au fost ulterior exterminaţi. Expoziţia se organizează în fiecare an în altă secţie. Hoţii au aşteptat cu răbdare să vină rândul secţiei în care puteau ajunge prin tunel... Ziarul cuprinde mai multe amănunte. Dacă te interesează...

— Bineînţeles că mă interesează, spuse Alin.

Se adânci în lectură. Inima îi bătea să-i spargă coşul pieptului. Era inserată o descriere amănunţită a colierului: alcătuit din piese de fildeş, în formă de trunchi de piramidă pentagonală; la baza fiecărei piese se aflau ieroglife care, descifrate, constituiau cuvinte fără nicio noimă. Reporterul care relata furtul cita şi opinia unui arheolog, potrivit căreia ieroglifele reprezentau un descântec, fiind cunoscută predilecţia Cleopatrei pentru magie. Obiectul fusese achiziţionat de muzeul Vaticanului în anul 1965, de la un englez

care locuise mulţi ani în Egipt.

Reporterul era sigur că celebrul colier va fi scos din R.F. Germania şi, de aceea, aproba măsurile luate de autorităţi de a se face un scrupulos control vamal şi poliţienesc.

— Acum îmi explic scena din tren, spuse Nicolau. Îi controlau mai ales pe germani şi pe austrieci. Mie, profesorului Ganea şi lui Grigoriu nici nu ne-au cerut să deschidem geamantanele... Deşi... înţeleg să se facă un control serios în primul rând celor care ies din R.F. Germania. Or, noi intram, veneam adică, spre München, nu plecam din R.F. Germania! Probabil că hoţul n-a reuşit să treacă pe şosea şi atunci s-a înapoiat cu trenul. O fi fost urmărit... Cine ştie?!! Dar văd că te-a dat gata treaba asta. Ţi-ai pierdut graiul. Ce-i cu tine?

— Nimic. Nimic, murmură Ivaşcu.

— Şi-acum, surpriza cea mare. Iată corpul delict!

Alin avu impresia că visează. Nicolau ţinea în mână un colier care semăna leit cu cel pe care-l văzuse în geanta diplomat din geamantanul negru.

— Ce... Ce-i asta? întrebă el pierit.

— Un operator T.V., obişnuit să lucreze cu imaginile, nu putea trece pe lângă Kunstmuseum fără să-l viziteze! Azi am găsit răgazul să dau o raită prin salonul de antichităţi. Şi am cumpărat asta! Cinci mărci. Priveşte. Douăzeci şi patru de piese din fildeş, înnegrite

de vreme, cu ieroglife ce reprezintă incantaţia malefică a Cleopatrei, cu care, se zice, reuşea să vrăjească bărbaţii... Imitaţie! Coliere ca astea se vând cu duiumul la intrarea în muzeu. Se pare că, înainte de a muri, Cleopatra a folosit un anume cod. Astfel cifrat, descântecul a fost scrijelat pe piesele colierului. Cine să-l descifreze, mai ales că s-a păstrat în egipteana veche. Păcat că nu s-a găsit o doamnă Champollion să se ocupe de el. Iată şi un catalog cumpărat la muzeu. Uite ce scrie despre colier: „24 de piese. Fildeş cu incrustaţii – ieroglife. Piesa centrală – ovoidă, cu acelaşi gen de microdesene. A aparţinut unui funcţionar englez din Egipt. Achiziţionat de muzeul Vaticanului în 1965. Asigurat pentru o sută de mii de mărci”.

— Pentru cât? întrebă Alin, venindu-şi puţin în fire.

— O sută de mii de mărci. Ţine! spuse Nicolau şi-i dădu colierul. Nu te speria Nu-i originalul. E o biată imitaţie din ipsos şi plastic.

Ivaşcu îl cercetă cu vădită curiozitate. „Dacă cel din valiza neagră era originalul?” gândi, simţind că pământul se învârtea cu el. Îşi trecu alene mâna prin păr. Se uita la ziarul din faţa lui fără să-l vadă.

— Şi... se mai găsesc asemenea piese de vânzare? întrebă arătând spre colierul din ipsos.

— Câte doreşti. Şi mai mari, şi mai mici. După gust.

— Unde ziceai că-i Kunstmuseum? La Hofgarten?

Bun! Mă duc să văd şi eu muzeul.

*

Ajungând în stradă, scoase dintr-un buzunar planul oraşului. Constată că se afla destul de aproape de Hofgarten. Porni pe jos. Trecu pe lângă clădirea teatrului, ajunse la Theatinerkirche şi, imediat, zări în dreapta monumentala construcţie care adăpostea muzeul de artă. În pragul toamnei, iedera care-i acoperea pereţii devenise galben-roşcată. În fundul aleii văzu „Palatul prinţului Karl" sufocat parcă de masiva construcţie a muzeului. Cu destulă uşurinţă – erau zeci de indicatoare peste tot – ajunse în „Sala de antichităţi". Chiar dacă n-ar fi avut ochiul format pentru a observa unele lucruri mai deosebite, tot şi-ar fi dat seama că în încăpere şi pe culoare se aflau poliţişti îmbrăcaţi civil, care studiau cu atenţie vizitatorii. „Furtul colierului a declanşat o alertă justificată, dar cam... târziu, gândi el".

Privi cu atenţie exponatele, apoi ieşi din muzeu şi se îndreptă spre standurile pe care se aflau tot felul de suveniruri ieftine, care se asemănau cu originalele expuse. Alese două inele, o brăţară şi o fibulă etruscă. Nevăzând nicio imitaţie după „Colierul Cleopatrei", ceru în mod expres vânzătorului o asemenea piesă.

— De ieri, toţi străinii vor acest colier. Poftiţi! spuse el, punând pe tejghea şapte-opt bucăţi.

Alin alese un colier care, după părerea sa, avea dimensiunile cele mai apropiate de ale originalului descris în catalog şi dădu să plece. În clipa aceea, zări un chip cunoscut sau cel puţin, aşa i se păru lui. Era un om în vârstă care păşea agale, sprijinit de braţul unei tinere femei. Bătrânul era puţin adus de spate. Când mergea, îşi clătina capul ca bolnavii de parkinson. Însoţitoarea lui era o femeie înaltă, brunetă, cu mişcări de balerină. Purta un voal negru, des şi de aceea Alin nu-i putu distinge trăsăturile.

„Unde l-am mai văzut?" se întrebă Alin, chinuindu-se zadarnic să-şi amintească. Aproape fără să vrea, porni în direcţia în care se îndreptau cei doi. Auzi glasul tinerei femei. Vorbea în engleză.

— Totul se va aranja, unchiule.

— Înţeleg... înţeleg. Dar nu mai pot suporta tensiunea asta. Alaltăieri am crezut că totul s-a sfârşit. Am luat-o însă de la capăt.

Nu mai auzi continuarea. Se depărtase prea mult de ei. Se opri în dreptul unei vitrine, prefăcându-se absorbit în contemplarea exponatelor.

„Glasul ăsta! Unde am mai auzit eu glasul ăsta?" Încercă să-şi amintească. Trecură pe lângă el. Porni în urma lor discret. Reuşi să audă glasul bătrânului:

— Bine, bine, dar de ce nu vor la Miami? (Pronunţase Maiami).

— Nu Miami, unchiule, Mamaia. E la Marea Neagră.

— Bine, bine. Şi de ce nu vor acolo?

— Pentru că totul se termină la Bucureşti. Uite un taxi!

Tânăra femeie făcu un semn şi taxiul trase lângă bordură. Îşi ajută unchiul să se urce, apoi se aşeză şi ea alături.

Abia după plecarea maşinii, în mintea lui Alin se făcu lumină. Ştia unde mai auzise glasul acela. Era, fără îndoială, vocea Paulei Taylor.

O „minune" nedorită

Concurentul numărul patru se dovedi un om sociabil care plăcu tuturor din primele minute. Se numea Valeriu Stoichiţoiu şi pretindea că e rudă cu un fotbalist care era mereu selecţionat în naţionala ţării.

Făcuse o excursie în Franţa şi se întorcea acasă. Aflând de raliu, se înscrisese la categoria „în afară de concurs".

— Să vă spun drept, am visat totdeauna să iau parte la un raliu, spuse el adresându-se inginerului Lăzărescu. Maşina mea nu-i prea bine reglată, dar sper să nu mă fac de râs.

Văzându-l pe Grigoriu, care se apropia de grup, se grăbi să-i mulţumească pentru aparatul de

recepţie-emisie pe care i-l dăduse ca să ţină legătura cu maşina conducătorului delegaţiei.

— Va fi o cursă de neuitat! Sper să vină cineva şi în maşina mea. Şi mai sper că tovarăşul Alin Ivaşcu o să pomenească şi de mine în ziar. Dacă voi realiza timpi buni, desigur. Vă citesc cu mare plăcere cronicile despre concursurile de scrimă. Nu ştiam că vă ocupaţi şi de raliuri...

Discuţia avea loc într-un colt al uriaşului hol al hotelului „Bavaria". Erau prezenţi piloţii Marinescu şi Lăzaru, cu secunzii lor de pe maşinile care concurau oficial, inginerul Lăzărescu, profesorul Ganea, operatorul Grigoriu, Alin Ivaşcu şi Radu Nicolau. Cu o oră mai devreme, se făcuse un mic antrenament radio, pentru a se regla modul de intrare în reţea. Fiecare maşină primise un indicativ: cele înscrise în concursul oficial se numeau „Vultur-1" şi „Vultur-2". Lăzărescu primise indicativul „Ru, de la România, iar Stoichiţoiu – „T", de la turist, aşa cum, de altfel, propusese el însuşi.

La un moment dat, profesorul Ganea simţi că i se face rău. Avea greţuri. Radu Nicolau văzu că ceva nu e în regulă cu profesorul şi se oferi să-l conducă în camera sa.

— Mergem îndată, spuse profesorul. Înainte de asta, aş vrea să ştiu pe ce maşină experimentez aparatul

meu.

— Pe maşina mea, spuse Lăzărescu. Aşa am stabilit din ţară. Ce motiv am avea să ne schimbăm hotărârea?

— Niciunul, desigur. Niciunul. Credeam, totuşi, că...

— Mergeţi cu noi, spuse Grigoriu zâmbind amabil. Chiar dacă aţi vrea să ne părăsiţi, n-aţi avea cu cine să mergeţi.

— Dar eu ce sunt? intră în vorbă Stoichiţoiu. Să vină cu mine.

— Rămâne cum am stabilit în ţară, spuse pe un ton categoric Lăzărescu. Ştiţi bine de ce: aparatul inventat de dumneavoastră va constitui încă un element de siguranţă pentru maşina pe care o voi conduce eu. Nu-i pentru nimeni un secret că această maşină trebuie să ajungă intactă în România. Trebuie s-o ferim de orice incident. De reuşita ei depinde omologarea invenţiei inginerului Dobre.

Dându-şi seama că vorbele sale căpătaseră un accent prea imperativ, făcu o scurtă pauză, reluându-şi argumentaţia:

— Cred că aţi înţeles, nu-i aşa? Pe mine mă interesează mai puţin poziţiile finale ale echipajelor înscrise în concursul oficial şi mai mult reuşita cealaltă.

— Din acest punct de vedere suntem pe poziţii opuse, interveni Alin, îmboldit de vechea sa antipatie faţă de Lăzărescu.

Nu-i plăcuse felul în care vorbise inginerul. De aceea, când Ganea porni spre camera lui însoţit de Radu, pleca şi el. Ieşi în stradă şi o luă de-a lungul bulevardului, privind distrat vitrinele.

*

— Cum vă simţiţi? îl întrebă Radu pe profesor odată ajunşi în camera acestuia. Îl aşează într-un fotoliu.

— Bine. Acolo, în hol... cred că mi-a venit rău din cauza fumului de ţigară.

Radu Nicolau deschise larg geamul, să intre aer. Se aşează pe un scaun. Îl întrebă pe Ganea dacă citise despre furtul colierului Cleopatrei. Nu ştia nimic.

— Oo, păi să vă povestesc!... Apropo! Am cumpărat două. Vă ofer şi dumneavoastră unul. Ca amintire.

Vorbi aproape zece minute. Profesorul îl urmărea cu atenţie. De la discuţia despre colier trecură la invenţia lui Dobre. Nicolau nu prea era în temă cu unele lucruri.

— Este, într-adevăr, importantă această experienţă? întrebă el.

— Desigur. Toate marile firme se pregătesc să lanseze motoare cu alt combustibil decât benzina. *Renault* conlucrează cu două institute – unul de petrol şi altul de aer lichid. *Fiat* colaborează cu nişte laboratoare de lângă Milano. Un gram de benzină dă zece mii de calorii, un gram de hidrogen dă de trei ori mai mult. Prin ardere, petrolul poluează atmosfera.

Hidrogenul produce doar apă. Circulaţia lui prin conducte e mai lesnicioasă decât a petrolului şi a metanului.

— Bine, dar pentru producerea hidrogenului se cheltuieşte, după câte am citit, o energie imensă în comparaţie cu extragerea ţiţeiului şi rafinarea lui!

— Adevărat! Dar pentru descompunerea apei se poate folosi şi energie calorică. Şi nu la două mii cinci sute de grade, ci la şapte sute cincizeci, cum s-a reuşit, experimental. Nu trebuie să uităm că ăsta-i doar începutul! Se va produce hidrogen şi la temperaturi mai mici. Deocamdată noi, românii, n-avem de ce ne plânge: îl scoatem mai uşor. Din metan.

— Se va ajunge să se scoată hidrogen numai din apă...?

— Bineînţeles. Îţi dai seama că rezervele sunt inepuizabile. Un kilometru cub de apă oceanică are nouăzeci la sută hidrogen, deci o sută treizeci de milioane de tone de hidrogen... Aşa cum spuneam, rafinăriile de petrol poluează atmosfera, pe când hidroliza pune în libertate oxigenul necesar vieţii...

— Motorul cu hidrogen sau cu alt combustibil se deosebeşte de cel cu benzină?

— Evident!

— Mai e o chestiune pe care n-o pricep. De ce e nevoie să se probeze motorul la „Raliul Europa”. E

riscant. Toţi hoţii de invenţii se vor repezi ca ulii.

Profesorul răspunse prompt:

— Ştii, desigur, că recordurile mondiale la atletism nu se pot omologa decât în concursuri internaţionale, de anvergură. Aşa se petrec lucrurile şi în materie de motoare.

— Am înţeles, zise Radu şi sprâncenele sale negre se zbârliră spre fruntea bronzată. Vom fi o mâţă cu clopoţei.

— Nu numai noi. Toţi cei care au înscris maşini cu combustibil special. Fii bun şi dă-mi ziarul de pe masă. Hotelierii ăştia au un obicei bun: aduc ziarele în cameră.

În timp ce profesorul răsfoia ziarul, Radu Nicolau se juca distrat cu butoanele aparatului pe care Grigoriu îl adusese în cameră. Văzând că Ganea e adâncit în lectură, deschise aparatul şi începu să caute muzică de jazz. Deodată, auzi ca o şoaptă depărtată vocea lui... Alin Ivaşcu şi a cuiva necunoscut.

— Care ziceaţi că e maşina dumneavoastră? întreba Alin.

— *Dacia* aceea albă, de lângă *Opelul* galben.

— Şi speraţi să vă ţineţi de ceilalţi?

— Mai încape vorbă?"

Convorbirea continuă cam o jumătate de minut, apoi încetă. Nicolau era stupefiat. „Alin a dat vreun interviu

la radio? Vorbea parcă cu Stoichiţoiu. I-o fi înregistrat Grigoriu în timpul antrenamentului?”

— Ce a fost asta? îl întrebă el pe Ganea. Parcă l-am auzit pe Alin.

— Poftim? Ai spus ceva?

Nicolau se aplecă şi-şi lipi urechea de aparat. Nu se mai distingea niciun sunet.

— Am auzit parcă vocea lui Alin.

— Vocea prietenului dumneavoastră? Unde? Pe sală?

— Nu... nu, la radio!

Ganea făcu ochii mari, apoi începu să râdă cu hohote.

— Asta ce mai e, tinere? O glumă?

— Nu-i nicio glumă, vă asigur. Sau... mai ştii? murmură Nicolau încurcat.

„L-am auzit. Nu există nicio îndoială că l-am auzit pe Alin. Cred că vorbea cu Stoichiţoiu. O să-l întreb dacă a avut vreo discuţie cu acesta. Profesorul n-a auzit fiindcă, probabil, e puţin cam tare de urechi. Şi-apoi, citea. Ori a auzit şi se prefăcea. Nu cumva el...?”

Inima începu să-i zvâcnească cu putere. Pentru prima oară de la întâmplarea din tren, Radu îl bănuia pe Ganea de lucruri necurate. Îşi aminti de discuţia acestuia cu necunoscutul din tren, de geanta diplomat care i se păruse schimbată, de alarma falsă de pe culoarul hotelului.

*

Peste o jumătate de oră, intră în camera sa. Ivaşcu scria de zor.

— Pe unde umbli? Te-am căutat, spuse Alin.

— Am stat cu profesorul Ganea.

Câteva minute se scurseră în tăcere. Nicolau ardea de nerăbdare să-l întrebe pe prietenul său dacă fusese la parcul de maşini şi discutase cu Stoichiţoiu. Aşteptă ca Alin să termine de scris, apoi zise, într-o doară:

— Ai fost pe la parcul de maşini?

— Da. De unde ştii?

— Şi... ai vorbit cu Stoichiţoiu? Ţi-a arătat maşina lui? O *Dacia* albă?

— Exact. Ia te uită! Erai pe aproape?

Radu zâmbi satisfăcut. Aflase ce-l interesa.

— Nu, gazetarule. Ganea e martor că n-am ieşit din camera lui.

— Te-ai întâlnit cu Stoichiţoiu şi ţi-a spus el?

— Nici!

— Atunci?

— Asta e secretul meu. N-ai ştiut că sunt vrăjitor? spuse în glumă. Apoi, schimbând tonul: Ştii ceva, Alin? Cred că în jurul nostru se petrec lucruri dubioase. Şi cred că Ganea...

În câteva cuvinte, îi relată întâmplarea din camera profesorului şi bănuielile sale. Lui Ivaşcu, intrigat deja de povestea aceea cu colierul şi geamantanul negru,

atât îi mai lipsi, ca să-şi piardă definitiv liniştea.

— Şi tu ce crezi, Radule? Cum puteai să mă auzi la radio, când eu...

— Habar n-am! E o minune...

— Dracu să le ia de minuni! Sunt sătul de astfel de minuni nedorite! Uite aici, zise el şi scoase plicul cu banii daţi de Paula. Şi asta-i tot o „minune". Să-ţi explic. Trebuie să-ţi explic! Altfel îmi plesneşte capul de gânduri. Simt că înnebunesc... Cineva vrea probabil să mă discrediteze, să mă vâre în vreo încurcătură!

Alin începu să povestească...

Bănuielile se amplifică

Se apropia ora opt seara. Maşinile pentru raliu erau pregătite, iar concurenţii se odihniseră în după-amiaza zilei. Ziariştii îşi încheiaseră şi ei avancronicile, le transmiseseră publicaţiilor lor şi acum toată lumea aştepta startul. Nervozitatea creştea în rândul organizatorilor, care se agitau prin holul şi prin faţa hotelului „Bavaria".

Alin Ivaşcu era nerăbdător. Aştepta telefonul Paulei, îi notase ora pe bileţelul pe care i-l vârâse în buzunarul hainei. De ce procedase astfel? Fără îndoială, pentru a se feri de individul care era în camera alăturată şi care produsese acel zgomot abia perceptibil.

Timpul trecea. Îşi dădea seama că aşteaptă zadarnic. La ora opt şi douăzeci renunţă şi coborî din cameră. Dorea să mai stea o dată de vorbă cu concurenţii români, să afle ultimele impresii înainte de start. Intenţiona să schimbe câteva cuvinte cu şefii delegaţiilor Italiei şi Suediei, cu câştigătorul raliului Monte Carlo, care venise aici în calitate de observator.

Până către ora nouă, izbuti să le facă pe toate. E drept, oamenii cu care discutase nu-i dăduseră prea multe informaţii. Erau preocupaţi, nervoşi, evitau ziariştii străini. Cu Ivaşcu făceau o excepţie, având în vedere faptul că era român, iar raliul se sfârşea la Bucureşti.

În hol, componenţii delegaţiei române se grupaseră în jurul inginerului Lăzărescu, care dădea ultimele instrucţiuni conducătorilor auto. Vorbea, ca de obicei, cu glas înfundat şi parcă supărat pe cei care-l ascultau.

— S-a comunicat oficial, spuse Lăzărescu în încheiere, că şi pentru cei înscrişi *hors-concours* contează performanţele maşinilor. Cu condiţia ca participanţii să-şi sigileze motoarele şi să intre în parcurile oficiale, păzite.

— Hotărârea e foarte bună! interveni Stoichiţoiu. În concluzie, cine din delegaţia noastră vine cu mine? Reprezentantul presei?

— Am nevoie de aparatura tovarăşului Grigoriu, spuse Alin. Pe drum primesc şi transmit date despre

situaţia concurenţilor. Mă mut numai dacă vine şi dânsul.

— Eu trebuie să stau în maşina conducătorului delegaţiei, se scuză Grigoriu.

— Iar eu, interveni Ganea, nu pot să mă mut fiindcă aparatul creat de mine are comenzile construite pentru maşina specială. Numai pe ea pot să verific funcţionarea frânei automate.

Lăzărescu schiţă un zâmbet care nu-i reuşi.

— N-ai succes, tovarăşe Stoichiţoiu.

— Văd şi eu, oftă acesta uşor dezamăgit. Păcat!

— Totul e clar. Sper să obţinem rezultate bune, conchise şeful delegaţiei.

Încurajarea lui sună ca o urare de convenienţă.

— Văd că ai o hartă la îndemână, se adresă Lăzărescu lui Stoichiţoiu. Să ne mai uităm o dată la traseu.

Stoichiţoiu desfăşură harta pe masă. Raliul începea cu turul Bavariei de Sud, – o etapă semioficială, socotită „de încălzire", pentru participanţii *hors-concours,* după care toţi concurenţii reveneau la München, unde se dădea startul în prima etapă oficială, încheiată la Viena. Etapa a doua se întindea de la Viena la Oradea, cu probă de îndemânare la Salzburg, iar ultima etapă, Oradea-Bucureşti, avea o probă de rezistenţă – turul Munţilor Apuseni.

În timp ce studiau traseul, Lăzărescu plimbă vârful

creionului de-a lungul şoselelor şi autostrăzilor, stăruind, din când în când, asupra vreunui amănunt. Ivaşcu se alăturase grupului şi urmărea discuţia dintre cei doi conducători auto. Era nervos că nu-i telefonase Paula. Se juca cu brelocul primit de la ea, săltându-l în palmă sau încercând să-i înfăşoare lănţişorul pe deget.

— Ce breloc frumos! exclamă Ganea. Îmi daţi voie să-l privesc?

Profesorul îl cercetă cu atenţie, îl privi în zare, apoi îl cântări în palmă.

— De unde îl aveţi?

— L-am primit cadou, răspunse cu jumătate de glas Alin. Vă place?

— E interesant. O să-mi cumpăr şi eu unul. Se găsesc la chioşcul de lângă hotel.

— Daa? făcu dezamăgit Alin care crezuse că darul Paulei era ieşit din comun.

Fură întrerupţi de tânăra de la recepţie care-l chemă pe Ivaşcu la telefon. Alin se grăbi să ajungă cât mai repede. Duse receptorul la ureche şi spuse un „alo” gâtuit.

— Alinus? Tu eşti? auzi glasul Paulei.

— Da.

— Te rog să mă ierţi că nu ţi-am telefonat, dar am fost plecată din oraş. Poate ne vedem la Viena. Mi-ar face mare plăcere. De acord?

— Se înţelege...

— O să te caut eu. La revedere!

Ivaşcu închise şi, după ce mulţumi fetei de la recepţie, reveni lângă ceilalţi. Îl căută din ochi pe Ganea. Nu-l văzu. Profesorul apăru după vreo douăzeci de minute. Fusese la bar să bea o citronadă. Îi înapoie brelocul. Alin nu ezită să-l informeze că la telefon fusese chiar persoana de la care-l primise.

— E vorba, deci, de un münchenez?

— Brelocul mi l-a dat o englezoaică.

— Timeo danaos et dona ferentes[2], spuse în glumă profesorul. Ochii lui mici, duşi în fundul capului, aveau o strălucire aparte.

*

Ieşiră din München pe autostrada ce duce la Garmisch-Partenkirchen şi rulară până la Starnberg. În stânga se vedea lacul cu acelaşi nume. Ivaşcu îşi aminti de tabloul pe care-l văzuse la Städische Galerie din München, pictat de Morgenstein pe la 1850. Era lună plină şi în zare se vedeau culmile Alpilor. Treceau prin mici localităţi cochete, cu casele construite în stil bavarez – din piatră şi lemn afumat, ca nişte cabane – cu pervazurile geamurilor pline de flori. Acoperişurile înalte, ciocolatii, îţi aminteau de ilustraţiile din cărţile

---

[2] Mă tem de greci chiar cînd fac daruri – Vergiliu, „Eneida”.

de poveşti ale fraţilor Grimm.

Inginerul Lăzărescu conducea excelent. Autostrada se sfârşi la Starnberg. De aici, drumul începea să fie mai sinuos. Spre vest, munţii Ammergebirde formau un paravan întunecat. Alin ştia că dincolo de ei se afla staţiunea Garmisch-Partenkirchen. O vizitase cu un an mai înainte, când fusese la Jocurile Olimpice, întovărăşit de un profesor de sport din Münster pe care-l cunoscuse în Pelopones. Pe drum vizitaseră biserica Wies, renumită pentru picturile sale interioare, care era aşezată într-o dumbravă înconjurată de codri de brad.

— Aici m-am refugiat în timpul războiului. Visam să mă cunun în această biserică, spusese soţia profesorului.

— Regreţi că am făcut-o la Köln?

— Câteodată, îi răspunsese ea soţului puţin nedumerit.

Mai erau doar câţiva kilometri până la Füssen, orăşel situat pe un deal şi înconjurat de lacuri alpine. Spre est, pe un alt deal, se zărea prin pâcla nopţii castelul Neuschwanstein, construit în stil romantic de Ludovic al II-lea al Bavariei, prieten cu Richard Wagner. Influenţat de marele compozitor, Ludovic construise şi alte castele fanteziste, dar sfârşise prin a se izola de lume şi, atins de nebunie, se aruncase în apele lacului

Starnberg.

Alin fu smuls din gânduri de un incident neplăcut. Lăzărescu frânase brusc şi acum rotea brutal volanul pentru a echilibra maşina.

— Urra! A funcţionat admirabil! exclamă profesorul Ganea.

— Era să mă izbesc cu capul de parbriz, spuse inginerul cu năduf. Altădată anunţaţi-mă când puneţi aparatul în funcţiune.

— Mii de scuze! Important e că a funcţionat bine! Crezi că vedeai obstacolul?

Maşina se oprise la câţiva metri de un autoturism staţionat pe dreapta.

— De bună seamă! Doar nu dorm la volan!

— Ei bine, aparatul meu e pentru cei care adorm la volan. Vreau să zic, pentru cei care-s obosiţi şi nu văd obstacolele. Sau nu le văd fiindcă-i ploaie şi întuneric beznă.

Îşi reluară drumul. Intrară în Füssen, făcură ocolul unei mici piaţete şi din nou frânele scrâşniră. De data asta chiar profesorul se lovi de parbriz. În loc să se supere, strigă:

— Admirabil! Excepţional! Dar cred că trebuie micşorată amplificarea. Oprirea e prea bruscă, spuse el şi coborî spre a măsura distanţa dintre botul maşinii şi camionul în spatele căruia se găseau.

Porniră peste două-trei minute. Maşina gonea către lacul situat între dealurile pe care se aflau oraşul şi castelul. Lăzărescu murmură:

— Mi-e rău. Am senzaţie de vomă... Poate că opririle astea...

— O să deschid aparatul mai rar, spuse profesorul. Şi o să anunţ când...

Nu apucă să termine, deoarece maşina se poticni iar. În faţa lor se afla autoturismul condus de Stoichiţoiu.

— Cum naiba a funcţionat? se întrebă supărat Ganea. Doar n-am avut aparatul deschis...

— Eu am frânat, spuse acru Lăzărescu.

— Ia te uită! Echipajul „Turist", exclamă Grigoriu.

Ivaşcu vru să coboare, dar tocmai atunci pe reţeaua de informare a conducerii raliului începu să se transmită un comunicat privind situaţia concurenţilor la ieşirea din Füssen. Scăpându-i câteva date, mormăi înciudat:

— Ei, poftim, cum să le confrunt? Dacă aş fi fost în maşina ziariştilor...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grigoriu. N-aţi reuşit să prindeţi tot? Nicio pagubă! Aparatul meu are şi bandă de magnetofon. Se înregistrează tot ce se comunică. Păi cu ce fel de specialişti credeaţi că aveţi de-a face?

Alin fu gata să-l îmbrăţişeze de bucurie. Ceru să se deruleze banda, ascultă din nou comunicatul şi îşi

completă notiţele.

Inginerul Lăzărescu stătea impasibil, îngândurat, ca şi cum n-ar fi auzit ce se petrecea în jurul său. Din când în când închidea ochii. Parcă îi era somn.

— Tot. Îţi mai e rău? întrebă Ganea.

— Da. Am o permanentă senzaţie de vomă. Simt nevoia să stau culcat.

— Ce-ar fi să veniţi în maşina mea? întrebă Stoichiţoiu care se apropiase şi auzise discuţia.

— Chiar! Treceţi în maşina „T", spuse Ganea. Aveţi loc destul şi puteţi să vă întindeţi pe bancheta din spate.

— Şi... maşina mea?

— O s-o conducă Grigoriu sau ziaristul, le sugeră Ganea. Uite-aşa, i se adresă el lui Ivaşcu, ajunge omul în raliu fără să vrea. Scrii mereu despre ele. Poftim! Ai ocazia să te afli în postura de concurent.

— Ne vedem la linia oficială de start – ieşirea în autostrada de Salzburg, spuse Lăzărescu, plecând cu Stoichiţoiu. Voi reveni în maşina mea la punctul de întâlnire.

Luna apunea. Peste cel mult un sfert de oră avea să se lase întuneric beznă. Ivaşcu porni motorul, încercă farurile. Maşina se urni din loc. Conducea cu atenţie, încercând să se menţină aproape de maşina din faţă, în care se aflau Stoichiţoiu şi Lăzărescu. Ceva nedesluşit îl

făcea să se ţină scai de maşina lui Stoichiţoiu. Nu-i venea să creadă că inginerului îi venise rău aşa, din senin.

„Maşina pe care o conduc, gândi Ivaşcu, este sigilată, ca toate maşinile ale căror motoare urmează să fie omologate. Nu există nicio îndoială că se urmăreşte furtul invenţiilor, al secretelor de fabricaţie. S-ar putea ca bandiţii să aibă o „coadă de topor". Pe cine? De bună seamă pe cineva dintre cei care se află aici. Prea s-a bucurat Ganea când a auzit că Lăzărescu îşi părăseşte maşina. Dar dacă inginerul e în legătură cu bandiţii? De când l-am cunoscut mi-e nesuferit. Taciturn şi morocănos. Un tip uscat şi la propriu şi la figurat. Nu gustă nicio glumă. Zâmbeşte din an în paşte. Şi cine-i acest Stoichiţoiu?"

Depăşi două maşini, accelerând să nu piardă urma echipajului „T". „Dar Grigoriu, şi chiar Radu, ce hram poartă? La urma-urmei, ei n-ar putea să intre în legătură cu bandiţii?"

Alungă acest gând. Radu care se afla în maşina rezervată televiziunii îi era prieten. Îl cunoştea bine.

— Ce facem? Mai experimentăm? întrebă Ganea. Cred că e momentul să te ajut. E beznă. Aparatul meu e excelent în astfel de situaţii: „Vede" pe timpul nopţii şi opreşte maşina în caz de pericol chiar dacă şoferul...

Frânele scârţâiră strident. Alin simţi, volanul

intrându-i în coşul pieptului.

— Acum de ce s-a oprit? se mira Ganea. Nu avem niciun obstacol în faţă!

— Poate aţi manevrat greşit vreun buton, spuse într-o doară Grigoriu.

— Ai dreptate! Ia te uită, dom'le! Am uitat deschis dispozitivul de antrenament care imită obstacolele. La anumite intervale, acesta acţionează frânele de parcă ar exista obstacole reale.

— În cazul ăsta, după cât pricep eu, se pot întâmpla nenorociri, zise Alin pornind. Dacă aparatul lucrează pe o anumită lungime de undă şi cineva o interferează, te trezeşti că te opreşte când ţi-e lumea mai dragă!

Profesorul râse:

— Încă n-am pomenit ca undele electromagnetice – pe care le-ar emite cineva – să se poată interfera cu razele infraroşii! Aparatul meu lucrează pe infraroşii. Nu prea eşti în temă, colega!

Ivaşcu simţea că în suflet i se năştea o vie antipatie faţă de profesorul Ganea. „Imitatorul lui de obstacole a funcţionat exact când nu trebuia, aşa că Stoichiţoiu a dispărut. Nu cumva toate au o legătură?"

Îi veni să râdă. „Hotărât, citesc prea multe romane poliţiste. Văd peste tot bandiţi." Apăsă pe accelerator.

*

Se aflau aproape de Ettal, renumita mânăstire a

călugărilor benedictini, pe care o vizitase cu un an în urmă, în compania profesorului din Münster şi a soţiei sale.

Stăruind cu privirea asupra hărţii, ca să nu greşească drumul, Alin tresări. La intrarea în Füssen, acolo unde se desprindea drumul spre castelul Neuschwanstein, harta avea un mic semn, o înţepătură. Descoperirea aceasta îl făcu să apese, – involuntar, pe pedala de frână.

— Vrei să-i faci concurenţă aparatului meu? întrebă Ganea. Era să-mi turtesc nasul de parbriz.

Alin porni. Trebuia să coboare pe valea râului Loisach, să se îndrepte spre Garmisch-Partenkirchen, apoi s-o ia spre Mittenwald. Şoseaua defila pe sub culmile munţilor Wetterstein, al căror vârf, Zugspitze, se află la întâlnirea graniţelor celor trei ţări: Austria, Elveţia şi R.F. Germania. Intrară curând într-un val de ceaţă.

— Atenţie! Puneţi-vă centurile de siguranţă, anunţă profesorul. Am deschis aparatul. Centura păzeşte... nasul.

„Lăzărescu avea un semn pe hartă. Exact acolo i-a venit rău. Să se fi prefăcut că e bolnav? În ce scop? Să-şi părăsească maşina? În locul lui, n-aş fi plecat nici mort de lângă invenţia lui Dobre...”

Descoperirea făcută îl pusese serios pe gânduri.

„Abia aştept să ajung în ţară. Să scap de coşmaruri. Am ajuns să bănuiesc pe toată lumea. Ei, dar ce e asta?”

Alin mai merse câţiva metri şi opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu mă simt bine.

— Altul! spuse Ganea îngrijorat. Ce are maşina noastră? Nu cumva numărul 13 ne poartă ghinion?

— Vă rog să aşteptaţi puţin. Revin imediat, zise Alin depărtându-se.

...Voia, cu tot dinadinsul, să se convingă că nu avusese vedenii. Într-adevăr, nu avusese: maşina lui Stoichiţoiu se afla într-un loc ferit, deosebit de întunecos. O pana? După toate aparenţele, nu. Capota de la portbagaj era ridicată şi Lăzărescu meşterea ceva, vârât cu capul înăuntru. „Ia te uită! S-a înzdrăvenit!” Fără a pierde vremea – Lăzărescu trântise capota, deci terminase ce avea de lucru – reveni la maşina lui.

— Ţi-a trecut? întrebă Ganea.

— Da. Mă simt mai bine.

Întârzie, totuşi, să pornească. Când se hotărî, ambală uşor motorul şi conduse încet, fără grabă. Voia să fie depăşit de maşina lui Stoichiţoiu. Aceasta trecu pe lângă el la intrarea în Garmisch-Partenkirchen. Ivaşcu apăsă pe accelerator, hotărât ca de acum înainte să nu-i mai scape. În timp ce conducea, îl urmărea cu coada ochiului pe profesor care îşi vârâse un microreceptor în

ureche şi asculta atent emisiunea unui post de radio.

Peste vreo zece minute se auzi un comunicat la radio. Direcţia raliului dădea ultimele ştiri privind poziţia în clasament a concurenţilor. Alin îl rugă pe Grigoriu să înregistreze. Avea de gând să scrie un articol pe care să-l transmită în zorii zilei, folosind reţeaua telefonică a raliului. Concurenţii români ocupau locurile 17 şi 24. Despre cei înscrişi *hors-concours* nu se difuzau ştiri. Pentru ei, startul oficial se dădea după turul Bavariei de Sud – „tur de încălzire" – la Rosenheim, de pe autostrada München-Viena.

— Pot să ascult şi eu? întrebă Ganea la sfârşitul comunicatului.

— Sigur, zise Grigoriu, dar mai întâi să iau legătura cu echipajele.

Operatorul comunică poziţia în clasament, se convinse că totul era în regulă. Trecu pe recepţie.

La postul de radio München se dădeau cele mai senzaţionale ştiri despre „Colierul Cleopatrei" furat de la Kunstmuseum. „Se pare, spunea comentatorul, că bijuteria a intrat pe mâinile unei bande internaţionale, care urmează să o vândă unui miliardar din Africa de Sud. Adept al magiei negre, acesta a declarat că va plăti oricât pentru colierul faimoasei regine a Egiptului care, după cum spun unii „istorici", dacă ar fi avut nasul mai lung cu doi centimetri, ar fi făcut să arate cu totul altfel

harta lumii în zilele noastre. Colecţionarul şi-a angajat, de pe acum, câţiva egiptologi care sunt gata să descifreze descântecul Cleopatrei”.

— N-are pe ce arunca banii! conchise Ganea.

Un leşin şi... nişte urme de ulei

Drumul trecea printr-o regiune montană. Coborau mereu. Era ceaţă. O ceaţă groasă, s-o tai cu cuţitul.

— De la Steinbach ieşim la autostrada de Salzburg, spuse pe neaşteptate profesorul. Startul oficial, sigilarea motoarelor şi celelalte se fac la ieşirea din Rosenheim.

— N-ar strica să daţi drumul aparatului dumneavoastră, spuse Grigoriu. Pe vremea asta şi pe ceaţă...

— Imediat! anunţă profesorul, mângâindu-şi barbişonul alb-argintiu.

Abia apucă să-şi termine replica. Frânele scrâşniră şi maşina se opri brusc.

— Fir-ar să fie de aparat! murmură Grigoriu.

— Ce bine că l-am pus în funcţie! Uite, acolo e o maşină în pană! spuse profesorul. Crezi că o vedeai? îl întrebă cu vădită ironie pe Ivaşcu.

— Desigur! replică apăsat Alin.

— N-aş crede! Să măsurăm distanţele!

Profesorul coborî, măsură cu pasul distanţa dintre maşini, apoi reveni cu un aer triumfător:

— Eram pe muchie de cuţit! Doar un şofer abil putea scăpa teafăr dintr-o asemenea situaţie... Concurentul nostru e cam obosit.

*

O oră mai târziu se aflau pe autostrada München-Salzburg, unde se dădea startul pentru cei înscrişi în afară de concurs. Lăzărescu şi Stoichiţoiu aşteptau. Inginerul reveni în maşina sa.

— Doriţi să vi se sigileze capota motorului? întrebă un oficial.

— Este sigilată, răspunse Lăzărescu.

— A! Da! Maşina 13! „Experimental”. Din România. Bine! Să verificăm sigiliile. Da. Totul e O.K. Nu aveţi voie să mai umblaţi la motor decât în prezenţa noastră. Drum bun!

Lăzărescu se urcă la volan şi dădu să pornească.

— Nu-l aşteptăm şi pe Stoichiţoiu? Văd că vrea şi el să i se sigileze motorul, zise Grigoriu privind pe geamul maşinii.

— Se grozăveşte, murmură Ganea. La ce i-o fi folosind?

— Pentru publicitate, spuse Alin.

Lăzărescu mormăi ceva şi porni.

Hotărât să nu-şi mai bată capul cu probleme care nu-l

priveau, Ivaşcu îşi scoase blocnotesul şi începu să însăileze articolul pe care voia să-l transmită în zorii zilei la redacţie. Avea toate datele despre turul Bavariei de Sud. Cu ajutorul înregistrărilor lui Grigoriu putu să facă unele comentarii referitoare la clasament. După startul de la Rosenheim, se comunicase prin radio situaţia concurenţilor la trecerea peste Inn, principalul afluent al Dunării înainte de a ajunge la Viena.

*

...Maşina gonea cu viteză pe autostrada de Viena, apropiindu-se de Salzburg. Ajunseră la frontiera dintre R.F. Germania şi Austria. Formalităţile vamale durară câteva minute. Văzând că maşina are număr de România, poliţistul şopti vameşului ceva şi acesta se mărgini să pună ştampilele respective pe paşapoarte.

Şoseaua cobora spre Salzburg. Începea să se lumineze. Ceaţa se ridicase astfel că pe colina din dreapta Ivaşcu putu zări cetatea-castel, iar la poalele dealului – casele vechi cu aspect medieval. Dincolo de râul Saalzach, oraşul părea mai răsfirat. Vilele de pe coasta Gaisbergului ofereau o privelişte de basm.

— Aici se va desfăşura o probă de îndemânare, spuse Alin. Salzburgul are configuraţia tipică a unui oraş din evul de mijloc, cu străzi strâmte, întortocheate... E al naibii de greu să conduci în aceste condiţii.

Lăzărescu nu răspunse. Ajunse în parcajul „cap de

etapă", îndeplini formalităţile de rigoare şi se îndreptă pe jos spre linia de start pentru proba de îndemânare.

*

Alin se instalase aproape de parcajul oficial. Stătea acolo de aproape o jumătate de oră, când zări venind un *Opel* de culoare gălbuie cu numărul de concurs 25. Acesta fu parcat lângă maşina lui Lăzărescu. Se uită în fişele de concurs. „Dillen şi Moeck, Olanda. *Opel* galben".

Grigoriu se îndreptă spre linia de start. Profesorul coborî şi el, încuie maşina şi porni agale pe şoseaua care, strecurându-se pe la poalele dealului cetăţii, urca spre Halleni, pe valea Saalzachului. Câteva minute mai târziu, unul din ocupanţii *Opelului* porni în aceeaşi direcţie. Coechipierul său îşi cercetă maşina, apoi se uită atent la *Dacia* lui Lăzărescu. Se aplecă, ca şi cum ar fi vrut să vadă ce se afla dedesubtul ei. Se ridică şi îşi aprinse o ţigară.

„Ce naiba o fi vrând? se întrebă Alin.

Văzu că olandezul se agită. Scosese din buzunar un aparat de radio ca al poliţiştilor care dirijează circulaţia. Comunică ceva ridicându-l la înălţimea gurii, apoi se precipită spre *Opelul* său, deschise grăbit portiera şi porni ca fulgerul în susul râului, în direcţia Halleni.

„Pun ceva la cale!" Ivaşcu privind încordat de-a lungul şoselei ce urca pe sub dealul cetăţii. Minutele

treceau greu.

— Salut, bădie! Cum merg treburile? auzi, pe neaşteptate, glasul lui Nicolau.

— Ia te uită! Bun venit, Radule. Cum ai lucrat?

— Excelent! Am filmat ca-n basme. Dar dacă mai alergăm aşa, cred că dau în primire. Am prins nişte scene teribile: l-am pozat pe austriacul care a plonjat cu maşina în râul ăsta. Te iau să facem comentariul filmului. L-am tras în poză şi pe belgianul căruia i s-a blocat frâna şi s-a învârtit ca un titirez la start. La revedere! Ne întâlnim diseară la Viena.

Ivaşcu îl petrecu cu privirea, apoi se duse să-şi copieze rezultatele. Proba de îndemânare furnizase câteva surprize: în frunte se situa un echipaj turc. Zâmbi unei amintiri. Când fusese la Istanbul, îl uluise dexteritatea cu care şoferii turci conduceau pe străzile întortocheate, înguste şi înclinate din cartierul Beyoglu. „În Istanbul nu sunt decât şoferi îndemânateci, îi spusese cineva, ca o glumă. Cei nepricepuţi ori au dat ortul popii, ori s-au făcut sacagii".

Deodată se auzi o bufnitură puternică. În stânga, la vreo cincisprezece metri, un *Fiat sport-128* intrase într-un pom, de crengile căruia stăpânul unei berării îşi agăţase firma – un butoiaş pe care scria „Wiener bier". Butoiaşul se clătină cât se clătină, apoi căzu pe capota maşinii, provocând încă o bufnitură. Mulţimea se

buluci într-acolo. Alin era gata să se ducă şi el, dar se răzgândi, văzându-l pe Grigoriu.

— Am ceva de transmis.

— Regret, dar nu am cheia de la maşină, spuse amabil Grigoriu. A rămas la profesorul Ganea. Ei drăcie! Ia te uită acolo! Ce s-o fi întâmplat?

— Un *Fiat-128* a intrat într-un copac!

— Nu! Nu acolo! La maşina noastră!

Cu un scrâşnet puternic de frâne, lângă autoturismul lor se oprise *Opelul* galben şi din el coborâse, clătinându-se, profesorul Ganea. Ivaşcu şi Grigoriu porniră într-un suflet să vadă ce se întâmplase. Palid, cu ochii împăienjeniţi, profesorul păşea susţinut de unul dintre cei doi olandezi, un om bine făcut, puţin cam corpolent, cu barbă roşcată. Celălalt era mic şi slab, cu părul galben, decolorat parcă de soare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alin, cu sufletul la gură.

— I-a venit rău în timp ce se plimba pe şosea, spuse, în engleză, unul dintre ei. L-am adus aici fiindcă am văzut din ce maşină a coborât.

— Mulţumesc... mulţumesc... repeta, în neştire, profesorul.

Olandezii se retraseră. Alin şi Grigoriu îl conduseră pe Ganea la maşină. Profesorul se căută îndelung prin buzunare. Scoase cheia dându-i-o lui Ivaşcu. Acesta descuie şi îl aşeză pe bancheta din spate. Grigoriu, în

genunchi pe unul din scaunele din faţă, încerca să-i dea îngrijirile necesare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Mi-a venit rău. Cred că inima e de vină.

— Să chemăm un doctor? întrebă Alin.

— Nici vorbă! spuse cu hotărâre Ganea.

Câteva clipe mai târziu, lângă maşină apăru Lăzărescu. Se vedea că alergase.

— Trebuie să ajung la start. În zece minute îmi vine rândul. Ce s-a întâmplat? Iar vă e rău?

Grigoriu îi explică ce se petrecuse.

— Bine-bine, dar eu trebuie să alerg, să particip la proba de îndemânare.

— Nu-i nimic. Cobor din maşină, spuse Ganea. Mă odihnesc pe o bancă. Mi-a trecut...

Ajutat de Grigoriu, profesorul coborî şi se aşează pe una din băncile micului parc de pe malul Saalzachului. Lăzărescu porni în cursă însoţit de Alin Ivaşcu. Acesta îşi trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga nişte gânduri urâte. Profesorului îi venise într-adevăr rău. Îi bănuise degeaba pe olandezi. Unul dintre ei se afla, probabil, prin apropiere. L-a alertat prin radio pe colegul său şi acesta a pornit val-vârtej cu maşina.

— La ce te gândeşti? întrebă pe neaşteptate Lăzărescu, când ajunseră pe linia de start. Ai emoţii?

— Nu.

— Vezi că eşti murdar pe frunte.

Alin se şterse. Îşi privi mâna. Degetele aveau urme de ulei. Se încruntă. „Ulei? De unde? De pe scaun? Nu! Cu ce am umblat? Doar cu cheia de la maşină. Să fi fost murdară de ulei?”

Ridică din umeri. În clipa aceea, starterul flutură steagul cu pătrate albe şi negre.

Din „caleaşca de aur”, la un pas de neant

De la Salzburg la Linz, autostrada se strecoară peste dealurile ce formează parcă nişte contraforturi ale munţilor Hohenzethen şi Höllen-Gebirge, pe marginea lacurilor Altersee şi Wolfgang-See, coborând în cele din urmă spre Valea Dunării, care la Melk e cam cât Oltul de mare. Pe la ora trei, caravana oficialilor ieşea din autostrada de Viena şi pornea spre Linz.

Un comunicat difuzat prin radio dădea clasamentul la ora două. Alin îşi notă datele necesare şi-i ceru lui Grigoriu să-i facă legătura cu centrala mobilă a raliului.

— Cine sunteţi? întrebă centralista.

— I.A.-28—R. Rog „Bucureşti Sport 6322”.

Îl găsi la post pe Mardin. Juca o partidă de şah cu eternul său partener, Valec, un jucător excelent, care îi dădea de la început regina contra unui cal, pentru a echilibra jocul...

— Transmite repede că altfel îmi ies din ritm şi pierd, spuse Mardin.

Alin se supuse, neomiţând să fixeze o nouă „întâlnire" pentru opt seara.

...Intrară în Viena străbătând celebra pădure cântată de poeţi şi compozitori. Autostrada se sfârşea în dreptul palatului Schönbrunn, unde se instalaseră de altfel cronometrorii. După două etape, echipajele româneşti ocupau locurile şaisprezece şi nouăsprezece.

Ivaşcu reuşi să vorbească cu componenţii ambelor echipaje. Erau optimişti.

— Mai avem vreo şase sute de kilometri până la Oradea. De acolo intrăm, cum zic fotbaliştii, pe teren propriu şi suntem siguri că putem face un salt frumos în clasament, spuse unul dintre ei.

Radu Nicolau, care venise să-i filmeze, se agita de colo-colo.

— Azi am tras ca un disperat. Am nişte imagini formidabile! Aş lua un „Oscar" la concursul de pelicule de senzaţie pentru televiziune. Tu cum te-ai descurcat?

— Bine. Totul a decurs normal.

— Parcă nu eşti în apele tale. S-a întâmplat ceva deosebit?

— O să-ţi spun când o să avem mai mult timp. E vorba de profesorul Ganea. Nu ştiu ce se întâmplă, dar a devenit parcă o modă: când ţi-e lumea mai dragă, i se

face rău. E la al treilea „incident” soldat cu o mare spaimă sau cu un leşin. În plus, nu ştiu ce hram poartă Stoichiţoiu.

— Iar eu nu ştiu ce e cu tine, spuse în zeflemea Radu. Ce te-a apucat? Faci pe detectivul? Lasă asta pe seama celor de meserie.

Se despărţiră. Alin scrise o avancronică a etapei Viena-Oradea, pe care de data aceasta nu o transmise cu ajutorul aparatului lui Grigoriu, ci folosind direct serviciile centralei mobile. Se duse la hotelul unde i se rezervase cameră. Făcu un duş, se bărbieri. Obosit, se întinse pe pat. Aştepta ceva. Nu voia să-şi mărturisească nici sieşi ce aştepta.

Era cinci după-amiază. Îl cuprinse somnul. Visă că se afla într-o maşină care gonea nebuneşte. Deodată, auzi un zgomot cumplit. Sări din pat ca ars. Suna... telefonul.

— Alo, Alinus?

Era glasul Paulei.

— Alo. Da.

— Ce-ar fi să vedem Praterul noaptea? Îţi surâde? Ai o jumătate de oră la dispoziţie pentru a te hotărî. Dacă accepţi, ne întâlnim în faţa catedralei Sfântul Ştefan la ora opt. Eu voi fi acolo, oricum. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog. La revedere, Alinus.

Ivaşcu aşează receptorul în furcă. Inima i-o luase

razna. Nu se gândea decât la întâlnirea cu Paula. Uitase de geamantanul negru, de Müller, de leşinurile profesorului Ganea, de geanta diplomat, de colierul văzut în această geantă – era, probabil, o imitaţie, ca şi cele cumpărate de el. Paula îi cerea ajutorul, iar el era hotărât să răspundă apelului ei. Şi-apoi, voia s-o vadă pentru a-i da înapoi cele trei sute de dolari. „Dar dacă Paula face parte din vreo bandă care urmăreşte furtul secretelor automobilelor speciale? Dacă vrea să se folosească de mine pentru a-i divulga secretul inginerului Dobre, pe care în fond nici nu-i cunosc?"

Ducându-se la întâlnire, ştia că riscă, dar era hotărât să meargă până la capăt, să se lămurească. Se îmbrăcă şi coborî în holul hotelului. Aici îl întâlni pe inginerul Lăzărescu care ridică întrebător din sprâncene. Alin se simţi dator să se justifice:

— Mă duc să iau aer. Nu mi-e somn.

— Credeam că te odihneşti, să mă mai schimbi la volan. O să fie o etapă grea.

— Am dormit până adineauri. Revin în hotel către ora unsprezece.

— Bine, mormăi Lăzărescu. Vezi că la două e plecarea.

Ivaşcu mai vizitase Praterul, dar în timpul zilei. Se dăduse în căluşei, călătorise cu „trenul groazei" şi urcase în „roata lumii" până la înălţimea turnului

catedralei Sfântul Ştefan. De sus, văzuse Viena, canalul Dunării şi Dunărea însăşi. Se urcase apoi în trenul electric, cocoţându-se pe o linie aeriană suspendată la aproape o sută de metri, de unde se prăvălise în abis cu viteză de meteorit.

Ieşi din hotel şi porni pe jos spre locul de întâlnire. Întoarse capul. I se păruse sau, într-adevăr, un om venea pe urmele lui? Mai merse vreo douăzeci de metri şi întoarse iarăşi capul. Nu văzu pe nimeni. Liniştit oarecum, lungi pasul.

Din Herrengasse o luă la stânga şi pătrunse în Graben. Ajungând la catedrala Sfântul Ştefan intră. O femeie voalată întinse mâna spre el, cu gestul pe care îl fac catolicele la intrarea în biserică. Amuzat, îşi muie degetele în vasul cu agheasmă şi atinse mâna necunoscutei. Aceasta îşi ridică vălul. Inima lui Ivaşcu bătu cu putere. Lângă el se afla Paula. Era îmbrăcată ca-n ziua când o văzuse cu unchiul ei în preajma Kunstmuseumului.

— Bine ai venit, Alinus, spuse ea. Luându-l de mână, îl conduse până către mijlocul catedralei. Paula îşi împreună mâinile pentru rugăciune. Îşi lăsase iarăşi voalul. Ivaşcu privea, cu vădită curiozitate, interiorul bisericii. Terminând rugăciunea, Paula şopti:

— Te aştept afară. Maşina mea e un *Ford Capri* vişiniu.

O urmări cu privirea până ce dispăru, apoi porni şi el agale, către ieşire. Cinci minute mai târziu se afla în maşina Paulei. Coborâră spre Donaukanal, îl traversară şi parcară la intrarea în uriaşul parc de distracţii. Fără o ţintă anume, porniră spre străduţele mărginite de chioşcuri cu dulciuri, de instalaţii de jocuri mecanice şi standuri de tir. Era lumină ca ziua. Se afundară în păienjenişul lor ţinându-se de mână, ca doi îndrăgostiţi.

— Vrei să ne suim acolo sus, Alinus? întrebă Paula, arătând „roata lumii". Din caleaşca aurită putem vedea toată Viena. Haide!

Urcară în „roata lumii", care îi ridica încet-încet spre înalturi. Alin uitase toate reproşurile pe care voia să i le facă. Era atât de plăcut în prezenţa ei şi atât de inedită această seară, încât n-avea niciun rost să-i strice farmecul. „Ce va fi, va fi! Deocamdată mă simt minunat!" îşi spuse el.

— Te-ai întrebat, poate, de ce te caut, Alinus? auzi vocea Paulei, venind parcă de departe.

— Mi-ai cerut sprijinul. Despre ce e vorba?

— Te-am minţit. Am vrut să te întâlnesc pentru că îmi placi, şi n-aş vrea să ţi se întâmple vreun rău.

„Roata lumii" urca, urca mereu, pe nesimţite.

— Încerc pentru tine un sentiment ciudat. Să nu mă crezi frivolă. Sunt o femeie liniştită. Semeni bine cu un

prieten de-al meu din Anglia. De aceea nu-i de mirare că Müller te-a confundat. Semeni, da, cu un prieten bun, care...

Nu mai continuă. Îşi retrase mâna. Visătoare, privi peste acoperişurile căsuţelor din Prater.

— Mai ai brelocul acela? întrebă fata.

— Da. E ca o jucărie.

— Sunt în lume jucării periculoase...

Era contrariat. Ajunseseră în punctul cel mai înalt al „roţii lumii". Viena se vedea ca o mare de lumini. Spectacolul era măreţ. Câteva clipe tăcură, înfioraţi. Se simţeau izolaţi, undeva sus, în negura nopţii.

— Ce-i cu tine? curmă Paula clipa de tăcere.

— Mă gândesc la întâlnirea noastră. Resimt totul ca o durere fizică.

— Ce anume, Alinus?

— Situaţia asta. Nu cred. Nu cred şi refuz să cred că tu...

Fata respiră adânc. Aşteptă ca Ivaşcu să continue.

— Banii pe care mi i-ai dat... Zgomotul acela din spatele meu, atunci, la prima noastră întâlnire... Moartea lui Müller. Toate mă conduc spre o concluzie pe care nu vreau s-o accept.

Se întoarse spre el fixându-l de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze cu privirea ochilor ei verzi.

— Alinus, te rog să nu mă judeci greşit. Dar nu pot

să-ţi spun nimic. Va veni, poate, vremea când o să pot face acest lucru...

Îi strânse mâna. Rămaseră aşa câteva minute, până ce caleaşca ajunse jos. Coborâră. Porniră apoi printre chioşcurile cu zaharicale şi suveniruri. Paula cumpără două păpuşi.

— Hänsel şi Grätel. Ţi le dăruiesc.

„Timeo danaos...” fu gata să spună Ivaşcu, amintindu-şi de Ganea.

— Aşaa. Şi-acum, ce-ar fi să mergem la o berărie? De acord, Alinus?

Aleseră un mic local din grădina de peste drum de primăria oraşului. Ivaşcu avea impresia că se află într-un restaurant în Cişmigiu. În timp ce mâncau, văzu că Paula se schimbase la faţă. Obrajii i se albiseră şi buzele îi tremurau abia perceptibil.

— Ţi-e rău? întrebă el, îngrijorat.

— Nu, nu!

Ridicându-se de la masă, porni spre toaletă. Când reveni era din nou vioaie, cu obrajii uşor îmbujoraţi.

— O mică indispoziţie... Acum a trecut, se scuză ea şi se aşează.

Terminaseră de mâncat. Ivaşcu îşi aminti de bani.

— Am o datorie faţă de dumneata. Îi întinse plicul pe care i-l dăduse în hotelul „Bavaria”.

— Te rog să-i păstrezi, Alinus. Să cumperi un cadou

pentru...

— Nu, Paula. Dacă vrei să fim prieteni, atunci te rog să primeşti banii înapoi.

— Îmi pare rău că... Te înţeleg, spuse ea şi luă plicul. Cât e ceasul? E târziu, nu-i aşa? Plecăm?

Ivaşcu plăti şi se ridicară. Ajungând în stradă, simţi că aerul rece îl înviorează. Acolo, în micul local, îl apucase somnul. După plecarea lor, chelnerul descoperi că uitaseră cele două păpuşi. Alergă după ei, dar *Fardul Capri* se depărtase.

Paula opri lângă universitate.

— De aici mai ai câţiva paşi până la hotel. La revedere, Alinus.

— Când ne mai vedem?

— Nu ştiu. Şi... crezi că are vreo importanţă? întrebă ea cu glas schimbat.

Nu mai aducea nici pe departe cu fata din caleaşca aurită. Ce se întâmplase? De ce-i vorbea atât de rece? vru să-i spună că o văzuse la München în tovărăşia unui bărbat în vârstă, că îi auzise vorbind despre Mamaia. Renunţă.

— Dacă voi însoţi raliul, o să te caut, Alinus. E mai uşor de găsit un ziarist decât o femeie oarecare.

Îi întinse mâna. Alin coborî. O clipă mai târziu, *Fordul* pornea cu toată viteza spre piaţa Schwarzenberg. „Zău dacă pricep ceva, îşi zise Ivaşcu, trezindu-se singur în

mijlocul drumului. Ce o fi vrând? De ce mi-a vorbit atât de protocolar la despărţire? Ce-s misterele astea?”

Porni agale spre hotel. Era aproape de miezul nopţii. Undeva, departe, se auzea un dangăt de clopot. Păşea gânditor. Îi trecu prin minte că, poate, pe aceste străzi s-a plimbat şi Eminescu cu Veronica Miele. Pentru a scurta drumul intră pe o străduţă întunecoasă. Pe neaşteptate, auzi paşi furişaţi în urmă. Cineva se năpusti asupra sa. Se întoarse, fulgerător, pară lovitura pe care urmăritorul voia să i-o aplice în creştet, apoi făcu o secerare spre interior. Agresorul se prăvăli la pământ. O clipă de neatenţie... Individul se ridică puţin şi-l apucă de picior. Ivaşcu se dezechilibra. Căzu, lovindu-se cu capul de caldarâm. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi, constată că strada era pustie. Se ridică, îşi aranjă hainele. Descoperi că-i lipsea blocnotesul. Capul îi vâjâia.

Ajungând la hotel, primul gând fu să se adreseze poliţiei. Se răzgândi. Ce rost avea? Peste câteva ore urma să plece. Fusese atacat, probabil de un borfaş care spera să găsească bani. „Dar dacă n-a fost un simplu hoţ de buzunare? De ce mi-a luat blocnotesul? Spera să afle ceva despre maşina specială? Credea că mi-am notat date secrete? Chiar dacă le-aş fi ştiut, nu le consemnam în el! Ce rol o fi jucat, în toate astea, Paula?”

Îşi scoase lucrurile din buzunarele pantalonului care se murdărise. Le mută în altul curat. Dădu peste breloc, îl ţinu câteva clipe în palmă privindu-l. „Ce strălucitor e! Parcă-i scos din cutie”.

Renunţă să se mai frământe. Ajungând în camera lui făcu un duş şi se întinse pe pat. La ora două era plecarea în etapa Viena-Oradea.

Întinse mâna spre noptieră şi luă unul din ziarele de seară. Pe prima pagină, cu litere mai groase, se dădeau amănunte în legătură cu moartea lui Müller. „Niciun indiciu despre asasinul omului găsit în staţia de metro. Hans Müller a fost paznic la Dachau. Pentru anumite abateri, a fost trimis pe frânt. S-a întors în 1946. Ştia de existenţa tunelului dintre „Palatul prinţului Karl” şi Kunstmuseum, deoarece a supravegheat munca deţinuţilor. Când, la sfârşit, aceştia şi paznicii lor au fost omorâţi din ordinul lui Hitler, Müller era pe front. Ordinul de împuşcare nu l-a mai ajuns, deoarece fusese dat dispărut. Să fi condus Müller afacerea colierului? Să fi furnizat numai datele despre poziţia tunelului? Cine mai poate spune acum, când ultimul dintre martorii executării tunelului a fost omorât?”

Ivaşcu lăsă să-i cadă ziarul din mână.

*

Radu Nicolau n-avea somn. Se plimba nervos prin faţa hotelului „Prânz Eugen”, aşteptând ora plecării în

etapa care se sfârşea la Oradea. Timpul trecea greu. Câteva minute mai înainte îl zărise pe Stoichiţoiu. Venea spre hotel clătinându-se, de parcă ar fi băut. Se ferise să-i aţină calea. După trecerea acestuia se îndreptă spre parcul de maşini, păzit de poliţişti şi de oameni de ordine.

Maşina specială se afla în vecinătatea unui autoturism de culoare întunecată. Parcă un *Masserati.* Nu putea distinge prea bine. Se apropie, dar unul din oamenii de ordine îl rugă să păstreze o anumită distanţă faţă de împrejmuirea parcajului.

— Dacă doriţi să mergeţi la maşina dumneavoastră, poftiţi la intrare, vă înscrieţi în registru şi veţi fi însoţit de un coleg de-al nostru.

— Mulţumesc, murmură Radu. Porni în direcţia intrării în parcaj.

Nu avea de ce şi cum să între. Cheile maşinii le păstra Lăzărescu. Discută cu omul de la poartă doar pentru a nu da impresia că e străin de raliu. Aflând că e român, acesta se bucură.

— Am auzit că aveţi vinuri bune. Şi mai ales coniac bun! Abia aştept să ajungem la Bucureşti. Vreţi să mergeţi la maşină? Chiar acum a fost cineva din delegaţia dumneavoastră. A semnat în registru.

Radu privi registrul. Ganea fusese. Îşi trecu mâna peste frunte. Murmură un „gute nacht” şi se depărtă,

spre regretul portarului care era dispus să converseze mult şi bine. Abia dădu colţul, că îl zări pe profesor. Mergea alături de un bărbat, discutând amical. „Ia te uită! Individul din tren!” Recunoscu în interlocutorul lui Ganea pe cel cu care acesta discutase în gară la Viena şi-apoi pe culoarul vagonului, după alarma falsă.

Ghinionul maşinii cu... „ghinion”

Noaptea era senină. Nici pic de ceaţă. Lăzărescu conducea atent, fără să încerce depăşiri temerare, în ciuda faptului că motorul maşinii „trăgea” bine, iar vizibilitatea era perfectă.

— Stupide starturile astea în puterea nopţii, spuse Grigoriu. Să pleci la două noaptea, tocmai când somnul e mai dulce!

Rulau spre frontiera dintre Austria şi Ungaria. Localităţile se ţineau lanţ. În dreapta drumului se zăreau vag prelungirile munţilor, nişte dealuri frumoase, uneori împădurite; în stânga, la început se bănuise prezenţa Dunării, dar încet-încet, aceasta se depărtase către Bratislava.

Etapa Viena-Oradea era lungă şi destul de grea. La Budapesta, unde se prevedea sosirea către ora şase dimineaţa, urma să se desfăşoare o probă de îndemânare, asemănătoare cu aceea de la Salzburg.

Lumina lunii, aflată spre asfinţit, crea umbre prelungi, piezişe. Rămăseseră doar câţiva kilometri până la frontiera Ungariei. Acele ceasului de la mâna lui Ivaşcu arătau ara patru fără zece.

Funcţionarii de la punctul de frontieră erau hotărâţi să facă un control sever. Opriseră maşinile concurenţilor şi le inspectau de-a fir a păr. E drept, operaţiunea dura puţin, deoarece veniseră mulţi vameşi. Prevăzându-se situaţia, la punctul de frontieră se deplasase o brigadă specială şi doar cei care nu auziseră de furtul „Colierului Cleopatrei" puteau să se mire de măsurile luate de autorităţi.

*

Când Lăzărescu trase în faţa localului vămii, de maşina sa se apropiară doi funcţionari şi un poliţist. Ivaşcu îşi pregăti paşaportul şi îl întinse odată cu ceilalţi.

— Domnul Ivaşcu, ziarist? întrebă poliţistul, adresându-se lui Alin.

— Da.

— Vi s-a rezervat un loc în maşina presei. V-am căutat acolo. Voiam să vă invit la biroul nostru.

Ivaşcu îl urmă. „Ce are de gând? O fi aflat că la Viena am fost atacat pe stradă? Sau mă confundă şi ăştia cu cineva!"

În încăperea în care fu introdus se aflau trei poliţişti.

Pe masa din mijloc era o fotografie.

— Sunt inspectorul de poliţie Werner. V-am invitat pentru a ne da o informaţie. Ne bazăm pe bunăvoinţa dumneavoastră.

Trăsăturile chipului lui Ivaşcu se destinseră şi poliţistul îşi dădu seama că tânărul ziarist era dispus să răspundă întrebărilor.

— Vă ascult, spuse Alin, aşezându-se mai bine în scaun.

— Iată aici o fotografie. În faţa gării principale din München a avut loc o mică şi neînsemnată busculadă. Cineva a făcut o fotografie când mulţimea era adunată să vadă ce s-a petrecut. În această imagine sunteţi şi dumneavoastră.

— A avut loc o busculadă? Nu-mi amintesc.

— Fotografia a fost luată puţin mai târziu.

Zicând acestea, îi întinse fotografia de mărimea unei cărţi poştale. Alin se văzu pe scările care dădeau spre Louisenstrasse. Cercetă cu atenţie celelalte figuri din fotografie. Îşi simţi inima zvâcnind. În spatele său, despărţit numai prin câteva persoane, se afla roşcovanul şi în apropierea acestuia – Paula.

— Recunoaşteţi pe cineva? întrebă poliţistul.

— Pe acest bărbat, zise Alin, indicându-l pe Müller.

— Atât?

Ivaşcu ezită. Mai privi o dată fotografia. Era, oare,

într-adevăr Paula? Semăna şi parcă nu. Dacă spunea că o recunoaşte, îi vor cere şi alte amănunte. Va trebui să relateze despre întâlnirea cu ea şi, poate, discuţiile avute.

— L-aţi cunoscut pe Müller? întrebă poliţistul, văzând că Alin tace.

— Acum aflu cum îl cheamă. Mi-a vorbit, o singură dată, la hotelul „Bavaria", din München, când m-a confundat cu cineva. Până la urmă, s-a lămurit că nu eram eu cel căutat.

— Şi... nu mai recunoaşteţi pe altcineva din această fotografie? De pildă, pe această doamnă...?

Încolţit, Ivaşcu răspunse cu un uşor tremur în glas:

— Seamănă cu o doamnă pe care o cunosc. Dar nu sunt sigur. N-aş vrea să fac o confuzie.

— După întâlnirea cu această doamnă aţi fost, pare-se, atacat. În noaptea asta, la Viena. Bănuiţi cine v-a atacat?

— Vreun beţiv, probabil.

Poliţistul îşi aprinse o ţigară.

— Nu v-aţi gândit niciodată că aţi putea fi un martor incomod?

— Martor incomod?

— Da. Bărbatul acesta, pe care l-aţi recunoscut, se numea Müller şi a fost găsit asasinat într-o staţie de metro. L-aţi mai întâlnit după discuţia pe care aţi

avut-o la hotel?

— Mi s-a părut că era în gară.

— La Hauptbahnhof aţi fost, desigur, cu treburi...

— Am asistat la sosirea trenului care venea din România.

— Explicabil, murmură poliţistul, dar se vedea cât de colo că gândea altceva. Vă mulţumim, domnule Ivaşcu. Iată cartela mea de vizită. Împreună cu un coleg însoţim raliul la cererea organizatorilor. Pe dosul cărţii de vizită am notat locul unde voi locui la Bucureşti. Mi s-a rezervat camera 501 la „Intercontinental". Pe drum, putem vorbi, dacă vă face plăcere, prin centrala telefonică mobilă. Indicativ: W2G. Vă mulţumesc...

Ivaşcu îngână un salut şi ieşi.

Afară, spre surprinderea lui, era aşteptat de Radu Nicolau.

— Mă grăbesc, îi spuse acesta, dar trebuie neapărat să-ţi spun ceva. În legătură cu ce-am mai discutat. E vorba de profesorul Ganea. Azi-noapte...

Radu îi povesti cele văzute.

— Părerea mea e că profesorul pune ceva la cale. S-ar putea să iasă prost pentru noi. Fii cu ochii în patru!

— Ce să fac? Lasă-mă în pace! Acum începi tu să ai obsesii poliţieneşti! Ce importanţă are că Ganea s-a întâlnit cu cineva?

Nicolau se înnegură. Îşi luă bun rămas şi alergă spre

maşina televiziunii. Era contrariat de comportarea lui Alin.

Trecuseră de vama maghiară şi totul decurgea în ordine când... fără un motiv evident, Lăzărescu frână.

— Oricât aş încerca, nu pot conduce. Simt nevoia să stau culcat. Iar mi-e rău...

Noroc că echipajul cu indicativul „T", la volanul căruia se afla Stoichiţoiu, se afla în spatele lor. Opri. Aflând că inginerul nu se simţea bine, se oferi să-l primească din nou în maşina lui.

— Degeaba aţi încercat să scăpaţi! Tot cu mine vă e dat să călătoriţi, spuse în glumă Stoichiţoiu. Haideţi. Vi s-a rezervat bancheta din spate.

Ivaşcu trecu la volan. Îl rugă pe Grigoriu să ia legătura cu echipajele aflate în cursă. Răspunseră pe rând. Mai întâi Lăzărescu, apoi Marinescu. Totul era normal. Cerea informaţii privind clasamentul. Grigoriu le comunică ultimele date.

— În regulă! încheie Marinescu, care concura pe un *Gordini* special. Săltăm noi în clasament, nicio grijă, când vom intra pe „teren propriu".

După încheierea convorbirilor, în maşină se aşternu tăcerea. Se lăsase un întuneric dens, cerul se înnorase. Pe parbriz începură să apară picături mici de ploaie. Comunicatele direcţiei raliului se succedau cu regularitate, din jumătate în jumătate de oră. Buletinul

meteorologic difuzat la ora patru anunţa vreme închisă, favorabilă ploilor de durată.

Ivaşcu ascultă datele fără prea mult interes. La ora asta, ziarul la care lucra apăruse. Neexistând o ediţie de după-amiază, n-avea rost să transmită nimic la Bucureşti, în liniştea care se lăsase după ultimul comunicat, se auziră câteva rateuri. Motorul începuse să „tuşească", cum zic şoferii. Încercă să accelereze, dar nu i se răspundea la comenzi. După vreo doi-trei kilometri, fu nevoit să oprească.

— Ce are? întrebă Ganea.

— De unde să ştiu? zise Alin înciudat.

— Păi să vedem la motor. Ai cheia?

— N-aveţi voie să umblaţi la motor! interveni prompt Grigoriu. Nu uitaţi că e sigilat. Dacă umblăm, înseamnă că renunţăm la experienţă. Trebuie să aşteptăm sau să chemăm prin radio un oficial, care să...

Nu-şi termină fraza. Lângă ei se oprise maşina cu indicativul „T".

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Lăzărescu.

— Nu mai trage motorul, spuse Alin.

Lăzărescu trecu la volan. Îi invită pe ceilalţi să coboare. Acceleră şi dispăru în noapte. Reveni în câteva minute.

— O fi fost vreun gunoi în carburator. Acum merge bine. Cred însă că trebuie să-i mai reducem din sarcină.

N-aţi vrea să treceţi în maşina cealaltă? se adresă el lui Grigoriu.

— Eu rămân aici, spuse Grigoriu. Am aparatura radio.

— Nu se poate schimba? întrebă Stoichiţoiu.

— Ba da, – dar pierdem timp.

— Rămâneţi atunci, spuse Lăzărescu. Poate treceţi dumneavoastră la noi, continuă întorcându-se către Ganea.

— Nici nu mă gândesc! Până la Budapesta sunt doar vreo două sute de kilometri. O să mergem puţin mai încet. Ei şi? Cu atât mai bine! Noaptea e foarte întunecoasă şi plouă. Rămân pe maşina specială, m-am obişnuit cu ea. La vârsta mea nu-s plăcute schimbările.

— Deci, nimeni nu se mută, conchise Lăzărescu. Atunci, porniţi. Vom fi pe-aproape. Dacă se mai întâmplă ceva la motor...

*

Ploaia continua să cadă fără încetare. Asfaltul era ud şi plin de mâzgă. Ivaşcu privi în urmă. Maşina lui Stoichiţoiu nu se mai vedea. Pe lângă ei treceau tot felul de autoturisme.

După ce ieşiră din Gyor, făcură la stânga, spre Dunaalmas, pe şoseaua care şerpuieşte pe malul Dunării.

— Ce v-am spus eu? zise la un moment dat Ganea.

Ne-am alarmat degeaba. Motorul merge excelent.

La puţin timp după ieşirea din drumul principal, în urma lor apăru o maşină cu faruri de ceaţă. Se apropie cu mare viteză şi-i depăşi. Ivaşcu o văzu preţ de o secundă – era un *Masserati* negru. Din nou, şoseaua deveni pustie.

Picăturile de ploaie începură să bată mai tare în geamuri. Se auzea fâşâitul ştergătoarelor şi, la intervale regulate, păcănitul lor când ajungeau la capătul cursei. Parcă bătea un metronom, punctând scurgerea timpului. Profesorul moţăia. Matei Grigoriu fuma.

— Ziceaţi ceva de aparatul de frânare automată, îl interpelă Ivaşcu pe profesor.

— Nu-l mai pun în funcţie fiindcă şoseaua e pustie, în afară de asta, nu vreau să ţi se facă rău şi dumitale. Grigoriu n-are carnet aşa că, dacă te îmbolnăveşti, trebuie să-ţi iau locul. Şi nu doresc să ajung şofer de raliu.

— Nu l-aţi mai încercat de la Viena?

— Nu! M-am lămurit asupra funcţionării lui! De altfel trebuie să-i schimb bateriile.

Alin privi spre Ganea. Stătea cu capul aproape de parbriz, să poată vedea mai bine prin pânza ploii. Din urmă se zăriră farurile puternice ale unui autoturism, care aruncau o lumină galben-verzuie. Se apropia cu repeziciune. Când fu la vreo sută de metri, şoferul

stinse şi aprinse luminile de câteva ori, claxonând ca un disperat. „Ăsta-i novice rău, îşi zise Alin. Semnalează că vrea să mă depăşească, dar tot nu se încumetă...”

Nu apucă să-şi sfârşească gândul. Se auzi un scrâşnet infernal, semn că plăcuţele frânelor se încleştaseră pe discurile roţilor. Maşina specială începu să alunece pe asfaltul ud şi plin de mâzgă.

— Ce faci, dom’le?! ţipă Ganea îngrozit.

Ivaşcu încercă să redreseze maşina învârtind de volan, dar aceasta continua să derapeze. Roţile ajunseră pe marginea şanţului din dreapta şoselei, alunecară şi maşina se înclină. Izbitura fu deosebit de puternică pe partea unde se afla profesorul, care fu proiectat în parbrizul spart în mii de cioburi. Alin, lovit în coşul pieptului de volan, îşi pierdu cunoştinţa. Grigoriu nu fu mai norocos: se izbi de spătarul scaunului din faţă. Şocul îl ameţi.

Autovehiculul care venea din spate şi semnalizase cu intenţia de a depăşi se opri. Din el coborâră doi bărbaţi care alergară spre maşina răsturnată.

— Ce s-a întâmplat? E cineva rănit? întrebă unul dintre ei în germană.

Dându-şi seama că profesorul Ganea e într-o stare gravă, se ocupară de el. Grigoriu nu-şi revenea din leşin. Ivaşcu îi auzi ca prin vis vorbind.

— Pierdem timpul! O să anunţăm direcţia raliului.

Hai! *Cred* că bătrânul e mort.

— Ai găsit pachetul?

— Da.

— Şi pe celălalt?

— Desigur.

— Atunci, hai! Repede. Se apropie o maşină!

O rupseră la fugă. Alin încercă să împingă uşa cu picioarele. Nu izbuti. Se răsuci şi veni cu capul în dreptul mânerului. Apăsă pe el cu umărul teafăr. Ieşi din maşină. Deschise portiera din spate. Reuşi, cu chiu cu vai, să-l scoată pe Grigoriu. Operatorul făcu doi-trei paşi împleticiţi şi se aşeză.

...Ploaia continua să cadă monoton. Spre răsărit, vălul nopţii începea să se destrame.

*

Nu apucase să se scurgă niciun sfert de oră. Lângă maşina accidentată se opri cea condusă de Stoichiţoiu.

— Ei sunt! ţipă acesta înspăimântat.

— Au avut un accident! strigă inginerul alergând spre maşina derapată în şanţ.

Alin îi făcea respiraţie artificială lui Ganea.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă Lăzărescu.

— S-au blocat frânele...

— Din cauza aparatului profesorului?

— Nu... Nu ştiu... Nu cred... După accident, a oprit o maşină. Semnalizase cu farurile şi claxonase insistent

că depăşeşte... Au coborât doi indivizi... Au încercat să ne ajute, dar s-au răzgândit.

Lăzărescu şi Stoichiţoiu îl scoaseră pe Ganea din maşină. Abia mai respira. Îl întinseră pe o prelată, aproape de marginea drumului. Lăzărescu luă harta şi o cercetă. Până la Gÿor erau doar treizeci de kilometri. Hotărî să-l ducă pe profesor la spital şi, totodată, să anunţe conducerea raliului. Grigoriu, restabilit de-a binelea, făcu apelurile cuvenite prin radio şi ceru ajutor. Li se anunţă că va veni o maşină care să-i remorcheze.

— Să nu stăm cu mâinile în sân, zise Lăzărescu. (Pentru prima dată de când îl cunoştea, Alin simţea că-i admiră priceperea cu care lua măsurile necesare într-o situaţie grea). Stoichiţoiu îl va duce pe profesor la spitalul din Gÿor. Dumneata, i se adresă lui Ivaşcu, rămâi cu mine. Hai să vedem care sunt proporţiile dezastrului! Până una-alta, să scoatem bagajele din maşină. Să fim gata de plecare. Vom merge toţi cu maşina „T". Fii drăguţ şi ajută-mă să-l urcăm în maşină pe profesor.

Stoichiţoiu porni cu toată viteza spre Gÿor. Lăzărescu şi Alin continuau să scoată lucrurile din maşina avariată, punându-le pe prelata pe care zăcuse Ganea. Găsiră aparatul profesorului. Aprinseră o lanternă şi cercetară podeaua.

— Nu ştiţi unde o fi geanta profesorului? Ia stai! Nu cumva e acolo? întrebă inginerul.

Lumina lanternei căzuse asupra genţii cu pricina, care zăcea desfăcută sub maşină. Înăuntru se aflau câteva lucruri fără însemnătate: un prosop, o trusă de bărbierit şi o carte. Lăzărescu o închise şi o aşeză lângă celelalte bagaje. Grigoriu stătea pe prelată, ţinându-se de umărul lovit.

— Gata de plecare! zise inginerul, ştergându-şi fruntea leoarcă de sudoare. Aplecându-se, cercetă cu atenţie roţile maşinii şi frânele.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, îi spuse într-un târziu lui Ivaşcu. Ce crezi, cum s-a putut produce accidentul? Frânele nu sunt blocate!

— Dar au fost, vă asigur!

— Nu cumva, din greşeală, profesorul a uitat deschis aparatul de imitat ţintele? Ia să vedem.

Lăzărescu cercetă aparatul. Era închis.

— Credeţi că imitatorul de obstacole ne-a făcut pocinogul? întrebă Alin.

— Tot ce se poate. Maşina e avariată, iar sigiliile rupte. S-a dus pe apa sâmbetei invenţia inginerului Dobre.

— Nenorocit eşec. Şi asta, din cauza mea.

— Da... un eşec, spuse Lăzărescu, dar nu din cauza dumitale...

— Părerea mea e că...

Alin se opri. N-avea rost să-şi arate bănuielile. La urma-urmei, cine îl asigura că inginerul însuşi nu făcuse ceva maşinii, mutându-se apoi alături de Stoichiţoiu, sub pretext că e bolnav? Cu puţin înainte de accident, o verificase de unul singur. „Cel care a acţionat însă direct a fost Ganea. Nu ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile, dar sunt sigur că profesorul este amestecat. Nicolau avea dreptate, bănuindu-l. Cu cine s-a întâlnit? Nu cumva aparatul era deschis şi, în clipa accidentului, l-a închis? Cei din maşina care venea din urmă puteau fi foarte bine înţeleşi cu el. Altfel ce sens ar fi avut cuvintele lor? Ce „pachet" or fi luat? Da! Ganea e complicele! A deschis aparatul, frânele s-au blocat, oferind astfel posibilitatea ca străinii aceia... Dar, oare, cum se face că imitatorul de obstacole a funcţionat exact în momentul când s-au apropiat bandiţii?"

Rămase câteva clipe pe gânduri.

„Pentru asta ar fi o explicaţie: l-a deschis profesorul când i s-a semnalizat cu farurile. Deşi... ca orice om, trebuie să ţină la viaţa lui. Şi-ar fi dat seama că riscă enorm punându-l în funcţie. Putea provoca un accident din care nici el nu avea certitudinea că va scăpa teafăr!... Instinctul de conservare i-ar fi împiedicat să-şi rişte pielea... Şi totuşi..."

Nu ştia ce să mai creadă. Se aşează pe prelată alături

de Grigoriu care gemea reţinut.

— Vă doare umărul?

— Îngrozitor.

Câteva minute mai târziu, apăru maşina condusă de Stoichiţoiu.

— Profesorul Ganea a fost internat la spitalul din Gÿor, spuse acesta.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă Alin.

— Peste o zi-două, când îşi va reveni pe deplin, va fi dus la Budapesta, iar de acolo trimis în ţară cu avionul. L-am rugat pe directorul spitalului să telefoneze la ambasada noastră, adăugă Stoichiţoiu.

Încărcară toate bagajele în maşina cu indicativul „T". Pe şoseaua pustie la ora aceea, zăriră venind o maşină „Service", trimisă de direcţia raliului pentru remorcarea autoturismului avariat.

Le fu necesară aproape o jumătate de oră de efort ca să-l scoată din şanţ. Sigilară iar capota motorului. Maşina „Service" porni cu viteză redusă spre Gÿor. Pe geamul din spate al autoturismului românesc se vedea clar numărul de concurs – 13.

— A fost cu ghinion, zise Alin.

— O mare nenorocire! interveni Grigoriu... De-acum, motorul special e la îndemâna oricărui indiscret.

— Se vor lua măsuri de pază, spuse Lăzărescu, care discutase îndelung cu oficialul care asistase la

remorcare. Din păcate, nu ştiu ce-ar mai fi de păzit.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Alin.

— N-aţi observat nimic? Motorul nu mai avea... carburator.

— Cum? Deci asta e! Am fost jefuiţi, izbucni Ivaşcu aproape ţipând.

— Degeaba ne lamentăm. Pierdem vremea! Să-i dăm bătaie! Trebuie să recuperăm aproape o oră. Tonul categoric al lui Stoichiţoiu încerca să-i readucă la realitate.

Porniră. Maşina gonea spre Budapesta. Acul kilometrajului îngheţase parcă în dreptul cifrei 130. Trecură prin Tata, apoi prin Tatabanya unde întâlniră şoseaua principală Viena-Budapesta. Motorul funcţiona impecabil. Se auzea un duduit înfundat, care predispunea la somn. Se luminase. Aproape de Budapesta răsări soarele. La ora şapte şi jumătate ajunseră în faţa Insulei Margareta.

— Aş vrea să vă întreb ceva, se adresă Alin lui Lăzărescu. Nu ştiţi ce-a căutat profesorul Ganea în parcul de maşini azi-noapte, cu puţin înainte de plecare? L-aţi trimis dumneavoastră?

Inginerul făcu ochii mari.

— Ganea a fost la maşină azi-noapte? Imposibil! Cheile au fost la mine tot timpul. Şi mi se pare că profesorul n-a ieşit din hotel.

Fu rândul lui Alin să se mire.

„Steaua fără nume”...

De la locul accidentului şi până la Budapesta, Ivaşcu nu încetase să-şi pună întrebări, să emită tot felul de ipoteze. Nu înţelegea cum acţionase aparatul inventat de profesorul Ganea. Cine îl pusese în funcţie?

Ceea ce îl mira, de asemenea, era nepăsarea cu care Lăzărescu acceptase dezastrul. „I s-a încredinţat invenţia inginerului Dobre. Ar trebui să-l doară că motorul nu mai poate fi brevetat. Dar omul nostru e calm. Asta mă face să cred că nu-i străin de atacul bandiţilor. Pentru că nu mă mai îndoiesc că cei doi erau bandiţi. Au furat carburatorul maşinii! Inginerul ştia, probabil, că se va produce un accident. De aceea s-a prefăcut bolnav şi a părăsit „speciala”. N-a vrut să rişte. M-a lăsat să conduc eu. Să fiu eu ţapul ispăşitor”.

*

Echipajele se opriră în dreptul podului de lângă Insula Margareta, unde se instalase direcţia raliului şi de unde se dădea startul pentru proba de îndemânare. Ivaşcu îşi confruntă datele cu cele de pe fişele oficiale. În ciuda faptului că hotărâse să ia legătura mai târziu cu Bucureştiul, cedă insistenţelor lui Grigoriu, care voia să-şi probeze aparatele în noile condiţii, adică pe noua

maşină.

Întocmi deci un articol. Grigoriu îl transmise prin morse, folosind ca intermediar pe YQ3AA, un radioamator, prieten de-al său. Având timp la dispoziţie, Alin vru să se convingă că bătrânul Mardin recepţionase mesajul. Totul era perfect. Îl chemă prin centrala raliului.

— S-a întâmplat ceva deosebit? întrebă Mardin.

— Maşina în care m-am îmbarcat la München s-a avariat. Am avut un accident.

— Autoturismul care experimenta noul tip de motor?

— Da.

— Ai avut noroc. Puteai s-o păţeşti rău, spuse Mardin. Deci, în concurs au mai rămas doar trei maşini. Două în competiţia oficială – Lăzaru şi Marinescu şi una *hors-concours* – Stoichiţoiu. Apropo! Mi-a telefonat de la spital un inginer, Dobre. Întreba...

— Să nu-i spui nimic. Lasă-l în pace! Altfel face infarct!

— Bine, bine. Vrea să ştie totuşi dacă celelalte...

— Poţi să-i spui ce vrei despre ele. Numai despre maşina lui să nu zici nimic. Ne-a purtat ghinion numărul 13.

— Salut! Pe deseară!

*

Alin privi listele de start, în proba de înmânare.

Maşina lui Stoichiţoiu concura şi ea. Sosise în Budapesta printre ultimele, dar nu era luată în consideraţie numai etapa Viena-Budapesta, ci şi celelalte, în care obţinuse rezultate valoroase. E drept, se afla pe locul şaisprezece (din douăzeci şi doi de concurenţi), dar putea să recupereze, vorba lui Lăzaru, „pe teren propriu", adică în ţară. De altfel, pentru maşinile înscrise *hors-concours* nu avea prea mare importanţă clasamentul. Totul era să se termine cursa cu bine, fără incidente care i-ar fi obligat pe oficiali să desigileze.

„Maşina lui Stoichiţoiu era sigilată şi ea. Un capriciu al stăpânului ei? A vrut să arate colegilor că *Dacia* lui n-are nevoie de nicio intervenţie la motor până la Bucureşti şi că e şofer bun? Bravo! Maşina lui o să meargă excelent, dar Lăzărescu şi noi, ceilalţi, pe unde scoatem cămaşa?"

În proba de îndemânare concurenţii porneau de la Insula Margareta, urcau la Bastionul Pescarilor şi pe dealul Gellert, apoi treceau înapoi Dunărea pe „Podul cu lanţuri". După ce defilau prin faţa Parlamentului, reveneau în apropierea locului de start.

Alin privea distrat plecările echipajelor.

Deodată, îşi auzi numele. Era chemat la telefon în cabana „Duna". Spre surprinderea lui, auzi glasul Paulei.

— Alo, Alinus!

— Paula?

— Da. Aş vrea să te văd. Sunt în faţa Parlamentului. Te aştept.

Ivaşcu se uită în jurul său. Căuta o maşină. Circulaţia era suspendată din cauza raliului. Porni aşadar pe jos şi abia când ieşi din zona de concurs, reuşi să găsească un taxi. Paula îl aştepta lângă maşina ei. Îl invită să urce.

— Nu cumva vrei să mă răpeşti? o întrebă el, văzând că porneşte imediat.

— Şi dacă ar fi aşa? Privirea ochilor verzi, migdalaţi îl învălui.

„Nu încape nicio îndoială că îmi place. Altfel n-aş accepta cu atâta uşurinţă riscul. Femeia aceasta e în legătură cu bandiţii. Tocmai de aceea voi încerca să fiu în preajmă-i. Poate dau de un fir."

— La ce oră se sfârşeşte proba de îndemânare?

— La ora zece, când începe etapa Budapesta-Oradea.

— Ai terminat lucrul?

— Da. Mai transmit o dată la Oradea, apoi sunt liniştit până ajung la Bucureşti. Dar de ce întrebi? Vrei să ştii ce face un ziarist la un raliu?

Paula se făcu că nu aude. Ajungând în dreptul hotelului „Crăişorii", fapt care-i aminti lui Ivaşcu de romanul lui Jokay Mor, opri.

— Vrei să urcăm în camera mea? E abia opt şi zece.

Sau ţi-e teamă de... mine?

— Teamă? Nici vorbă! spuse el, uitând sub povara ochilor verzi, de păţania de la Viena.

Paula avea o cameră la primul etaj. Urcară pe scări. Alin îi oferi braţul, dar ea preferă să-l prindă de mână. Intrând, îi văzu bagajele frumos rânduite. Numai pledul de pe pat era deranjat, semn că se odihnise. Sosise, probabil, mai devreme decât ei în Budapesta şi apucase să doarmă câteva ore.

— N-am coniac, dar mi s-a adus o specialitate ungurească: Baracz palinka. Ca la prima întâlnire, turna în pahare fără să aştepte încuviinţarea lui. În sănătatea ta, Alinus!

O privi. O rochie scurtă lăsa să se vadă picioarele frumos bronzate. La lumina zilei ochii aveau reflexe verzi-albăstrui. Scoţându-şi pălăria de voiaj, părul negru îi căzu bogat pe umeri. Avea mâini delicate, cu degete lungi. Pe inelarul mâinii drepte purta un inel cu smarald.

Simţind privirea lui Alin, se roşi. Bău repede o înghiţitură, care îi provocă un acces de tuse. Ivaşcu zâmbi, fiind totuşi atent la cel mai mic zgomot. Camera nu comunica decât cu baia.

— Eşti crispat. De ce?

— Nimic. Deşi aş avea motive.

— Nu înţeleg, murmură ea.

Se hotărî să-i spună.

— Ştii că la Viena, după ce ne-am despărţit, am fost atacat în plină stradă?

— Cum? Aşadar au îndrăznit?

Alin vru să spună ceva, dar ea îi puse degetul pe buze şi îşi miji ochii.

— Cine-s cei care „au îndrăznit”? îi cunoşti? întrebă el, în şoaptă.

— Nu. De unde să ştiu cine te-a atacat?! Habar n-am! Or fi fost nişte hoţi care au profitat de întunericul de pe străzi, răspunse Paula încurcată şi parcă necăjită că o luase gura pe dinainte.

— Tot ce se poate, îi făcu el jocul şi citi pe chipul ei că e bucuroasă că o înţelege şi-i vorbeşte şoptit.

„Probabil cineva ne ascultă”.

— Hai să bem! Sunt fericită că te revăd, Alinus. Scoţând din poşetă un creion, scrise pe o bucată de hârtie: „Nu mai întreba nimic! Vom vorbi la ieşirea din hotel. Joacă rolul unui îndrăgostit!”

Ivaşcu citi şi ridică din umeri. Nu ştia ce să mai creadă.

— Ţi-a făcut plăcere că ne-am revăzut?

— Desigur!

— Dacă vrei să ştii, am continuat drumul însoţind raliul numai din dorinţa de a te revedea. La Viena puteam lua avionul, dar voiam să te mai întâlnesc.

„Ce cuvinte mari! Şi sună atât de fals! Cât de frumoase au fost clipele acelea din „caleaşca de aur”, în „roata lumii”... Vorbele erau simple, dar spuse din inimă. Ce-i cu ea? Cine a rugat-o să facă pe îndrăgostita şi de ce îmi cere să mă prefac şi eu?”

— Nu te bucuri?

— Ba da. Ba da. Paula. Am fost atât de nefericit atunci când m-ai condus spre hotel şi mi-ai spus că poate nu ne mai revedem! Adevărul e că ţin la tine foarte mult...

Alin îşi dădu seama că nu mai juca un rol, ci că totul era adevărat. Se îndrăgostise.

— Nu ştiu nimic despre tine, Paula. Tu eşti... „steaua fără nume”. E titlul unei piese româneşti. N-ai de unde s-o cunoşti. Personajul principal e îndrăgostit de o femeie care apare şi dispare din viaţa lui fără să ştie mai nimic despre ea.

Paula întinse mâna şi-l mângâie pe obraji. El i-o reţinu o clipă şi i-o sărută.

— Spune-mi, Alinus, dacă te-aş ruga să călătoreşti cu mine până la Bucureşti, în maşina mea, ai accepta?

— Să călătorim împreună?

— Întocmai. Îmi vei arăta locurile prin care trecem. E ţara ta, nu-i aşa? Mi-ar plăcea să-mi vorbeşti despre ea, să-i descopăr frumuseţile prin ochii tăi.

„Ce mai ascunde şi propunerea asta? Nu cumva e o

cursă?” se întrebă Ivaşcu.

— Şi bagajele?

— Le vei muta în maşina mea. Am loc destul. Sunt singură în maşină. Unchiul meu a plecat cu avionul. Mă aşteaptă la Bucureşti.

— Am şi unele obligaţii faţă de cei cu care am călătorit până acum.

— Mă refuzi?

Peste chipul Paulei trecu o umbră. Întinse iarăşi mâna şi-l mângâie pe obraji. Alin închise ochii.

— Vei pleca la drum cu o necunoscută. Nu îţi surâde?

— Într-adevăr. Cu o necunoscută. Nu ştiu nimic despre tine. Doar că te numeşti Paula Taylor.

— De ce trebuie să ştii şi altceva? Eroina din piesa aceea de teatru a spus mai multe despre ea? Mă numesc Paula Taylor şi atât. Am să-ţi spun motivul pentru care vreau să vii cu mine. Am nevoie de tine. Mă ameninţă ceva. Nu pot să-ţi destăinui ce anume. Dar tu, Alinus, eşti pavăza mea. O femeie îţi cere ajutorul. N-o s-o refuzi.

Aparent, rezerva lui Ivaşcu se topi ca prin farmec. „Paula nu-i străină de furtul colierului şi nici de atacul asupra maşinii noastre. O să merg cu ea, dar înainte de asta, de îndată ce intrăm în ţară, o să mă adresez celor în drept să cunoască tot ce mi s-a întâmplat.”

— Te însoţesc, cu o condiţie. Să nu ne depărtăm prea

mult de prietenii mei. Poate e totuşi nevoie să transmit ceva. În maşina lor am la dispoziţie o splendidă aparatură radio.

— Aşaaa! se miră ea. Atunci înţeleg de ce a fost posibil ca azi-noapte... Alinus, azi-noapte n-ai păţit nimic?... Uff, ce întrebare prostească! Desigur că ai călătorit bine de vreme ce eşti aici, viu şi nevătămat. Scuză-mă, dragul meu. M-a zăpăcit băutura asta. E delicioasă, dar prea tare pentru mine. Să-ţi mai torn un pahar. În sănătatea ta, Alinus!

— Şi a ta, Paula, spuse Ivaşcu.

Se ridică să plece. Era cam cu un cap mai înalt decât ea. Se aflau unul lângă celălalt, singuri în această cameră de hotel. Paula îşi înălţă faţa spre el. Avea ochii luminoşi şi obrajii uşor învăpăiaţi. Alin îi cuprinse umerii şi o sărută. Nu fu schiţat niciun gest de împotrivire, dar mâinile îi rămaseră nemişcate pe lângă corp, de parcă ar fi fost paralizate.

— Iartă-mă, murmură Alin. Oboseala, farmecul tău, această băutură... Sunt ameţit. Iartă-mă, repetă şi se grăbi să iasă din cameră. În pragul uşii se opri şi o mai privi o dată. Stătea nemişcată, ca o statuie. Sărutul acela avusese darul s-o împietrească.

— La revedere, Paula.

— La nouă şi jumătate în hol, Alinus.

Ivaşcu se întoarse din nou. Cine vorbise? Paula? Fără

îndoială că ea. Dar nu făcuse nicio mişcare. Părea, în continuare, neînsufleţită.

*

— Cu atât mai bine! Vom fi mai puţini în maşină, spuse Lăzărescu, aflând că Ivaşcu are intenţia să se mute, „în maşina unui prieten”.

— Nu mai aveţi nevoie de aparatura mea? întrebă Grigoriu.

— Am comunicat rezultatele de la proba de îndemânare. Cu asta mi-am încheiat, deocamdată, transmisiile prin radio. După-amiază, când ajungem la Oradea, voi scrie articolul pentru mâine şi îl transmit telefonic. Vă mulţumesc pentru sprijinul de până acum.

— Cu multă plăcere, spuse Grigoriu.

Stoichiţoiu îl trase de-o parte pe Ivaşcu.

— Mergi cu... o femeie? întrebă el.

— De ce credeţi asta?

— Te-am văzut cu o femeie. Eraţi în faţa Parlamentului.

— E o doamnă care nu vrea să fie singură. Vrea să-i fiu ghid, să-i prezint frumuseţile ţării.

— A, aşaa! făcu ironic Stoichiţoiu şi felul lui de a vorbi îl deranjă pe Ivaşcu.

Se depărtă gândindu-se dacă făcuse bine acceptând invitaţia Paulei. „A fost mirată aflând că în maşină avem aparatură de radio. Imediat m-a întrebat dacă

păţisem ceva în cursul nopţii precedente. Aici a greşit. De unde putea să ştie că maşinii noastre i se întâmplase ceva? Paula e complicea celor doi străini. La hotel s-a ferit să-mi vorbească cu glas tare şi mi-a scris acest bileţel... Nu cumva, totuşi, se fereşte de ceilalţi din bandă?"

Încerca să-şi găsească o scuză pentru că acceptase s-o întovărăşească. „Se teme de ceva. Poate vrea să scape de cineva, care o urmăreşte şi vrea să-i facă rău?..."

*

Înainte de plecarea din Budapesta, Lăzărescu decise în calitatea sa de şef al delegaţiei ca Grigoriu să fie văzut de un medic. Îl durea foarte tare umărul.

— Câteodată simt că mă săgetează de-mi vine ameţeală, spuse el. Dar cel mai cumplit mă doare gândul că invenţia inginerului Dobre...

— Aşa a fost să fie, făcu resemnat inginerul şi ridică din umeri.

Alin îl privi intrigat. „Cât de puţin îi pasă! Dacă ar fi fost invenţia lui, s-ar fi comportat, oare, tot aşa?" gândi înciudat.

Lăzărescu telefonă la ambasadă pentru a se interesa de situaţia lui Ganea, internat la Gÿor. I se răspunse că profesorul îşi revenise, dar trebuia să mai rămână internat câteva zile. Cât despre maşină, aceasta fusese luată în primire de „Automobil-clubul" din Gÿor şi

dusă într-un garaj pentru a fi ferită de privirile indiscrete.

Partea a doua

Bota intră în acţiune

Ieşiseră din Szolnok. Prin localităţi Paula reducea viteza, dar pe drum drept rareori conducea sub o sută douăzeci de kilometri pe oră. Alin stătea ţeapăn şi privea ţintă de-a lungul drumului, de parcă ar fi trebuit să înregistreze toate amănuntele şi să descrie itinerarul pentru o revistă de turism. După mai bine de o oră de mers, Paula se întoarse spre el.

— Nu fumezi? îl întrebă, îmbiindu-l să ia o ţigară dintr-un pachet Kent.

— Nu acum.

— Vrei să dau drumul la radio sau la casetofon?

— N-am preferinţe.

Răspundea laconic. Hotărâse să se poarte cât mai distant. Îmbrăţişarea aceea, care o lăsase nemişcată, avusese darul să-l readucă cu picioarele pe pământ, să-şi dea seama că tratase gestul lui cu un dispreţ suveran. Invitaţia de a merge cu maşina ei avea, fără îndoială, un substrat. Trebuia, deci, să fie atent.

Paula deschise casetofonul. Cu glas nostalgic, o

femeie cânta o melodie suavă ce predispunea la visare. Versurile cântecului te invitau să nu uiţi niciodată locurile natale.

— Îţi place? întrebă Paula.

— Foarte mult.

— Mie îmi aminteşte de Egipt. Acolo mi-am petrecut copilăria şi adolescenţa. Tatăl meu era funcţionar la banca Angliei. A murit în 1965.

Auzind cuvântul Egipt, gândul lui Alin zboară la „Colierul Cleopatrei".

— ...şi întotdeauna când aud această melodie, mă văd în faptul serii fie pe malul Nilului, privind întinsul apelor revărsate şi bărcile pescarilor alunecând de colo-colo? fie lângă „Sfinxul de la Giseh".

Szolnokul rămase în urmă. În faţa lor se profila câmpia, uriaşa câmpie a Tisei, întunecată din cauza cerului sumbru, pregătit de ploaie. Paula depăşi microbuzele presei, câteva maşini-cisternă ale unor companii petroliere, atelierele mobile ale firmelor *Renault* şi *Volkswagen.* Toate erau încărcate cu reclame, afişe şi emblemele „Raliului Europa".

„Conduce cu siguranţă, dar stăpânită de beţia vitezei", îşi zise Alin, văzând-o cu câtă dezinvoltură depăşea maşinile concurenţilor. Deodată, zări *Opelul* galben condus de Moek şi Dillen. Trecând pe lângă el, privi cu coada ochiului spre Paula. Nicio tresărire. Deci

nu-i cunoştea.

Se apropiau de graniţa dintre Ungaria şi România.

— Îmi place să merg cu viteză, spuse Paula. Ţie...?

— Sunt, de obicei, ponderat.

— Mă grăbesc pentru că la Oradea – am pronunţat bine? – la Oradea – primul oraş mare din România pe care-l întâlnim, nu-i aşa? – vreau să dau un telefon la Bucureşti, la hotel „Intercontinental". Unchiul meu, care face parte din juriul raliului, a plecat din Viena cu avionul. Aş vrea să aflu cum a ajuns. E un om în vârstă... Domnul Growman Nikholas, dacă te interesează cum se numeşte.

Alin nu schiţă niciun gest.

— Spune-mi, Alinus, ziarişti de sport sunt în general cunoscuţi în România?

— Depinde. Nu toţi.

— Tu, de pildă?

— Da. De când scriam despre volei, iar voleibaliştii noştri aveau rezultate frumoase. Asta a fost demult. Sper totuşi că cititorii nu m-au uitat.

— Afirmaţia asta o s-o verificăm în curând, la graniţă. Să vedem dacă primii români pe care-i vom întâlni, mă refer la autorităţile de la graniţă, te vor recunoaşte.

— Nu toţi oamenii iubesc sportul...

Treceau printr-un târguşor, aflat la câţiva kilometri

de frontieră. Paula opri.

— Era să uit! Uff! Am vrut, încă de la Budapesta, să cumpăr ceva care să-mi amintească de Ungaria... Am zărit un magazin în orăşelul ăsta. Uite-l acolo! Voi alege câteva articole de artizanat. Vii şi tu?

Coborâră şi intrară în magazinul care se afla la vreo treizeci de metri de maşină. Cumpără o faţă de masă, nişte şerveţele şi o păpuşă îmbrăcată în costum naţional maghiar.

— Bravo! Mi-am uitat banii în maşină! Aşteaptă-mă câteva clipe, Alinus. Mă duc să-mi iau geanta de voiaj.

Reveni destul de repede, după ce, aşa cum observase Ivaşcu, cotrobăise prin portbagaj.

— Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, se adresă ea vânzătoarei, în engleză. Ştiam că am forinţi într-o geantă de voiaj. Era vârâtă printre bagajele tale, Alinus. Am răscolit tot...

*

Ajunseră la punctul de frontieră. Pentru simplificarea operaţiunilor, se făcea un singur control: vameşii unguri veniseră la colegii lor români.

Dintr-o privire, Alin îl recunoscu pe Werner. Schiţă un zâmbet şi i se răspunse. Bagajele Paulei fură controlate minuţios de vameşul ungur. Ivaşcu fu nevoit să le prezinte pe ale sale unui vameş român, în spatele căruia zări, preţ de o clipă, un bărbat cu părul alb.

Deschise valiza, apoi geanta de voiaj. Vameşul văzu obiectele cumpărate la Kunstmuseum.

— Imitaţie, zise Alin.

— Am mai văzut şi la un operator al televiziunii, spuse vameşul.

Formalităţile s-ar fi desfăşurat mai repede, dacă acesta n-ar fi descoperit că se află în prezenţa unui ziarist sportiv. Drept urmare, începu o lungă şi interminabilă discuţie despre fotbal, apoi despre volei.

— Totul e în regulă! declară vameşul maghiar, terminând în sfârşit controlul bagajelor Paulei, operaţiune la care asistase şi Werner.

Cuvintele acestuia fură un semnal pentru colegul său român, care se hotărî, cu părere de rău, să încheie discuţia cu Alin despre sport!

Paula trase maşina în parcajul de dincolo de zona rezervată postului de frontieră şi îl aşteptă pe Alin, care se duse să-şi cumpere nişte ţigări. Pe când plătea, privi întâmplător spre locul unde se afla maşina. Paula aranja lucrurile. Văzându-l apropiindu-se, se roşi de parcă ar fi fost surprinsă făcând ceva incorect.

— A!... Ai venit?

Lăsă grăbită capota să cadă. Urcă şi porni pe loc motorul.

*

Maiorul Bota sosi la Oradea cu avionul. Era însoţit de

locotenentul major Radulian şi de căpitanul de miliţie Alexandru Gârleanu. Ştirea despre accidentul suferit de echipajul român la Gÿor, pe de o parte, iar pe de altă parte cererea formulată de comisarul Werner, fuseseră decisive pentru trimiterea lor în misiune.

De altfel, Bota nu era străin de experienţa care se făcea în cadrul raliului. Încă înainte de plecarea concurenţilor din ţară, fusese chemat de colonelul Pârvu, şeful său. Directorul întreprinderii unde lucra inginerul Dobre le ceruse sprijinul.

— Componenţii echipajului îşi vor apăra singuri invenţia, declarase directorul. Dar s-a întâmplat ceva cu totul neprevăzut. Inginerul Dobre, care a construit carburatorul special şi instalaţia de alimentare, a suferit un accident. A fost lovit în timpul nopţii de o maşină care a dispărut. Poate că-i o simplă întâmplare. Dar dacă nu?

Colonelul Pârvu îl convocase pe maiorul Bota. Cercetările miliţiei pentru descoperirea şoferului care provocase accidentul nu duseseră la niciun rezultat. Raliul începea peste câteva zile. Întreprinderea nu voia să renunţe la experiment. Era cea mai bună ocazie ca, într-o confruntare directă cu produsele unor firme de renume mondial, să fie verificată şi omologată invenţia.

Maiorul avu o scurtă întrevedere cu directorul întreprinderii:

— De ce nu pleacă un colaborator al inginerului Dobre? întrebase Bota.

— Pentru că niciunul nu are experienţă competiţională ca să poată participa la un raliu. Şi-n afară de asta, doar unul singur, Mircea Moraru, posedă carnet de conducere. L-a obţinut însă numai cu trei ani în urmă.

— Ce credeţi că ar dori să afle un străin despre invenţia inginerului dumneavoastră? se interesase maiorul.

Directorul întreprinderii răspunsese deja unei întrebări similare formulate de colonelul Pârvu. Reluă explicaţia:

— În primul rând, lichidul special, carburantul. Nu e un secret că noi îl preparăm din polimerizarea gazului metan. Compoziţia lui n-o cunoaşte decât un colectiv restrâns. În al doilea rând, e vorba de instalaţia de alimentare a motorului. Dobre a construit un carburator special. Cu alte caracteristici decât cel clasic.

— Cum veţi transporta carburantul?

— Aprovizionarea se face la Oradea, atât la dus, cât şi la întors. S-au construit rezervoare suplimentare.

— Asta înseamnă că maşina are o autonomie de mers ce depăşeşte două mii de kilometri. Adică distanţa Oradea-München şi retur.

Directorul îl privise admirativ. Bota era potrivit de

statură, cu părul alb, fruntea uşor ridată, iar sprâncenele negre, stufoase. Ochii albaştri te scrutau cu o privire pătrunzătoare.

— Autonomia este de aproape două mii trei sute de kilometri. Se realizează cu o sută zece litri de combustibil special. Fiind vorba de un gaz comprimat, rezervoarele sunt mici. Este încă un avantaj al invenţiei inginerului Dobre.

Maiorul îşi trecu mâna prin părul alb-argintiu, cum avea obiceiul când îl preocupa ceva în mod deosebit.

— Tot la acest raliu va fi experimentată şi o a doua invenţie – un dispozitiv electronic de frânare automată (pe bază de infraroşii) în condiţii de vizibilitate redusă, A fost brevetat, dar i s-au adus unele îmbunătăţiri şi profesorul Ganea, autorul ei, doreşte să-l reverifice în cadrul concursului.

— Aparatul e voluminos? întrebase Bota.

— Nu. În asta constă avantajul său. Fiind portabil, se poate adapta uşor oricărei maşini. Profesorul lucrează la o întreprindere din Oradea.

Colonelul Pârvu se arătase interesat de convorbirea relatată de Bota.

— Cred că ar fi bine să ne revedem mâine. Te aştept cu propuneri, se adresă el maiorului. Până atunci...

— Aş dori să mai fac o vizită la întreprinderea condusă de tovarăşul director, spusese Bota.

— E tocmai ce voiam să-ţi propun.

*

Vizita maiorului Bota se soldase cu o hotărâre cu care colonelul Pârvu fusese imediat de acord.

— Dacă va fi nevoie şi de locotenentul major Radulian...

— Desigur. E un tânăr care a făcut progrese frumoase. Mai ales datorită dumitale.

Bota făcu un gest cu mâna, ca şi când ar fi vrut să se apere de această laudă.

— Evident, în „Afacerea cuneiformelor" a fost începător. În „Cazul sesterţilor falşi"[3] s-a văzut că avea o oarecare experienţă. Sper ca în viitor colaborarea dumneavoastră să fie tot atât de rodnică.

— E limpede, tovarăşe colonel.

— Nu-mi rămâne decât să-ţi urez succes. Doresc ca la sfârşit să te pot felicita şi pentru talentul dumitale de... inventator, încheiase colonelul Pârvu zâmbind.

*

La controlul vamal, Ivaşcu remarcase prezenţa unui bărbat cu părul alb care, aflat în spatele vameşului, părea că urmăreşte preocupat caravana raliului. Nu-l cunoştea pe Bota. De aceea, fu surprins să constate că i se adresează.

---

[3] Vezi romanele „Sfîrşitul marelui preot" şi „Greşeala fatală".

Se afla în holul hotelului în care i se rezervase o cameră. Întreg hotelul orădean fusese pus la dispoziţia raliului. În după-amiaza zilei se făcea un circuit al Munţilor Apuseni, iar la ora opt seara se pornea în ultima etapă: Oradea-Bucureşti. O etapă de noapte, destul de grea. Tocmai de aceea, Alin renunţă să meargă şi în circuitul Apusenilor. Rezultatele le obţinea cu uşurinţă la „statul major" al raliului, instalat în hotel. Avea timp să scrie articolul necesar pentru ziar şi să-l transmită înainte de a porni în etapa finală.

Radu Nicolau se pregătise în mod special pentru circuitul Apusenilor. Cursa se desfăşura ziua şi putea filma în condiţii bune. Sosirea în Bucureşti urma să fie înregistrată de alţi colegi şi transmisă ulterior, în cadrul rubricii de sport.

— Ce s-a întâmplat pe drum? Cum a fost? Ce-i cu accidentul? îl asaltă pe Alin, de îndată ce dădu cu ochii de el în hol.

Ivaşcu îi povesti totul pe îndelete. Nu ştia cine era răspunzător de accident. Îi bănuia pe toţi, dar mai ales pe Ganea.

— S-ar putea ca profesorul să fi făcut o „pregătire" a accidentului. Ce a căutat la Viena în parcul de maşini? Curios mi se pare faptul că Lăzărescu i-a luat apărarea spunând că nu i-a dat cheile maşinii şi că n-a ieşit din hotel. Or, chiar tu l-ai văzut...

Pe nesimţite, se apropie de ei bărbatul cu părul alb pe care Alin îl remarcase la vamă. Se prezentă.

— Bănuiesc, începu maiorul Bota, că s-au întâmplat multe lucruri care v-au intrigat în ultimele două zile. Cu dumneavoastră, se adresă el lui Ivaşcu, aş dori să am o convorbire mai amănunţită. Sarcina pe care o am mă obligă să vă spun şi motivul: eraţi la volanul maşinii când s-a întâmplat dezastrul. Aş dori să clarificăm unele detalii privind accidentul produs, se pare, din alte cauze decât inabilitatea şoferului.

Alin simţi că-i revin culorile în obraji. Deci nu era abordat ca inculpat.

— Am trăit, într-adevăr, întâmplări extraordinare, tovarăşe maior. Să vă spun drept, abia aşteptam să ajung în ţară ca să discut cu cineva în măsură să clarifice unele lucruri...

*

Peste zece minute, Alin şi Radu Nicolau se aflau împreună cu maiorul Bota, Radulian şi căpitanul Gârleanu. Cei doi prieteni depănau de-a fir a păr toate întâmplările. Radu – pe cele din tren, de pe culoarul hotelului, din noaptea în care s-a dat startul la Viena. Alin – începând de la întâmplarea din gara centrală a Münchenului şi până în clipa când trecuse frontiera, ajungând în ţară.

Căpitanul Radulian răsfoia ziarele germane pe care

Nicolau le adunase cu grijă: relatau furtul colierului, moartea lui Müller, supoziţiile reporterilor şi altele.

Maiorul Bota asculta şi, potrivit obiceiului pe care şi-l făcuse în asemenea ocazii, desena cercuri pe hârtia din faţa lui. Radu Nicolau şi Alin Ivaşcu vorbeau de aproape o oră, completându-se reciproc. Bota începu să-şi ciupească obrazul drept. Radulian ştia ce înseamnă: şeful se plictisea.

— O clipă, zise maiorul, ajuns, pare-se, la capătul răbdării. Aş vrea să sistematizăm oarecum lucrurile.

Cei doi tăcură.

— Întâmplările legate de „Colierul Cleopatrei" mă interesează doar pentru... pitoresc, spuse în glumă. Problema care se cere lămurită din punctul meu de vedere cuprinde accidentul, dispariţia carburatorului şi rănirea profesorului Ganea. E drept că cele două probleme se leagă, dar...

Făcu o pauză şi se întoarse spre căpitanul Gârleanu:

— Werner v-a cerut sprijinul pentru a descoperi hoţul colierului, nu-i aşa?

— Da. Comisarul este încredinţat că se află, în prezent, în România. Din cauza raliului, controlul vamal dintre R.F. Germania şi Austria a fost superficial. Abia între Austria şi Ungaria s-a făcut mai atent. Colierul le-a scăpat printre degete. Werner şi colegul lui sunt convinşi că faimoasa bijuterie de fildeş a ajuns

în România.

Bota îşi ciupi iar obrazul drept şi tuşi.

— Pentru că cele două probleme se leagă, o să facem o mică retrospectivă, murmură maiorul ca pentru sine. Aşadar, în tren o „împuşcătură” – de fapt, se adresă el lui Radu – o pocnitoare de bâlci. Lumea dă fuga pe sală, apoi dumneata constaţi că ceva nu-i în regulă cu geanta profesorului, pe care-l vezi în vagonul alăturat cu un tip necunoscut.

— Care a apărut şi la Viena, completă Radu. În seara când Ganea a intrat în parcul de maşini.

— Până aici e clar. Vine la rând prietenul dumneavoastră. Se trezeşte cu un geamantan negru în mână şi înăuntru – o geantă de voiaj. În geantă... hm, hm. Ce zici, tovarăşe Gârleanu? Ce avea în geantă?

Căpitanul zâmbi.

— Tovarăşul Ivaşcu a avut originalul „Colierul Cleopatrei” dar n-a ştiut să-l păstreze. I-a fost luat şi-apoi... apoi o femeie i-a cerut să tacă. I-a dat bani pentru un cadou...

— I-am înapoiat! se apără Alin. De îndată ce am revăzut-o.

— ...Deci bani pentru un cadou şi... un breloc.

— Acesta! spuse Ivaşcu arătând brelocul.

Maiorul Bota îl luă, îl privi în zare, îl cântări în palmă.

— O clipă! Spuneaţi, pare-mi-se, că după ce aţi fost

atacat la Viena, vi s-a părut că brelocul e mai strălucitor.

— Exact.

Radu Nicolau îşi privi ceasul. Se apropia clipa în care trebuia să plece în circuitul Munţilor Apuseni, Bota sesiză nerăbdarea tânărului. Se hotărî să-i mai pună o întrebare şi să-l lase să plece.

— Vă grăbiţi, nu-i aşa? întrebă el. O singură precizare, vă rog, dacă o puteţi face. Ştiţi, probabil, care-i principiul de funcţionare al aparatului de frânare automată. Sunteţi electronist. Şi-acum, întrebarea: aparatul poate să funcţioneze fiind închis?

Radu ezită o clipă.

— Într-o situaţie excepţională. Cred că... dacă ar fi într-un câmp electrostatic puternic... Dar e o simplă presupunere.

Maiorul îi mulţumi, şi Nicolau plecă.

— Nici pe dumneavoastră nu vă mai reţin mult. Mi-aţi relatat cele discutate cu Paula Taylor, întâlnirea de la hotelul „Bavaria", pe stradă la München, plimbarea la Prater... Ei bine. Aş vrea să ştiu: credeţi sincer că femeia aceasta are nevoie de ajutorul dumneavoastră?

— Am crezut până la întâmplarea de la Gÿor. Acum sunt convins că este complicea acestor... acestor... Şi din acest moment nu mai vreau să ştiu că există!

— Uşurel, uşurel, îl temperă Bota. Eu cred că dimpotrivă! Dacă vreţi să ne ajutaţi, atunci chiar eu vă rog să staţi în preajma ei. E o rugăminte. Mă bazez pe ajutorul dumneavoastră. Poftim, vorbesc şi eu ca Paula.

Alin Ivaşcu încercă să se justifice. Bota zâmbi îngăduitor:

— Am fost cam dur, e drept, când v-am făcut reproşuri. Dar cu ziarişti putem vorbi deschis. Mai ales cu ziarişti de sport, care au mereu legături cu străinii. Staţi! N-am terminat cu... reproşurile. E bine să ştiţi, tovarăşe Ivaşcu, încă ceva: nu vă obligă nimeni să faceţi pe detectivul particular. Nici pe dumneavoastră şi nici pe colegul care a plecat. S-ar putea să daţi de necazuri sau să ne încurcaţi pe noi, cei care avem sarcina să descurcăm iţele. Deocamdată, atât. Vă mulţumesc pentru cele relatate şi pentru... perspicacitatea de care aţi dat dovadă.

Zicând acestea, Bota, Radulian şi Gârleanu se ridicară să plece. Discuţia avusese loc în camera lui Alin Ivaşcu.

— O clipă, spuse Bota, înainte de a ieşi. Aş putea vedea şi eu mai de-aproape cum arată această imitaţie... acest „Colier al Cleopatrei”?

— Desigur! zise Alin şi descuie geanta de voiaj în care avea cele câteva imitaţii cumpărate la Kunstmuseum. Radu Nicolau are un exemplar similar. El a cumpărat două. Unul i l-a dăruit profesorului

Ganea.

Bota privi brăţara, inelele, apoi colierul.

— Aţi putea să ni-l lăsaţi câteva ore? întrebă căpitanul Gârleanu.

— Cu plăcere! Dacă vă place, vi-l pot dărui.

— O, nu! Vi-l cerem pentru a face o fotografie, pe care s-o multiplicăm şi s-o difuzăm.

Alin împachetă colierul şi-l dădu căpitanului Gârleanu.

*

Discuţia lui Bota cu inginerul Lăzărescu nu aduse nicio clarificare problemei de care se ocupa.

— Cum credeţi, totuşi, că se puteau bloca frânele? întrebă maiorul.

— E o chestiune care, pur şi simplu, mă depăşeşte.

— Ştiţi că sunteţi bănuit... hm... hm! Aţi luat maşina, aţi supus-o unei probe, să iasă, pasă-mi-te, un gunoi din carburator, apoi aţi revenit şi, la câteva minute, s-a întâmplat accidentul.

Lăzărescu îl privi ca trezit din vis.

— Şi... resemnarea dumneavoastră după accident. Prea uşor aţi luat totul, interveni Radulian.

— N-aveam de unde să prevăd acest accident! Eram bolnav. Simţeam nevoia să stau întins. De aceea am trecut în cealaltă maşină.

— Numai? i-o reteză Radulian.

Maiorul făcu o strâmbătură şi îşi duse mâna la obrazul drept. Radulian înţelese. Tăcu.

— Va mulţumesc, spuse Bota şi Lăzărescu părăsi încăperea.

*

Relatările lui Grigoriu nu aduseră nici ele vreo modificare a situaţiei. Operatorul suferise de pe urma accidentului. În tren, nu remarcase nimic neobişnuit. Nu-şi explica nici pocnitura de pe culoarul hotelului. El lucrase atent, menţinuse legătura cu echipajele, îl ajutase şi pe Ivaşcu să transmită şi... cam atât.

— Aţi auzit de colierul furat? îl întrebă căpitanul Gârleanu.

— Da. Ne-a povestit, tuturor, Radu Nicolau. Apoi am răsfoit şi eu ziarele. Înţeleg puţin nemţeşte. Foarte puţin.

— După părerea dumitale, cum crezi că s-a produs accidentul?

— S-au blocat frânele, spuse, fără nicio ezitare, Matei Grigoriu.

— A intrat în funcţie aparatul profesorului?

— Altfel, cum?

Bota îşi ţuguie buzele. Cercetările sale se împotmoleau. Îl lăsă pe Grigoriu să plece, mai ales că acesta pornea împreună cu Lăzărescu şi Stoichiţoiu în circuitul Apusenilor.

*

Rămânând numai cu Radulian şi Gârleanu, maiorul îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de tăblia scaunului, privind în tavan.

— Ce părere ai, arheologule! îl întrebă el pe Radulian, folosind porecla care i-o dăduse după „Afacerea sesterţilor falşi”, în care colaboratorul său jucase rolul de arheolog.

Locotenentul major se obişnuise cu astfel de întrebări. Dar se obişnuise, de asemenea, să nu mai răspundă pripit, aşa cum proceda la început. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi vorbi.

— În absenţa lui Ganea, datele sunt incomplete şi e greu de tras o concluzie. Cred, totuşi, că profesorul a jucat un rol funest în toată întâmplarea cu maşina. Cine e omul cu care s-a întâlnit în tren? Ce a căutat, fără voie, în parcul de maşini? N-a avut cheie? Eu zic că a avut!

Bota coborî ochii din tavan şi-şi privi cu admiraţie subordonatul.

— Da. A avut. Dovadă – urmele de ulei de pe cheie A luat tiparul. Şi-a procurat una luându-i tiparul.

— Ce crezi că a căutat la maşină?

— A meşterit ceva la aparatul său, ca să funcţioneze chiar dacă butonul de pornire era în poziţia „închis”. Contactele se pot face şi direct, fără să treacă prin acest buton. Amintiţi-vă de şoferii care, pierzând cheia de

contact, leagă două fire...

*

Ganea rămăsese în spital, la Gyŏr. Bagajele lui fuseseră luate de inginerul Lăzărescu. Bota ceru să le vadă.

— Geamantanul profesorului şi geanta tip diplomat sunt în camera mea, îi spuse Lăzărescu. Aparatul se află în geamantan. Acolo l-a ţinut mereu. Profesorul Ganea locuieşte în Oradea. Din păcate, nu-i ştiu adresa. Am de gând să-i depun bagajele la gară. Ce rost are să le plimb până la Bucureşti?

Urcă în camera acestuia şi inginerul arătă bagajele profesorului. Găsiră aparatul de frânare automată. Bota îl cercetă atent, rugându-l pe Lăzărescu să-i explice funcţionarea.

— Văd că şi-a cumpărat şi dânsul o imitaţie după „Colierul Cleopatrei", spuse inginerul.

— I-a dat-o Radu Nicolau, interveni Radulian care, de câteva clipe, intrase şi el în cameră.

— A, bine-ai venit, arheologule! zise Bota. Uite că n-avea cine să ducă bagajele astea la gară. Tovarăşul Lăzărescu le-a aranjat, dar dânsul pleacă în circuitul Apusenilor.

— Să le duc acum?

— Deocamdată du-le în camera dumitale. Tovarăşe Lăzărescu, vă urez drum bun în circuit. Ne mai vedem

deseară, înainte de plecarea spre Bucureşti.

...O oră mai târziu, Bota era aplecat asupra aparatului lui Ganea. Încerca să dezlege misterul funcţionării acestuia? Voia să-şi dea seama cum funcţiona fiecare parte componentă? Greu de spus. Radulian luă geamantanul profesorului şi vru să-l aşeze pe un scaun. Văzând că fermoarul se desfăcuse, dădu cursorul înapoi. Capacul geamantanului se deschise.

„E prea plin", îşi zise Radulian şi încercă să reaşeze lucrurile. Deodată dădu de un mic obiect. Îl privi. Era un breloc cu emblema Münchenului.

— Aţi văzut piesa asta? întrebă el şi-i arătă maiorului obiectul găsit.

— Ce spui? A, da...

— Cred, spuse Radulian cu uşoară emfază, că am descoperit calea prin care bandiţii comunicau cu Ganea.

Bota zâmbi îngăduitor.

— E un... un microemiţător?

Radulian îl privi. Rămase cu gura căscată. Aşadar, Bota bănuise!

— Exact! Ganea îl purta asupra lui. Orice vorbea se putea recepţiona. Avem dovadă că acest om... acest om...

Maiorul nu-l mai asculta. Radulian băgă de seamă acest lucru.

Căpitanul Gârleanu intră în cameră. Fotografiase colierul-imitaţie dat de Ivaşcu. Îl puse pe masă.

— Voiaţi să-l vedeţi şi dumneavoastră, îi spuse el lui Bota.

— Bine. Lasă-l aici. O să i-l dau eu lui Ivaşcu.

Căpitanul ieşi. Radulian mai întârzie câteva minute, apoi murmură:

— Să duc bagajele la gară?

— Puţin mai târziu, arheologule. Dacă ai treburi...

— Voiam să cobor la bar să beau o cafea...

— Bine...

Radulian ieşi. Rămas singur, Bota continuă să studieze aparatul profesorului Ganea. Privirea îi căzu pe colierul adus de căpitanul Gârleanu.

Bota aruncă nada

Circuitul Apusenilor se încheiase. Cele două echipaje ale românilor urcaseră în clasament. Radu Nicolau filmase mult şi era încântat. Îl ajută pe Alin să-şi scrie articolul, apoi plecă să-şi procure bilet de avion pentru Bucureşti. Se înseră şi, din nou, zarva creştea pe măsură ce se apropia ora plecării în ultima etapă.

Alin terminase de transmis reportajul pentru ziar, cu toate rezultatele, şi stătea într-un fotoliu. Auzi telefonul. Era Paula. Voia să telefoneze la Bucureşti şi-l

ruga s-o însoţească.

Găsiră repede clădirea telefoanelor din Oradea. Paula reuşi să vorbească fără dificultate cu recepţia hotelului „Intercontinental”, care o informă că domnul Growman figura printre oaspeţi, dar, pentru moment, nu se afla în camera sa. Ieşise în oraş.

— Vă rog să-i comunicaţi că totul e în regulă. Am ajuns cu bine la Oradea. De trei ori O.K. Chiar, aşa vă rog să-i transmiteţi.

Părăsi bucuroasă localul telefoanelor.

— Mi-e o foame de lup. Hai să mâncăm, Alinus. Mergem cu maşina. Condu-mă la un restaurant bun.

Alin o dirija şi ajunseră la restaurantul „Crişul”. Comandară nişte „minuturi”. Masa dură mai puţin de douăzeci de minute.

— Categoric, sunt o uitucă! exclamă Paula. Pe chipul ei se aşternuse o paloare accentuată. Mi-am uitat în maşină cele necesare pentru a-mi reface machiajul: rujul şi pudra. Scuză-mă! Lipsesc câteva clipe!

Se ridică de la masă şi ieşi. Aşteptând-o, Alin privi absent în jurul său. Când reveni, coloritul natural din obraji îi reapăruse, iar ochii îi străluceau.

„Ce se întâmplă cu ea? se întrebă Alin. La Viena am asistat la o scenă asemănătoare. Şi tot în restaurant. E de neînţeles...”

— Na! Acum am uitat cheile în maşină, spuse Paula.

Nu vrei tu să...?

Ivaşcu nu aşteptă continuarea. Ieşi cât putu de repede din restaurant şi se îndreptă spre *Fordul Capri.* Cheile erau în uşă. Încuie şi le luă. Reveni. Mai zăboviră câteva minute pentru a bea câte un pahar de pepsi. Alin plăti şi se ridicară.

Se înnoptase. Ieşiră din restaurant şi îşi reluară locurile în maşină. Paula porni. După un sfert de oră, Oradea rămăsese undeva în urmă.

— Eşti trist sau mi se pare?!

— Obosit.

— A! Da! Tu n-ai dormit deloc. Ce-ar fi să te culci puţin, Alinus? Lasă scaunul pe spate...

— Nu... Nu...

Opoziţia nu-i fu luată în seamă. Opri maşina. Învârti rozetele de la scaunul lui şi-l înclină.

— Aşa e mai bine. Culcă-te! Pune asta sub cap, spuse întinzându-i o pernă pneumatică. Umfl-o puţin... Gata. Somn uşor.

Ivaşcu se lăsă pe spate şi închise ochii. Îi era foarte somn. Maşina porni, legănându-l. Începeau să urce pe serpentinele de la Piatra Craiului.

...Când se trezi, îşi dădu seama că se află la marginea unei păduri, pe un drumeag. Cerul era spuzit de stele. Paula coborâse şi se odihnea în iarba înaltă.

— Te-ai trezit? întrebă ea, auzind mişcare în maşină.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. N-am mai trecut prin Cluj, ci am tăiat prin Bouru... Buru... Borou, nu ştiu cum se pronunţă, aşa că avem un avans faţă de ceilalţi. M-am gândit că te odihneşti mai bine fără zdruncinături. Vino lângă mine.

Se aşează alături. Vru să-şi aprindă o ţigară. Dar Paula i-o luă din mână. La început, nu înţelese. Întinse braţele spre el şi-l mângâie încet-încet pe păr, apoi pe obraji. Alin stătea culcat pe spate şi privea cerut înstelat.

— Închide ochii, Alinus.

Îi închise şi rămase aşa, aşteptând. Simţi sărutul ei fierbinte mai întâi pe pleoape, apoi pe buze.

— Dragul meu...

Continua să-l sărute. Iarba era înaltă, aproape cât grâul la început de iunie...

*

Pe la ora douăsprezece trecură prin Alba Iulia. La volan se afla Alin, iar pe scaunul făcut pat stătea Paula. Dormea? Nu. Din când în când se ridica şi privea, peisajul. Luna răsărise şi arunca beteală de lumini din înalturi.

— Ce minunată e ţara ta, Alinus, spuse pe când coborau spre Avrig.

În dreapta, prin ceaţa nopţii destrămată de razele lunii, se vedeau munţii. Panglica Oltului părea de

argint. Stătea pe spate şi, cu mâna stângă, îl ţinea de mâna cu care Alin schimba vitezele.

— Acum poţi să-mi spui? întrebă el. Ce-a fost cu Müller, cu...?

— Nu! Nu pot să-ţi spun nimic. Altădată, poate. Dar nu-i nevoie să ştii. Ţi-aş crea neplăceri.

— Nu-mi spui nici pentru ce m-ai luat cu tine în maşină?

Paula se ridică. Îl privi scrutător, apoi zâmbi.

— Voiam să fiu cu tine. Nu-i de ajuns?

— ...şi fiindcă voiai să nu mă mai întrebe nimeni nimic. Sunt un martor incomod, nu-i aşa? Spune, cine te urmăreşte? Cine îţi vrea răul şi de ce? Am venit cu tine să te apăr.

Paula îl privi cu vădită ironie, iar el se simţi stingherit. Murmură:

— Bine. Să lăsăm toate astea.

Îl aprobă dând din cap, apoi îşi deschise poşeta să-şi ia puful din pudrieră. Totul a durat câteva fracţiuni de secundă. Lui Alin i-au fost însă îndeajuns pentru a vedea, pe fundul poşetei, un obiect întunecat. Nu avea nicio îndoială. Era un stilet mic. „De ce are nevoie de o armă? De cine vrea să se apere? Dacă nu-i vorba de apărare, ci de atac? Atac împotriva cui? A mea? Bine, dar putea s-o facă pe când dormeam. Atunci?"

Întrebările i se învălmăşeau în gând. Nu ştia ce să

mai creadă. Pentru prima oară de la începutul întâmplărilor neprevăzute pe care le trăise, simţi o înfiorare neplăcută. Ciudăţeniile Paulei îl aduseseră în situaţia de a nu mai şti ce să creadă despre ea. Îşi aminti de comportarea ei contradictorie de la „Bavaria", apoi de la „Crăişorii" şi, în fine, de acea dezlănţuire din poiana unde opriseră.

*

Comunicatele difuzate prin radio de către direcţia raliului anunţau că primii concurenţi trecuseră de Braşov şi urcau pe pantele dintre Timişul de Sus şi Predeal.

În maşina lui Stoichiţoiu era cald deşi trecuse de mult de miezul nopţii, iar munţii erau aproape. Radulian moţăia. Capul îi cădea din când în când pe spate. Grigoriu dormita şi el. Încerca să-şi învingă oboseala, dar nu izbutea. Bota asculta radioul. Pentru a nu-i deranja pe ceilalţi, folosea un microreceptor vârât în ureche.

Din cauza serpentinelor, coloana oficialilor se mai strânsese, iar concurenţii se răsfiraseră, gonind ca bezmeticii.

— Aici ca aici, spuse Stoichiţoiu. Dar să vedem ce va fi de la Comarnic, pe autostradă! Se va rula cu viteze demne de cursele de la Monza sau Le Mans. Ce se transmite la radio? Emisiunea la posturile noastre s-a

încheiat.

— Ascult muzică la un post necunoscut. Nimic interesant, răspunse maiorul.

— De la Cluj nu v-aţi mai despărţit de aparat. Cred că e totuşi ceva interesant.

— Îmi ţine atenţia trează. Să nu adorm, ca Radulian, de pildă.

Auzindu-şi numele, locotenentul major se trezi ca prin farmec.

— Aţi spus ceva? întrebă el.

— Ascultam la radio.

— La ora asta? se miră Radulian şi îl privi pe Bota cam dintr-o parte. Nu-l credea. „Bota nu ascultă muzică şi nici comentarii turistice! «Fachirul» a dat de un fir. Ce naiba şi-a notat în carneţel? Şi ce rost au avut cuvintele lui la Braşov, când s-a înapoiat de la telefon?”

...Închise ochii şi revăzu scena. Bota venea spre maşină. Era radios. Vorbise cu Bucureştiul.

— Le-am dat de lucru topografilor şi geografilor noştri, îi spusese el. Să văd cum se vor descurca. O să încerc şi eu, în paralel, să dezleg cuvinte încrucişate.

Radulian îl privise fără să spună nimic. Era obişnuit să-i vorbească în şarade, iar sistemul acesta al maiorului de a raţiona cu glas tare îl deruta şi-l amuza în acelaşi timp. Interesul îi sporise văzându-l pe Bota adâncit în studierea pe hartă a drumului

Braşov-Bucureşti. „Ce naiba?! Nu-l cunoaşte? L-a făcut de zeci de ori! Doar nu i-e teamă că o să ne rătăcim! Poftim! Şi-a scos rigla de calcul şi, ca un veritabil inginer, face măsurători pe hartă."

— Vă interesează ceva anume? întrebă Lăzărescu.

— Socoteam cam cât de lungă e conducta de gaz metan. Am lucrat, cândva, la consolidarea ei...

„Măsoară conducta?! Gogoşi! Cine ştie ce pune la cale, gândi Radulian. Ce tot ascultă la radio? Nu l-a lăsat deloc din mâna. Şi-o fi făcut capul calendar". Curiozitatea îi dădea ghes să întrebe, dar nu putea de faţă cu ceilalţi.

Ocazia se ivi la ieşirea din Sinaia. Un camion blocase şoseaua şi coloana raliului se oprise. Bota coborâse, ca mulţi alţii, să se dezmorţească. Avea radioul sub braţ.

— Înregistraţi muzică? îndrăzni Radulian, văzând că apăsa uneori pe clapele casetofonului.

— Da. Pentru topografii de la Bucureşti. Vrei să asculţi şi dumneata?

Radulian se trezi cu aparatul în braţe şi cu receptorul în ureche. Bota derulă banda. Apăsă pe butonul de redare. Se auzi o bolboroseală în germană. Apoi, clar: „Viraj 24.328 O.K. 23.45". Din nou ceva de neînţeles, şi iarăşi vocea aceea clară: „Viraj 31.242 O.K. 24.15".

— Nu înţeleg, zise Radulian.

— Deocamdată nici nu e nevoie să înţelegi.

Văzând că Lăzărescu şi Grigoriu se apropiau, maiorul manevră rapid butoanele. Se auzi o melodie de jazz.

— Nu ştiam că vă place atât de mult muzica, spuse Grigoriu.

— E bună împotriva plictisului. Mai ales la drum.

— Spuneaţi că la Braşov o să încercaţi să aveţi veşti despre maşina rămasă la Gÿor.

— Am aflat că maşina zace în continuare acolo, că e bine păzită şi că profesorul Ganea şi-a revenit. Va fi trimis, în curând, acasă. Cu avionul, bineînţeles. Nu cu maşina ghinionistă!

— Ce-o să-i spunem inginerului Dobre? Vă închipuiţi că dânsul, ca inventator, o să fie foarte necăjit, murmură Grigoriu.

— Inginerul să fie mulţumit că n-a fost în maşină! Altfel zăcea în spital, la Gÿor. Sau, poate, i se întâmpla ceva mai rău.

*

Se apropiau de Bucureşti. De la Câmpina, cursa devenise palpitantă.

— Unde este sosirea? se interesă Grigoriu. La Casa Scânteii?

— Da, răspunse Lăzărescu.

Ieşiră din Câmpina. Luna fu acoperită de nori. Negura deveni de nepătruns. Pe şoseaua slab luminată,

luminile de poziţie ale maşinilor clipeau obosite. Roşul lor zmeuriu împrumuta asfaltului un colorit aparte. Mai aveau câţiva kilometri până la Otopeni, când Bota îi ceru lui Stoichiţoiu să oprească.

— O să cobor. Am nişte treburi la aeroport. Radulian, te rog să ai grijă şi de bagajele mele. Atenţie la casetofon.

— Bine.

— Ne revedem dimineaţă, la birou.

— Se înţelege.

Bota coborî. Maşina îşi continuă drumul. Niciunul din ocupanţii ei nu privi înapoi. Dacă noaptea n-ar fi fost atât de întunecoasă, poate ar fi văzut că maiorul nu se îndreptase spre aeroport, ci în partea opusă, pe un drumeag care ducea spre o pădurice de salcâmi.

Radulian luă casetofonul. Curios să afle ce înregistrase Bota şi să se lămurească ce reprezentau cifrele acelea, derulă banda, apoi apăsă pe clapa de redare. Pe bandă nu exista decât muzică! Încercă din nou, dar obţinu acelaşi rezultat. „Ce naiba! N-am auzit bine, la Braşov? Era vorba de nişte cifre, apoi se auzea cunoscutul O.K. Şi, în fine, ora."

Nu ştia ce să mai creadă. Cercetă locul în care şezuse Bota. Harta dispăruse! îşi privi ceasul. Era trei şi douăzeci de minute.

*

La ora trei, maşina Paulei ieşea din Ploieşti. Conducea Alin. Fiind familiarizat cu drumul Braşov-Bucureşti, îi ceruse să rămână tot el la volan, mai ales că ea dădea semne de oboseală. De la Câmpina adormise. Îi auzea respiraţia domoală.

Era tentat să întoarcă mereu capul şi s-o privească. O zărea din profil: avea fruntea uşor bombată, sprâncenele subţiri, arcuite a mirare, nasul uşor cârn. Buza de jos era puţin răsfrântă, de parcă ar fi aşteptat un sărut.

Avea convingerea că nu-i ceruse fără un scop anume să treacă în maşina ei. Nu putea ghici însă ce urmărise. „Mi-o fi cotrobăit prin bagaje în timp ce dormeam? De la Oradea şi până acolo, aproape de Buru, am dormit tun... Somn de nou născut. Eram obosit. Tare obosit. Şi dacă s-a uitat în bagaje, cu ce scop a făcut-o? Ce-a urmărit? Crede că ştiu ceva despre secretul invenţiei lui Dobre?”

Nu! Nu putea înţelege exact de ce fusese luat în maşina ei! Renunţă să-şi mai facă gânduri. Respiră adânc.

— Ce e, Alinus?

— Cum, nu dormeai? întrebă el surprins.

— La ce te gândeai? Ai suspinat.

— Să-ţi răspund?

— Da, repede. Înainte de a încropi o minciună.

— Ei bine, mă întrebam dacă te voi mai vedea vreodată.

Zâmbi. Îl mângâie pe păr şi-l sărută pe tâmpla dreaptă.

— Cred că da, dragul meu, spuse în şoaptă şi continuă visătoare, să-l mângâie.

— Mai avem cincisprezece kilometri până la Bucureşti. Ajungem imediat la aeroport.

— Te rog să opreşti, spuse Paula, cu alt ton în glas. O să trec eu la volan. După câte am înţeles, vrei să rămâi la linia de sosire.

Alin opri. Coborâră. Făcând înconjurul maşinii, se întâlniră faţă-n faţă. O cuprinse peste umeri. Paula îşi lăsă capul pe pieptul lui. Când îşi înălţă faţa, avea buzele întredeschise, ca pentru a spune ceva. Îi prinse capul în mâini şi-l sărută, la început delicat, apoi sălbatec...

Porniră. Era ora trei şi patruzeci de minute.

— Vrei să ne mai vedem? întrebă ea, reînnodând firul discuţiei întrerupte.

— Da, Paula.

— Atunci ne vom mai vedea. Îţi promit.

Se apropiau de Casa Scânteii. Ivaşcu coborî. Conveniră să se întâlnească la ora unsprezece dimineaţa. Urma s-o caute la hotel „Intercontinental”.

Din locul rezervat reporterilor de televiziune, ţâşni

spre el Radu Nicolau.

— Bine că ai venit! Cum a fost pe drum? Unde te uiţi?

Alin părea că nu aude. Fusese o impresie sau, într-adevăr, Paula pornise înapoi spre Ploieşti? Cum adică, nu se grăbea să ajungă la hotel să-şi vadă unchiul?...

— Te-am căutat în maşina presei. Credeam că eşti acolo.

— Ei, na! Ştiai bine că n-o să merg cu ziarişti.

Începu să consulte listele celor sosiţi, când observă maşina lui Stoichiţoiu.

— Tovarăşul Bota unde-i? întrebă Alin.

— S-a oprit la aeroportul Otopeni, răspunse Radulian. Bagajele lui sunt aici. N-aţi vrea să mă ajutaţi să le duc la un taxi? Maşina o să intre în „parc” şi nu se mai umblă la ea. Aşa-i regula, chiar pentru cei care au participat *hors-concours,* în cazul în care vor să se omologheze rezultatele...

Între timp, Grigoriu coborâse şi el. Îşi luase geamantanul şi o cutie din piele, care semăna mai mult cu etuiul unui aparat fotografic. Staţiile de radio rămâneau în maşină. Dincolo de linia de sosire era o îmbulzeală de nedescris, aşa că Radulian şi Ivaşcu reuşiră cu greu să răzbată până la staţia de taxiuri. Abia ajunseră şi se instalară într-o maşină, că îl zăriră pe Grigoriu. Alerga spre ei cu faţa răvăşită de deznădejde.

— Mi-au furat cutia! Mi-au furat cutia! spuse el, într-un suflet. Cutia de piele...

— Cum, adică?

— Treceam prin mulţimea concurenţilor şi oficialilor. Deodată am simţit că cineva mi-o smulge. N-am putut vedea cine.

Ivaşcu n-avea timp să asculte văicărelile lui Grigoriu. Murmură ceva nedesluşit şi plecă. Radulian spuse şi el ceva vag despre hoţi, îngăimă „se mai întâmplă" şi văzând un miliţian se duse spre acesta. Reveni şi-l asigură că totul se va aranja. Apoi se urcă în maşină.

Grigoriu rămase descumpănit în mijlocul drumului.

*

De aproape o jumătate de oră stătea ascuns într-un boschet. Începuse să plouă mărunt şi „fachirul" simţea că îl ia cu frig.

„Dacă m-am înşelat? Dacă n-am descifrat bine? se întreba mereu, consultându-şi ceasul de la mână. E patru şi un sfert".

Negura din juru-i era de nepătruns. Vânzoleala de pe şoseaua principală, aflată la cel mult două sute de metri, se potolise, semn că atât concurenţii cât şi asistenţa tehnică organizată de diferite firme trecuseră. Din când în când, farurile câte unei maşini străpungeau întunericul. Ploaia continua să cadă mărunt.

Porni agale spre şosea, tăind peste câmp. Pe

neaşteptate, la două-trei sute de metri, zări o maşină care ieşea din şosea, apucând-o pe un drumeag. La mai puţin de două minute, manevra fu repetată de încă una şi-apoi de o a treia.

„Deci n-am greşit. Aici e locul", gândi Bota. Porni în direcţia maşinilor. Apropiindu-se, auzi glasuri.

— Nu-i adevărat! spunea o femeie în germană. Asta e ce mi s-a dat.

— Atunci tu ai schimbat!

— Asta am primit de la „Moara verde".

— Cineva a furat! A schimbat totul! Şi asta ai făcut-o tu, Braun! Crezi că mă poţi duce? Sunt şacal bătrân. Scoate piesa imediat altfel...

— Nu! ţipă femeia.

Se auziră zgomote de luptă.

— Dă-mi înapoi stiletul! Wolf, dă-mi...

— Braun, ascultă, dacă nu scoţi originalul te omor ca pe un câine!

— N-am niciun original, imbecilule!

— Număr până la cinci: unu, doi, trei...

O bufnitură şi, imediat, alta. Femeia ţipă. Se auzi zgomot de motoare. Răsunară alte bufnituri înfundate şi două maşini ţâşniră spre şosea, dispărând în negură.

„Ce-i cu a treia maşină?" se întrebă Bota. Fără a pierde vremea, alergă spre locul unde se desluşea umbra maşinii rămase. Recunoscu *Fordul* Paulei. Mai

făcu câţiva paşi şi se împiedică de ceva. Se aplecă. Aprinse lanterna.

...Jos, lângă portiera din stânga a maşinii, zăcea Paula Taylor. Se lăsă în genunchi şi-i puse mâna pe gât, căutând carotida. Pulsaţiile arterei erau perceptibile. Încercă să descopere unde era rănită. Nu-i fu greu. Fulgarinul era roşu de sânge în partea dreaptă, ceva mai jos de şold.

Se ridică şi ascultă. Nicio mişcare. Se lăsă în genunchi. Voi să oprească hemoragia, cu fâşii rupte din fulgarin. Îi vârî sub cap ce mai rămăsese din haina de ploaie şi porni în goană spre aeroport. Ştia că acolo era oricând un serviciu medical de urgenţă.

*

...Ambulanţa aeroportului gonea spre Bucureşti. Paula zăcea pe o targa. Lângă ea se afla o doctoriţă tânără care, din obişnuinţă profesională, îi ţinea mâna pentru a-i simţi pulsul.

— Numai de n-ar face un stop cardiac, spuse doctoriţa. Dacă rezistă încă o jumătate de oră, e salvată. Rănile acestea sunt, întotdeauna, cu surprize.

Zâmbi obosită. Bota o privi. Avea părut blond, ochii albaştri... „Parcă a coborât dintr-un tablou de Veronese. Un înger blond, la căpătâiul unei fiinţe demonice”.

— Lucraţi de mult la aeroport? o întrebă ca să rupă într-un fel tăcerea.

— De cinci ani. Soţul meu este pilot de cursă lungă. Când e ceaţă sau avionul întârzie, am emoţii. În seara asta trebuia să se întoarcă. L-a împiedicat ceaţa. S-a dus să caute un aeroport „curat”. La Sofia. Sau la Belgrad. Cine ştie?...

Când ajunseră la spitalul, de urgenţă era ora cinci şi zece. Trecuse aproape o oră din momentul în care Paula fusese rănită.

— Rămân şi eu aici, spuse doctoriţa. Am să vă rog să anunţaţi la aeroport unde sunt, pentru a mi se da de veste ce e cu soţul meu.

— Fiţi fără grijă, o asigură Bota. Mă iertaţi: n-am reţinut numele dumneavoastră.

— Elena Şulariu.

*

Locotenentul Radulian îşi privi ceasul. Era şase. Stătea în biroul său şi al lui Bota, de aproape două ore. Aştepta un telefon, o veste din partea maiorului, care nu se grăbea însă să-i dea de ştire pe unde se află.

Puse capul pe masă şi închise ochii, când auzi paşi. Intră un tânăr blond, înalt, subţirel. Radulian îşi înălţă capul şi-l privi uşor încruntat. Era locotenentul Nicoară.

— Mă scuzaţi, zise el. Credeam că nu-i nimeni aici. Am adus asta. A fost lăsată la poartă de un plutonier de miliţie. Zicea să v-o dea dumneavoastră sau maiorului

Bota.

Radulian privi obiectul. Somnul îi dispăru.

— Ia te uită! Cutiuţa lui Grigoriu! Bine că s-a găsit! A fost prins hoţul? Ce ţi-a raportat plutonierul?

— Nimic. Aparţine de secţia 31. Plutonierul Ardeleanu. Dacă e nevoie, îl găsim uşor.

— Caută, te rog, numărul de telefon al lui Grigoriu Matei. Obiectul ăsta i-a fost furat în înghesuiala de la Casa Scânteii. Vreau să-i dau de veste că s-a găsit. Era foarte necăjit...

Nicoară dădu să iasă.

— Sau... mai bine lasă! O să-i telefonez mai târziu! Poate s-a culcat. Să nu-l deranjăm.

— O veste bună nu deranjează niciodată.

— Bine. Atunci telefonează-i dumneata. Spune-i că s-a găsit cutia care i-a fost furată şi că azi după-amiază o va putea ridica de la miliţie. Atât!

După plecarea lui Nicoară, Radulian se gândi iar la Bota. „Nu încape nicio îndoială că urmăreşte ceva. S-a oprit la aeroport, iar mie nu-mi spune decât să merg la birou şi să-l aştept! Rola de la casetofon a schimbat-o cu una pe care era imprimată doar muzică, harta şi-a luat-o. Ce naiba pune la cale, iarăşi?”

*

Când intră în biroul său, maiorul văzu o scenă care-l făcu să zâmbească. Radulian dormea pe canapea, iar

locotenentul Nicoară citea un roman de aventuri. Părea o bunică ce veghează la căpătâiul unui bolnav. Văzând cutia din piele, se îndreptă cu paşi mari spre masa pe care era aşezată.

Nicoară se ridicase salutându-l cu voce scăzută, pentru a nu-l trezi pe Radulian. Bota îi ceru lămuriri în privinţa cutiei. Locotenentul îi raportă cum fusese adusă.

— Mda. Deci asta e, murmură el, desfăcând-o. Un aparat electronic. E normal ca Grigoriu să aibă asemenea scule! Nicoară, te rog să telefonezi căpitanului Mareş. Spune-i că îl aştept. Am nevoie de el; e specialist în electronică. Stai! Încă ceva! Scrie!

Aşteptă până când tânărul locotenent îşi scoase stiloul şi un carneţel.

— Ia, te rog, legătura cu redacţia ziarului „Informaţia Bucureştiului". Roagă-i să se intereseze ce e cu crima din Pădurea Otopeni şi să anunţe cele cuvenite la rubrica „Aflăm de la miliţia Capitalei". Ai notat? Du aparatul ofiţerului de serviciu, de unde-l va lua Mareş.

Nicoară ieşi. Bota formă numărul de telefon al spitalului de urgenţă. Ceru un interior. Îi răspunse doctoriţa Şulariu.

— Totul e în regulă, îi spuse aceasta. Rana nu-i profundă. Cuţitul a atins însă un vas, de sânge. Pacienta şi-a revenit. I se face transfuzie.

— Mulţumesc. Mi-aţi dat o veste bună. Nu uitaţi însă: discreţie totală. Numita e... moartă. Şi-i o românc: Elvira Popovici. Aşa cum am înscris-o în fişă.

— S-a înţeles, răspunse doctoriţa. Regret însă un lucru: a trebuit să aflu, întâmplător, că sunteţi maiorul...

— Bine, bine. A fost o... lipsă a mea. Sper să ne revedem mâine.

Abia închise telefonul, că de la biroul topografic i se aduse un document. Îl cercetă cu grijă, dădu din cap aprobator, îşi notă nişte cifre. Scoase din buzunar banda de casetofon pe care o schimbase şi ascultă. Mormăi satisfăcut. Formulă un fel de mesaj pe o bucăţică de hârtie.

„Să-l vedem pe Mareş ce poate" îşi zise şi se ridică. Ajungând lângă canapeaua pe care dormea Radulian, îl trezi. Acesta sări drept în picioare.

— Încet-încet, arheologule, spuse Bota. M-am gândit că e mai bine să te duci acasă. Când are loc ceremonia de premiere a câştigătorilor raliului?

— La ora 14.

— Şi... banchetul?

— La ora 21. Invitaţii speciale. Hotel „Intercontinental". Sala de la primul etaj. Balul va fi mascat.

— Avem şi noi invitaţii?

— Putem avea.

— Bine. Şi-acum, e timpul să pleci la culcare. La ora unsprezece şi jumătate ne revedem aici.

Radulian privi spre Nicoară care se întorsese. Locotenentul avea ochii împăienjeniţi de nesomn. Bota se reaşează.

— Totuşi, înainte de a merge să ne odihnim, trebuie să-ţi spun câteva lucruri, Raduliene.

Îi istorisi în câteva cuvinte ce se petrecuse din momentul în care coborâse din maşină până la venirea la birou. Apoi îi ceru părerea. Nicoară asculta atent.

— În tagma bandiţilor s-a întâmplat ceva neobişnuit, tovarăşe maior. Am impresia că s-au tras pe sfoară între ei. Cred că e vorba de „Colierul Cleopatrei”. Se pare că unul dintre ei a substituit originalul.

— Aşa cred şi eu, spuse Bota. Iată ce-am găsit la locul cu pricina. Zăcea în noroi.

Zicând acestea, scoase din buzunarul fulgarinului un pacheţel. Înăuntru se afla... colierul. Radulian sări de la locul lui şi-l cercetă.

— A! o imitaţie! Deci, din cauza asta s-au certat!

— Feriţi-vă să-l atingeţi! N-am pus nici eu mâna pe el. Să fie dus la laborator şi să fie luate amprentele, spuse Bota, uitându-se spre Nicoară, care făcu imediat câţiva paşi înainte şi preluă obiectul, învelit în hârtie. Anunţaţi-l pe căpitanul Alexandru Gârleanu să vină la

mine. Trebuie să ştie şi el ce s-a întâmplat. Problema colierului este de competenţa lui. Poate că-l va ajuta pe Werner să...

*

Pe la ora douăsprezece, Bota şi Radulian se aflau la birou. Îndată ce maiorul apăruse, Nicoară îi raportă că telefonase doctoriţa Şulariu.

— M-a rugat să comunic că pacienta şi-a revenit. Totul e în regulă. În cel mult două zile va fi pe deplin refăcută.

— Bine. Acum e momentul să pleci dumneata la culcare.

Locotenentul salută şi ieşi. Bota îşi privi ceasul.

— Când se face omologarea rezultatelor?

— La ora unu. Am cerut să ni se dea o maşină pentru ora douăsprezece şi jumătate, să mergem la Casa Scânteii.

Bota ridică din sprâncene. Îi plăcea că Radulian avea iniţiative şi nu mai aştepta totul de la el, ca pe vremuri.

— Fiindcă mai avem puţin timp, te-aş ruga să-ţi spui părerea. Ce crezi despre toate astea? Poate că somnul... ţi-a dat vreo idee.

— Am o singură nelămurire, tovarăşe maior. Foarte bine că ne ocupăm de cei care ne-au atacat la Gÿor. Dacă au venit în România e iarăşi bine. Poate-i dibuim. Dar mă surprinde altceva. În fond, bandiţii şi-au

îndeplinit... misiunea. Ne-au scos din cursă. Motorul inginerului Dobre nu va mai fi omologat. Asta înseamnă că noi... Înţelegeţi ce vreau să spun? Mă surprinde, desigur, şi liniştea dumneavoastră.

Bota îşi aprinse o ţigară.

— În privinţa bandiţilor, sunt sigur că-i voi revedea. O să-i convoc pe toţi la o... adunare generală.

— Să-i convocaţi...? făcu mirat Radulian.

— Întocmai. Te asigur că vor veni. Aşaa. Iar dovada atacului lor de la Gÿor, am avut-o azi-dimineaţă, aici, pe birou.

— Nu înţeleg.

— Îţi voi explica la timpul potrivit. Hai la Casa Scânteii, că se apropie omologarea rezultatelor. Am încredere că vom reuşi să... În fine: nu degeaba am declarat colonelului Pârvu că voi deveni inventator. Te rog, nu mă mai privi atât de mirat, că de data asta n-am făcut niciun fel de „fachirism”.

În faţa sediului îi aştepta maşina. Bota întârzie puţin în hol pentru a mai da un telefon. Îl instruia pe căpitanul Mareş.

— Gata! Convocarea am lansat-o, zise el aşezându-se lângă Radulian. La Casa Scânteii, se adresă şoferului. Arheologule, am aruncat nada. Sper să muşte toţi din ea.

O „invenţie” care face vâlvă

Ajungând la redacţie, prima grijă a lui Ivaşcu fu să citească ziarele din ziua aceea. Reportajul pe care-l scrisese despre raliu apăruse pe prima pagină. Echipajul lui Lăzaru ocupase locul nouă, iar cel al lui Marinescu – locul treisprezece. Săltaseră în clasamentul general, imediat după intrarea în ţară, pe drumuri cunoscute. Din curiozitate profesională, răsfoi şi celelalte ziare, pentru a compara listele. Clasamentul era corect şi complet.

Raliul fusese câştigat de austriecii Bert Hanner şi Kurt Baden. Pe locurile următoare figurau două echipaje finlandeze, unul francez – din orăşelul Gavrelin, de lângă Calais, apoi un echipaj din München.

Îşi privi ceasul. Era douăsprezece şi jumătate. Venise timpul să plece, dar zăbovi ca să dea un telefon la hotelul „Intercontinental”.

— Taylor? Taylor, ziceţi?! Nu. N-avem nicio doamnă cu acest nume printre oaspeţii hotelului nostru...

— A sosit azi-dimineaţă.

— I s-a rezervat o cameră, dar până acum n-a sosit.

Închise. Era dezorientat, nedumerit. „O să trec pe la hotel după omologare”, îşi zise şi coborî în goană. Mardin îl aştepta în maşină. Avea un ziar desfăcut pe

genunchi.

— Ce zici de asta? întrebă el, bătând cu dosul palmei în ziar. Senzaţional!

— Ce e senzaţional? Că au câştigat...?

— Nu! Crima! Fata asta, Taylor, a fost găsită moartă.

Ivaşcu smulse ziarul şi citi. Ochii i se împăienjeniră.

„Paula a murit? Dumnezeule! Cum s-a întâmplat asta?" Deci nu i se păruse, ci, într-adevăr, ea se întorsese de la Casa Scânteii şi pornise spre Otopeni. „Trebuie să vorbesc cât mai repede cu maiorul Bota. Poate îl găsesc la omologarea rezultatelor"...

Maşina gonea spre Arcul de Triumf. Alin îşi ţinea capul în palme, de parcă l-ar fi deranjat până şi lumina zilei. Când ajunseră, îl căută din ochi pe Bota. Îl zări. Părăsindu-l pe Mardin, se grăbi să ajungă la maior.

— Aţi aflat? întrebă el, într-un suflet, arătând ziarul.

— Da. Eu am rugat să se dea anunţul. Chiar voiam să-ţi vorbesc. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat pe drum?

Ivaşcu îi povesti cum decursese călătoria.

— Şi zici că de la Oradea ţi-a fost somn? Un somn... irezistibil?

— Exact, Simţeam că mă prăbuşesc. Când m-am trezit, eram pe la cheile Aiudului, trecusem de Buru. Azi am întrebat la hotel. N-a ajuns, fireşte. Ştiţi, în zori, după ce am coborât la Casa Scânteii, Paula a plecat înapoi... L-aţi anunţat pe unchiul ei? Stă la

„Intercontinental”.

— Poţi să ţii un secret? spuse Bota şi zâmbi.

— Desigur!

— Ei bine, trebuie să-ţi spun că acel comunicat e din fericire inexact. Paula n-a murit. A fost un „incident” în pădure, dar ea a scăpat ca prin minune cu viaţă. Deocamdată nu poţi s-o vezi. E la spital.

— Deci... trăieşte?! spuse Ivaşcu cu glas sugrumat de emoţie. Obrajii i se împurpuraseră. Dacă trăieşte, sunt sigur că graţie dumneavoastră, tovarăşe maior! Nu pot înţelege de ce s-a întors la Otopeni. Acum îmi dau seama de un lucru: a cerut să oprească şi să schimbăm locurile cam în zona unde a fost lovită.

Discutând, Bota şi cu Ivaşcu se afundară pe una din aleile parcului Herăstrău. Fără să-şi dea seama, se depărtară de locul unde se instalase comisia şi se aflau concurenţii înscrişi *hors-concours.* La megafoane începuse să se anunţe clasamentul maşinilor care experimentaseră motoare şi combustibili noi. Vocea crainicului, deşi amplificată, nu răzbătea decât vag până la cei doi.

— Şi zici că Paula te-a întrebat, înainte de graniţă, dacă te vor cunoaşte vameşii? Ce ciudate-s femeile! Vor să se afişeze cu oameni cunoscuţi. Ei, dar ne-am depărtat de comisia de omologare. Cred că au început! Da, au început. Se comunică ceva la megafoane. Să ne

apropiem, ca să auzim mai bine.

Reveniră fără să se grăbească. Bota îşi trecea gânditor mâna prin părul argintiu. „De ce merge atât de încet se întreabă Alin?”

Ieşiră din parc şi se opriră să asculte. Radulian îi căuta. Văzându-l pe Bota, alergă într-un suflet spre el.

— Aţi auzit, tovarăşe maior? Aţi auzit? O surpriză fantastică! Ne-mai-po-me-ni-tă! Stoichiţoiu e formidabil! Comisia a verificat sigiliile maşinilor. Maşina lui este în regulă. Aţi auzit „bomba”, nu-i aşa? S-a comunicat prin megafoane.

Bota îşi cunoştea subalternul. Aştepta liniştit să-şi verse sacul cu veşti. Alin nu ştia ce să creadă. Ce-l apucase pe Radulian? întrebă:

— Ce să aflăm? N-am auzit pentru că ne-am depărtat prea mult.

— Cum? N-aţi aflat? Maşina lui Stoichiţoiu... Da, maşina lui este... adică are carburatorul realizat... inventat de inginerul Dobre! Cealaltă maşină, de la Gÿor...

— Ce-aţi spus? se miră Alin, nevrând să-şi creadă urechilor.

— Motorul lui Dobre e pe maşina lui Stoichiţoiu! S-a omologat rezultatul! Se brevetează! împreună cu alte două motoare: unul prezentat de *Renault* şi altul de *Fiat!*

— Cum? întrebă din nou Alin. Deci... maşina...? Fantastic! Asta e o ştire de prima pagină! Va apărea în ziarul nostru cu litere de-o şchioapă! Extraordinar! Te-ri-bil! Stoichiţoiu ne-a dus de nas!

Bota privea impasibil la cei doi. Zâmbea. Prefăcându-se că vrea să vadă mai bine ce se petrece pe podiumul unde se afla juriul, porni prin mulţime...

— Şi-atunci... cealaltă maşină? Aceea cu fatidicul număr 13, accidentată în Ungaria...? întrebă Ivaşcu.

— A fost, probabil, un... bluff! spuse Radulian.

— Dar i-am văzut motorul! Avea un aspect cam ciudat, diferit de alte motoare! Pe acela cine l-a inventat?

Radulian făcu ochii mari. Cuvântul „inventat" avu o rezonanţă deosebită pentru el. Îl căută cu privirea pe Bota. Nu-l zări. Se depărtase.

— Ce-aţi întrebat? Cine l-a inventat? repetă întrebarea Radulian. Ei bine, eu ştiu cine l-a... „inventat". A fost acum o clipă lângă noi. Nu Stoichiţoiu ne-a dus de nas, ci maiorul Bota. El e... „inventatorul"!

Ivaşcu nu-l mai asculta. Un reporter, dacă se vrea bun reporter, trebuie să fie cel dintâi care transmite ziarului său un asemenea eveniment. Iar „fachirismul" lui Bota era, într-adevăr, un eveniment.

Alergă cât îl ţineau picioarele spre parcajul unde se

afla maşina redacţiei şi unde ştia că există un telefon public. Voia să comunice, cât mai repede, vestea cea mare.

*

Între timp, Radulian îl regăsise pe Bota.

— Ei? E clar? întrebă maiorul.

— Clar, răspunse cu oarecare obidă în glas Radulian. Meritaţi, pe bună dreptate, brevetul de... inventator. Un „inventator" de... idei... I-aţi spus directorului să facă o mască ciudată pentru un motor clasic şi...

— N-a fost bine? zise, maliţios, Bota. Bandiţii au stat cu ochii pe maşina lui Lăzărescu. Iar Stoichiţoiu şi-a jucat excelent rolul de turist... hoinar prin Europa.

— „Hoinar prin Europa"? Pun pariu că e unul din colaboratorii lui Dobre. I-aţi sugerat directorului să-l trimită.

— S-ar putea să fie aşa. Mai ştii? zâmbi ironic Bota. Dar, uite-l pe ziarist. Se pare că mă caută.

Într-adevăr, Alin îl căuta. Zărindu-l, veni repede spre el. Era transfigurat de emoţie.

— Felicitări...

— Încet, încet. Să lăsăm felicitările la sfârşit. Mai avem încă nişte treburi de aranjat până atunci. Nu mă privi aşa! Adevărul e că îmi plac laudele şi sunt foarte orgolios. Dar tocmai de aceea aş vrea să pot pune mâna pe nişte „domni" care ne-au „aranjat" cealaltă maşină

la Gÿor. Altfel, prestigiul meu se ofileşte. Fii bun şi dă-mi, dacă ai, listele de start.

— Iată-le. Sunt, de fapt, două liste: una cu cei înscrişi şi alta cu cei care au luat efectiv startul.

Maiorul le cercetă cu multă atenţie. Se opri în dreptul unei maşini.

— Ce ispravă a făcut asta? întrebă Bota.

— A ocupat locul opt. Condusă de... a da, la început trebuia să fie pilotată de Grün şi Braun. Ziariştii nemţi au făcut chiar glume pe seama numelor lor: „verde-brun". Apoi Braun a renunţat, după cum se vede pe a doua listă, unde sunt trecuţi cei care au luat efectiv startul. Grün şi-a găsit alt coechipier.

— Poţi să-mi spui, arheologule, cum se zice în germană „moară"?

— Păi cred că ştiţi: „Mühle".

— Aşaaa? Deci „moară-verde"! Merge grozav pe o melodie „Moară verde, moară verde, niciodată nu se pierde." Iată-mă şi poet! Spun poezioare ca puştii de la grădiniţă. Te rog să-l cauţi urgent pe Mareş. E la serviciu. Comunică-i să semneze „convocarea" cu iniţialele G.M. Ai reţinut?

Ivaşcu privea spre Bota neştiind ce să mai creadă. Ce-l apucase, oare, cu poezioara asta?

— Împreună cu căpitanul Gârleanu, vom face o vizită domnului Werner. Nu strică să-l întreb şi pe el ce

părere are despre versurile mele. Mai ales că lui o să i le traduc în nemţeşte...

— Werner e la Bucureşti?

— Da. El în persoană, comisarul care ţi-a cerut nişte informaţii la graniţa austriacă. Ce crezi? O să-i placă versurile?

*

După festivitatea de premiere, Alin se duse la redacţie, Bota să-l caute pe Werner, iar Radulian se înapoie la birou. Acesta din urmă abia ajunse, când auzi o bătaie în uşă. Intră un plutonier însoţit de un băieţandru.

— Permiteţi să raportez! A fost prins la parcajul maşinilor care au participat la raliu. Voia să descuie maşina 2-B-1934, care am aflat că era a unui român, Stoichiţoiu. Ce voiai să iei dinăuntru? Spune!

Băieţandrul tremura ca varga.

— Ni-mic, îngăimă el. Cineva mi-a dat cheia... Zicea să-i pun acolo un pachet.

— Minte! N-avea niciun pachet în mână.

— Cum arăta omul care ţi-a dat cheile? întrebă Radulian.

— Aşa, ca dumneavoastră. Era înalt şi mai slab. Nu l-am văzut bine la faţă. Zicea că el n-are voie să intre acolo, în parcaj, că aşa-i regula după concurs.

— De unde te cunoştea?

Băieţandrul făcu o strâmbătură.

— Nu mă cunoştea. M-a întrebat dacă vreau să-i fac un serviciu pentru doi poli. N-am zis nu. Acuş pot să vă spun, pe cinstea mea, trebuia să găsesc acolo o hartă şi s-o iau, să i-o duc. N-a fost vorba să pun niciun pachet...

— Numai o hartă trebuia să iei?

— Numai.

Radulian nu-l credea. Dădu dispoziţii să fie reţinut pentru a fi interogat de Bota. Plutonierul ieşi însoţit de băieţandru. Se auzi telefonul. Era maiorul.

— Alo, arheologule, ce mai e nou?

Radulian îi relată ce se întâmplase.

— Mda. Bine. O să mă ocup eu de el. Azi, desigur. Deocamdată, vreau să mă odihnesc puţin şi să mă pregătesc ca lumea pentru bal. Ce mască o să ai?

— Cred că un cap de vultur. E o mască pe care a purtat-o cumnatul meu, care-i actor la un teatru pentru copii.

— Bine, arheologule. Mă aşteptam însă la ceva din domeniul istoriei. De ce nu te costumezi în Hannibal sau Pyrrus? Sau n-ai loc să intri cu elefanţii în scenă... Lăsând gluma, ne vedem astă-seară, pe la ora opt, la birou. Înainte de a pleca la bal. La revedere.

Telefonul sună din nou. Radulian ridică receptorul.

— Alo! Cu maiorul Bota, se auzi vocea lui Alin.

— Nu-i la birou. Dumneavoastră sunteţi, tovarăşe Ivaşcu?

— Da.

— S-a întâmplat ceva deosebit?

— Oarecum. Vreţi să ne vedem? Mă aflu lângă berăria Gambrinus.

— În câteva minute sunt lângă dumneavoastră.

Ieşi din sediu cu o grabă explicabilă.

Ajungând aproape de berărie, văzu mulţime adunată, înţelese că se petrecuse un accident.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe unul dintre curioşii adunaţi acolo.

— Un tâmpit, un zănatec de la raliu era să-l calce pe un tânăr. Noroc că omul a sărit la timp!

Radulian nu se îndoia că era vorba de Alin. Nu greşise. Ivaşcu se alesese cu pantalonul rupt şi haina murdară.

— Era să mă „secere" un automobil, spuse acesta, când îl văzu. Am scăpat uşor. Norocul meu că sunt sportiv...

Zece minute mai târziu, cei doi stăteau la o masă, în restaurant.

— Nu ştiu dacă a făcut-o intenţionat. Oricum, a fost şi vina mea. Coborâsem de pe trotuar să traversez şi n-am fost atent la semafor. Iată de ce v-am chemat, continuă Alin. Am primit un ultimatum. La redacţie.

„Ştim ce rol ai jucat. Dacă până astă-seară, la miezul nopţii, la bal nu dai originalul, vei plăti.”

Radulian privi bileţelul. Înţelese imediat. Bandiţii bănuiau că Alin, aflat în maşina Paulei, schimbase „Colierul Cleopatrei”.

— Ce ziceţi de asta? întrebă Ivaşcu. Eu cred că-i o glumă proastă. Ce original să dau?

— Vă rog să-mi lăsaţi mie scrisoarea. O voi arăta maiorului. Bota. Deseară, sper, ne vom întâlni la bal. Veniţi, nu-i aşa?

— Da.

— Costumat în...?

— În... mexican. Am o pălărie cu boruri mari. Mi-a adus-o un prieten de la Olimpiada din ’68. Dumneavoastră?

— Voi avea un cap de vultur. De ce zâmbiţi? Masca cu care cumnatul meu joacă în basmul „Prâslea cel viteaz şi merele de aur”, la teatrul de copii.

— Aţi mai aflat ceva despre Paula Taylor?

— Se simte excelent. Maiorul Bota mi-a comunicat că a stat de vorbă cu dânsa şi i-a mărturisit că-i aproape restabilită. Rana a fost foarte uşoară, dar a pierdut mult sânge. Cât priveşte bileţelul pe care l-aţi primit, poate că n-ar strica să nu mai... ieşiţi deocamdată prea mult pe stradă. Apropo! Unde locuiţi? Aveţi telefon acasă?

Ivaşcu îi dădu adresa şi telefonul.

— Perfect. Vă voi chema, în caz că e nevoie. Altfel, ne vedem la bal. La revedere!

Despărţindu-se de Radulian, Ivaşcu nu ştia încotro să apuce. Se hotărî. Porni spre redacţie. În drum se opri la un restaurant şi mâncă. Era ora patru când ajunse la ziar. Aici află că fusese căutat de cineva, care-i lăsase un număr de telefon. Formă numărul şi auzi glasul lui Bota.

— Bucuros că vă aud! Vă rog să-mi faceţi plăcerea să veniţi până la cofetăria „Macul roşu". Puteţi veni chiar acum?

— Se înţelege. Sunt la doi paşi. În zece minute voi fi acolo.

*

Din acest moment evenimentele care aveau să facă parte din „Afacerea colierului" se precipitară cu o repeziciune de nedescris, iar surprizele se succedară la intervale atât de scurte, încât atât Radulian cât şi Ivaşcu nu avură niciun moment de relaxare. Treceau dintr-o uimire în alta.

Prima „bombă" căzu la puţin timp după prânz. Radulian nu se dusese acasă, ci rămăsese la birou. Nu-i era somn şi nici nu se simţea obosit. Pe la ora trei fu sunat de secţia de miliţie de care aparţinea Grigoriu. Acesta se prezentase să-şi ia obiectul furat.

— Comunicaţi-i că ne pare rău, dar n-am avut vreme

să-i ducem aparatul. Să vă lase telefonul ca să-i daţi de ştire când poate să-l ridice, spuse Radulian.

Peste un sfert de oră sună căpitanul Gârleanu.

— Cu maiorul Bota.

— Maiorul Bota e plecat.

— Caută-l, scoate-l din pământ, din iarbă verde! S-a primit un mesaj pentru dânsul. E vorba de ziaristul Ivaşcu Alin. E acuzat de crimă!

— Acuzat de cri... mă?

— Am primit un denunţ anonim...

— Înţeleg... înţeleg. Şi ce spune?

— Că a ucis-o pe... Paula Taylor. E o prostie nemaipomenită, dar...

— Pe Paula Taylor? E clar că-i o tâmpenie, tovarăşe căpitan! Tot veni la dumneavoastră să văd despre ce e vorba?

— Te aştept.

Radulian închise telefonul. Îl chemă pe Nicoară să-i ţină locul şi coborî în grabă. În mai puţin de un sfert de oră se afla la căpitanul Gârleanu. Pe masa acestuia se vedea un stilet. Lângă el – o scrisoare, alcătuită din litere decupate din ziar.

Luă bileţelul. „Ucigaşul Paulei Taylor este ziaristul Ivaşcu. A călătorit cu ea. Taylor n-a ajuns la Hotel”.

— Acest stilet e arma cu care...?

— Stiletul l-a trimis postul de miliţie din Otopeni. S-a

găsit la locul crimei. Se văd pe el nişte amprente.

— Nu ştiu ce să zic, dar... aşa ceva e de necrezut.

Gârleanu îl privi:

— Anunţă-l pe maiorul Bota. Până la urmă, vom afla despre ce e vorba. O clipă! Spuneai că ai ceva pentru noi.

— Da. Am şi eu un... bileţel. Iată-l, spuse Radulian, şi-i dădu ceea ce primise la „Gambrinus", de la Ivaşcu. Îi relată căpitanului împrejurările în care ajunsese la el acest „ultimatum".

Gârleanu studie bileţelul. Comunicarea era alcătuită tot din litere decupate din ziar. Cercetă hârtia. Semăna cu cea pe care era scris denunţul.

— Din păcate, nu sunt amprente pe niciuna din ele. Autorul este, oricum, acelaşi... îl foloseşte pe e în loc de g...

*

Maiorul Bota stătea la o masă mai retrasă. Cofetăria era goală la ora aceea. Când intră Alin, îi făcu semn. Acesta veni şi se aşeză.

— Am comandat două cafele. Doreai altceva?

— O cafea este binevenită.

— Ei, cum s-au primit la redacţie veştile despre raliu?

— Rezultatele sunt meritorii. Cel mai bucuros este însă inginerul Dobre. A telefonat de la spital. E în culmea fericirii. „Eu ştiam trucul, mi-a spus el. Am

lucrat împreună cu Stoichiţoiu să facem acel simulacru de motor, aşezat peste motorul clasic”.

Ivaşcu sorbi din cafea, apoi urmă:

— Aşa am aflat că Stoichiţoiu este unul dintre colaboratorii lui Dobre. Totodată am înţeles de ce Dobre se interesa la ziar, cu gura aprinsă, ce se întâmpla cu celelalte echipaje. Voia să afle situaţia lui Stoichiţoiu.

— Să lăsăm... trucurile şi să discutăm o chestiune deosebit de interesantă. Totul se va desfăşura foarte discret. De altfel, nu-i nimeni în cofetărie... Aş vrea să-mi dai o „semnătură”. O iscălitură mai... ciudată.

— Cu plăcere. Dar nu înţeleg...

— Doresc, de la dumneata, o iscălitură de... analfabet. Bineînţeles, dacă eşti de acord. Scurt şi cuprinzător: am nevoie de amprentele dumitale.

— De acord. Dar nu văd cum am putea aici...

Bota zâmbi. Scoase din buzunar o mică tuşieră şi o hârtie specială. Ivaşcu puse, rând pe rând, degetele în tuşieră şi-apoi pe hârtie. La sfârşit, maiorul vârî ustensilele în buzunar, zâmbind.

— Pot să aflu şi eu pentru ce... toate astea?

— Fiindcă eşti acuzat de... crimă!

— Acuzat de...

— De crimă. Ai ucis-o pe Paula Taylor. Probabil că nu ştii nici cu ce armă ai ucis-o. Te informez eu. Cu un

stilet mititel. Uite-l aici, spuse Bota şi i-l arătă, ferit de ochii ospătăriţei, care neavând clienţi, îşi făcea de lucru pe la mesele din apropiere.

— L-am mai văzut! exclamă Alin.

— Nu mă îndoiesc.

— Se afla în poşeta Paulei...

— Şi nu mă îndoiesc că amprentele găsite pe el sunt ale dumitale.

— Ale mele? Dar nu l-am atins niciodată! L-am văzut doar într-o fracţiune de secundă, când Paula a deschis poşeta.

— Poate l-ai atins în vis. Mai ştii?

Bota era numai zâmbet.

— Repet: pe el au fost găsite amprentele dumitale. De aceea, pentru a le putea compara, te-am pus să „semnezi" ca analfabeţii. Acum e clar? Şi, ca să ştii cum stai: în urma ştirii publicate în ziar s-a primit un denunţ. Eşti acuzat de crimă. Argument principal: pe stilet sunt amprentele dumitale.

— Bine, dar Paula trăieşte.

— Tocmai aici e frumuseţea! Cel care a trimis denunţul nu ştie că Paula trăieşte. La spital am înregistrat-o sub alt nume.

Alin rămase cu gura căscată. Omul din faţa lui era numai surprize.

— Te-am chemat, însă, pentru altceva. Te rog să vii la

bal cu un obiect... preţios: cu imitaţia aceea de colier. Vei răspunde astfel la ultimatumul dat de bandiţi. Le oferi bijuteria. Trebuie să te laşi jefuit.

— Cum?

— Ai auzit bine. Să te laşi jefuit. Când îţi voi spune eu sau altcineva, cuvântul „Cleopatra", te îndrepţi spre garderobă...

Bota zâmbea. Ochii săi albaştri erau mai luminoşi decât oricând.

*

De îndată ce Radulian reveni în birou, auzi telefonul sunând. Parcă era un făcut să n-aibă un pic de linişte în ziua asta! Căpitanul Mareş dorea să vorbească cu Bota.

— Nu-i la serviciu. Cred că-i acasă.

— L-am căutat şi nu l-am găsit. Dacă telefonează, te rog să-i raportezi că totul s-a rezolvat, exact cum a ordonat. Am expediat mesajul, n-am avut confirmări, dar sunt sigur că a fost recepţionat. Şi încă ceva: mi-a plăcut poezioara „Moara verde". De asemenea, raportează că s-au luat amprentele de pe colier şi de pe trusa lui Grigoriu, Alo! Ţi-ai notat?

— Da, tovarăşe căpitan.

— Şi fiindcă veni vorba de cutiuţa aceea, spune-i că-i un aparat excelent. Un politron. Ultimul strigăt în materie de stereoelectronică. Ai notat? Po-li-tron. Să-i transmiţi, te rog, felicitări pentru „invenţie". S-a râs

copios în serviciul nostru când s-a auzit de motorul inventat de „fachir”... hm, hm, de tovarăşul maior. La revedere.

„Aparat excelent? Ce drăcovenie mai e şi politronul ăsta?” Nu-şi termină gândul. Auzi iar telefonul. Era tot căpitanul Mareş.

— Am uitat ceva, tovarăşe locotenent major. Comunică-i că vinovatul e... claxonul.

— N-am înţeles! Scuzaţi-mă, dar vorbiţi atât de... codificat, că nu mai pricep nimic.

— Ne-am molipsit toţi de la fac... hm... hm... de la maiorul Bota. Te rog deci – Mareş îşi reluase tonul oficial – să-i spui exact aşa: „vinovat e claxonul”. La revedere!

Radulian îşi prinse capul în mâini. Nu mai pricepea nimic. Cu două ore în urmă, aflase prima veste senzaţională: Ivaşcu acuzat de crimă. Afurisita de poezioară despre „Moara verde” îl încurca de tot. Ce puneau la cale Bota şi căpitanul Mareş? Şi ce era sistemul ăsta de a vorbi în şarade?! „Moara verde”, „Vinovat e claxonul”?

Începu să-şi fricţioneze cu prea multă putere tâmplele. Simţi o durere ascuţită. Continuă însă, mulţumit să simtă micul supliciu, la care se supunea. Cineva bătu în uşă. I se aduceau două fişe. Pe prima se afla rezultatul comparării amprentelor găsite pe stilet

cu cele trimise de Bota după întâlnirea cu Alin Ivaşcu. „Amprentele corespund” era concluzia.

„Ei drăcie! Cum se poate asta?” se întrebă Radulian. Privirea îi căzu pe cea de a doua hârtie, prin care se atesta că „... pe falsul colier, găsit de miliţia din Otopeni la locul crimei, se aflau amprentele a cel puţin trei persoane, între care şi ale... maiorului Bota”.

— Imposibil! spuse de data aceasta cu glas tare Radulian. Maiorul n-a atins colierul! Chiar a spus ceva în acest sens! Nu se poate! E o greşeală!

Omul care-i adusese rezultatele cercetărilor îl privea cu multă curiozitate şi nedumerire.

— Bine, mulţumesc, îşi reveni. O să-i dau fişele maiorului Bota când se va întoarce.

Rămas singur, Radulian se ridică de la biroul său şi se duse în dreptul geamului. Ziua fusese înnorată, iar acum începuse să plouă. Auzi iar telefonul. Hotărât lucru! Era ziua telefoanelor. Suna maiorul Bota.

— Ce e nou, arheologule?

— O mulţime de noutăţi, tovarăşe maior. O mulţime! N-ar strica să treceţi pe-aici.

— Sosesc peste zece minute. Mă aflu la un... teatru.

— Teatru?

— Da. Să-mi găsesc o mască. Aş vrea să-ţi cer părerea. Tu în ce crezi că ar fi nimerit să mă costumez pentru balul de deseară?

— Ştiu eu? Poate că v-ar aranja un... costum oriental.

— Nu cumva te-ai gândit la un costum indian, de... „fachir”?!

— E o idee, tovarăşe maior. E o idee grozavă.

În aşteptarea lui Bota, se apucă să recapituleze unele întâmplări. Era nedumerit în privinţa rolului jucat de unele personaje. Nu avea însă vreme să se gândească prea mult: în uşă apăru un individ pe care-l recunoscu din prima clipă: era bătrânul Growman. Mergea adus de spate, ca bătrânii.

— Bună ziua, spuse bătrânul în limba engleză.

— Bună ziua. Cu ce ocazie? replică el, tot în engleză, privind întrebător spre plutonierul care-l conducea pe bătrân.

— Am venit fiindcă m-aţi chemat.

— Eu v-am...?

— Da. Am fost chemat de un... arheolog, spuse Bota în româneşte şi izbucni în râs.

Radulian îl recunoscu:

— Sunteţi un adevărat... un adevărat... îngăimă el, revenindu-şi din surpriză.

— Să nu zici „fachir” că mă supăr! Uite, aşa m-am gândit să vin la bal.

— Şi... domnul Growman?

— Prea multe întrebări, arheologule! Deci, m-ai confundat cu bătrânul! Atunci e în regulă. Adică...

O.K.!

Făcu semn plutonierului care se retrase. Bota se aşează pe un scaun, îşi scoase barba şi mustăţile, îşi şterse machiajul şi aprinse o ţigară.

— M-au machiat bine la teatru. Noroc că le-am putut prezenta modelul. O fotografie de la Salzburg. Bătrânul este în juriul raliului. Dar care sunt veştile?

Radulian atât aştepta. Începu să le înşire, una câte una, făcând scurte comentarii. Maiorul studia buletinele trimise de la serviciul special. Aşa cum bănuise, amprentele coincideau. Alin putea fi acuzat de crimă, dar...

— Ei da, există acest „dar". Paula trăieşte şi asta-l disculpă. Ciudat e altceva: pe colierul fals sunt şi amprentele dumneavoastră!

— Poate l-am atins din greşeală, spuse Bota.

Radulian îl privi neîncrezător. Cuvintele maiorului ascundeau, de bună seamă, altceva. Deocamdată nu ştia ce anume.

— Cum? Şi a zis Mareş că „vinovat e claxonul"?

— Da. Dar n-am înţeles şi nu înţeleg ce-a vrut să spună.

— Eu m-am lămurit. Aşadar, politron, claxon, moară verde... Cred că-ţi frământi creierii să afli ce se ascunde în toate astea, nu-i aşa? O să-ţi explic curând. Nu înainte de a-ţi afla nedumeririle. Ce nu ţi-e clar?

— De la bun început: ce hram poartă Lăzărescu. Comportarea lui mi-a dat de bănuit. Mă mir că a renunţat atât de uşor la maşina care-i fusese încredinţată.

— Primise sarcină de la directorul întreprinderii să-l secondeze, pe cât posibil, pe Stoichiţoiu. De aceea s-a mutat pe cealaltă maşină, la punctele stabilite pe hartă.

— A, aşa? Deci nu era înţeles cu Ganea?

— Pentru a respecta adevărul istoric, trebuie, arheologule, să-ţi spun că acestui domn Ganea i s-a întâmplat şi altceva. În tren, între Salzburg şi München, i s-a schimbat geanta tip diplomat, dar – culmea! – la hotel o avea tot pe a lui! Ce zici de asta? La Salzburg a avut un alt... accident, în cursul căruia s-a luat tiparul cheii de la maşina cu numărul 13. Şi toate aceste „accidente” s-au încheiat cu leşinuri.

— Credeţi că au fost accidente simulate?

— Se prea poate. Ganea e complet restabilit. Ni s-a comunicat de la Budapesta.

— Te pomeneşti că-l vedem la bal. Ce spui?

— Că la aeroport ar trebui să fie întâmpinat cu cătuşe. Ganea a divulgat lungimea de undă pe care lucra aparatul său de imitat obstacole. Bandiţii au emis pe aceeaşi lungime şi astfel s-au blocat frânele.

— Aparatul n-a fost deschis, arheologule. Cel puţin în privinţa asta, Ganea nu poate fi incriminat! Tot

claxonul e de vină!

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Pentru mine e clar că Ganea a simulat. Şi în tren, şi la hotel „Bavaria”, şi la Salzburg.

Bota îşi trecea mâna prin părul mătăsos.

— În tren, ca şi la hotel, zici? Se poate. Pe covorul de pe culoar Radu Nicolau a descoperit o pată care mirosea tot ca... pucioasa de la uşa de comunicare dintre vagoane. Stranie predilecţia asta pentru... pocnitori, care dau impresia unor împuşcături.

— Grigoriu n-a avut niciun rol. Şi-a îndeplinit misiunea corect. E un electronist excelent.

— Nu mă îndoiesc.

— A fost disperat când i s-a furat trusa. Cred că a cumpărat-o din München. Etuiul era nou.

Bota zâmbi.

— Bravo. Ai spirit de observaţie.

— Cât despre băieţandrul care a vrut să cotrobăiască prin maşină...

— Am stat de vorbă cu el acum o oră. E o simplă unealtă. A fost pescuit pe stradă şi momit, pentru câţiva lei, să umble în maşină. Voiau harta. Dar i s-a cerut şi altceva. Trebuia să... rupă un sigiliu. Cineva a prins de veste, în ultimul moment, ce hram purta maşina lui Stoichiţoiu... Rupând sigiliul, nu mai putea intra la omologare. Băieţandrul a fost însă oprit la timp.

Noroc că, din întâmplare, în apropiere se găsea un miliţian.

Radulian miji ochii.

— Ce te uiţi aşa?

— „Din întâmplare”? N-aş prea crede. După câte vă cunosc...

— Ei, ei! Destul! E aproape ora cinci. Hai acasă să ne pregătim de bal. Ne revedem aici, la ora opt şi jumătate. Înţeles?

— Da, tovarăşe maior. Totuşi... am rămas nedumerit. Ce-i cu amprentele buclucaşe, cu „moara verde”, cu „claxonul vinovat”, cu „mesajul” încredinţat căpitanului Mareş?...

— Le vom lămuri deseară. Te rog să fii înarmat. Vei fi un „vultur cu puşcă”. Sună frumos, nu-i aşa? „Moara verde”, „vultur cu puşcă”. La revedere, arheologule!

Radulian privi în urma maiorului. „E vesel. Înseamnă că se află pe drumul cel bun” conchise el.

Luându-şi servieta, coborî. Era timpul să se ducă la masă şi apoi acasă...

„Cleopatra” şi... blidul de la miezul nopţii

Salonul „Rapsodia” de la primul etaj al hotelului „Intercontinental” era deosebit de animat. Nimeni n-ar fi recunoscut în mulţimea de femei şi bărbaţi, de o

eleganţă deosebită, pe concurenţii din zilele precedente, care alergau nebuneşte de-a lungul şoselelor, obosiţi, chinuiţi de nesomn, cu maşinile murdare, plouaţi şi stropiţi de noroi. Acum erau bine îmbrăcaţi, odihniţi şi se mişcau cu distincţie, ca nişte personaje de operetă.

O uriaşă emblemă a „Raliului Europa" trona în spatele orchestrei. Era singurul indiciu că balul aparţinea automobiliştilor. Se serveau băuturi după toate gusturile şi aperitive pregătite cu rafinament. Salonul putea găzdui două sute de persoane, dar nu se dăduseră decât o sută cincizeci de invitaţii.

Se apropia ora zece seara. Oaspeţii soseau în grupuri tot mai numeroase. Încă puţin şi balul putea începe. Ca de obicei, Hans Mathes, preşedintele raliului, ajuns la a cincea ediţie, rosti o scurtă cuvântare, după care doamnele din comitetul de organizare oferiră cadouri-surpriză.

Alin Ivaşcu îşi luă un pahar cu Campari în care plutea o felie de lămâie şi se trase lângă unul din geamuri. Era îmbrăcat într-un costum de seară şi purta o mască ce-i acoperea partea de sus a feţei. Pe cap avea o pălărie mexicană, cu boruri largi, pe care o lăsă să-i cadă pe spate, pentru a nu-i incomoda pe cei din jur. Din când în când îşi vâra mâna în buzunarul de la

haină. Voia să se încredinţeze că încă nu i se furase colierul pe care Bota îl rugase să-l aducă. Lângă el se ivi Radu Nicolau.

— Ave, Ivaşcule! Totul e în regulă?

— Da. În ceea ce te priveşte...?

— Excepţional! O să fac un film trăsnet! Unic în televiziunea noastră!

Discutau de aproape o jumătate de oră când Alin îl zări pe unchiul Paulei. Îşi ceru scuze şi se îndreptă spre el. Mergea puţin adus de spate şi îşi clătina capul. Alin încercă să închege o conversaţie banală cu el – ce fericit ar fi fost dacă ar fi putut să-i dea vestea că Paula trăieşte; dar n-o putea face fără consimţământul lui Bota! – şi, dându-şi seama că dialogul lâncezeşte, se depărtă. Înainte de a se despărţi băgase de seamă că un bărbat care aducea, oarecum, cu roşcovanul, trăsese cu urechea.

Întâmplarea făcu să treacă pe lângă doi necunoscuţi care-şi spuneau în germană:

— Voi risca Grünn! Mă voi duce! Ştiu că îmi pun viaţa în joc, dar mă voi duce!

— Rişti enorm.

— E adevărat că risc. Dar „sângele e sânge”. Iar eu voi fi „nada”.

Alin ridică din umeri şi trecu mai departe. „Ia te uită ce conversaţie poţi auzi la un bal mascat!” îşi zise.

Ajungând într-un loc mai liniştit, privi în urmă. Avu o surpriză: unul din cei doi era chiar individul care încercase să prindă câteva frânturi din discuţia lui cu unchiul Paulei. „Unde trebuie să meargă acest om? Ce însemnau expresiile «eu voi fi nada» şi «sângele e sânge»? Ia te uită! Bal mascat la care se vorbeşte în şarade!”

Un bărbat care avea ca mască un cap de vultur veni spre el. Îl recunoscu pe Radulian.

— Nu l-aţi văzut pe maiorul Bota? întrebă locotenentul major. Nu v-a dat niciun semn?

— Nu.

— V-am văzut vorbind cu bătrânul acela, cu unchiul Paulei.

— Da. E cam mofluz moşul. Şi parcă-i puţin surd.

„Deci bătrânul nu e Bota, gândi Radulian. Atunci unde-i maiorul?”

— Dacă vă dă vreo veste, spuneţi-i că doresc să-i vorbesc urgent, spuse Radulian şi se pierdu printre invitaţi.

*

Trebuia, într-adevăr, să vorbească cu Bota, şi cât mai repede. Trecuse pe la birou. Căpitanul Mareş îl căutase.

— Maiorul Bota o să meargă direct la bal, îi spusese căpitanul. Mi-a cerut să-ţi comunic acest lucru. Şi mai e ceva. Aşteaptă-mă. Avem de discutat.

Căpitanul Mareş era o fire tăcută. Vorbea concis şi la obiect. În câteva fraze îi spusese lui Radulian ce aveau de făcut în seara aceea...

— Operaţiunea de la miezul nopţii, la care vom participa, o să rezolve multe. Nu uita să vii înarmat. Petrecere frumoasă!

Zicând acestea, căpitanul plecase. Înţelegând că nu mai avea niciun rost să-l aştepte pe Bota, Radulian se pregătise şi el de plecare. Când să iasă din birou, dăduse piept în piept cu locotenentul Nicoară.

— Am ordin să asigur permanenţa, spusese acesta.

— Foarte bine.

— Azi-noapte i-am telefonat lui Grigoriu.

— Şi?

— Dacă vreţi telefonaţi-i şi dumneavoastră... Am pus în agenda de pe masă o hârtiuţă cu numărul de telefon.

— Bine, murmură Radulian. O să vorbesc cu el mâine.

Deschise totuşi calendarul şi văzu notiţa lui Nicoară.

Cifrele începură să-i joace în faţa ochilor.

— Ia te uită! exclamă el 38 14 28! Ce coincidenţă! Acesta este numărul găsit... Dar nu, nu se poate!

„Radulian a început să-l copieze pe Bota. Raţionează cu glas tare”, gândi Nicoară, care stătea imobil, aşteptând. Radulian ţinea hârtia în mână şi nu-i venea să creadă. „Poate mă înşel. Dar nu! Am o bună

memorie a cifrelor. Acesta e numărul găsit pe paşaportul lui Müller".

Nu-şi sfârşi gândul. Deschise sertarele şi începu să caute ziarele germane pe care Radu Nicolau le adusese de la München. Nicoară părea o stană de piatră. Nici ochii nu i se clinteau.

— Da! Aşa e! Asta e numărul! Fantastic! O coincidenţă fantastică! Mă auzi?

— Da, aţi spus „o coincidenţă fantastică"!

— Trebuie să-l văd imediat pe Bota. Plec la bal. Strânge dumneata ziarele şi pune-le în sertar.

Rămas singur, Nicoară începu să aranjeze ziarele. „Ce l-o fi pus pe foc pe Radulian?" se întrebă el, privind pagina pe care acesta o cercetase. Citi articolul şi zâmbi. „Ei da! Teribilă coincidenţă!"

*

Alin se învârtea prin salonul de dans fără un scop anume. Preşedintele juriului îşi ţinuse alocuţiunea, doamnele din comitet oferiseră cadourile-surpriză şi începuse dansul. Trecu printre perechile înlănţuite. Se îndreptă spre orchestră. Auzi un glas care i se păru cunoscut. „Lăzărescu!" Privi spre omul care vorbise. Stătea lângă un scaun cu pluş roşu, în care se instalase o doamnă în vârstă.

— Dansaţi?

În faţa lui se opri o doamnă în costum tirolez. Alin

întinse braţele. Femeia dansa cu multă graţie. Se lipi strâns, atât de strâns încât Ivaşcu simţea uneori că-i intrau piesele colierului între coaste. Partenera era drăguţă, avea un corp de balerină şi mişcări voluptoase. Stilul ei de dans i-ar fi plăcut, dar nu în situaţia în care avea în buzunar colierul pe care-l cumpărase la München. Când tangoul se sfârşi, femeia îl părăsi şi se pierdu în mulţime. Nu după mult timp o văzu pe un fotoliu, obosită. „A obosit numai dintr-un dans?" se întrebă Alin.

Puţin mai târziu o revăzu. Dansa şi vorbea cu un bărbat care purta mască de faun. Perechile se formau la întâmplare. Alin se trezi cu o englezoaică în vârstă, cu o mască orientală. N-avu încotro. O luă la dans.

Radulian se retrăsese lângă geam. În mulţimea invitaţilor reuşise să-l descopere pe inginerul Lăzărescu. Dansa cu o doamnă înaltă şi slabă. Sigur că nu va fi recunoscut, se apropie. Lăzărescu explica partenerei sale când s-a construit hotelul şi spunea ceva despre clădirea de alături a Teatrului naţional.

— Vreau să vizitez Mamaia. Ştiu, se apropie toamna, dar...

— O idee bună, doamnă. Pe litoralul nostru e încă vreme frumoasă. Şi destul de cald.

— Sunt norvegiană, domnule. Îmi place să nu fie prea cald. Litoralul dumneavoastră e splendid. Aşa

mi-au spus compatrioţii mei care l-au vizitat...

Radulian se îndepărtă. Deodată, auzi glasul lui Bota.

Maiorul purta o mască simplă, de catifea, care-i acoperea fata.

— Arheologule, găseşte-l pe Ivaşcu şi spune-i doar atât: „Cleopatra”.

Capul de vultur se clătină a nedumerire. Surpriza era prea mare şi aşa, deoarece nu se aştepta să-l întâlnească pe Bota cu masca aceea.

— Trebuie să vă raportez ceva urgent... Telefonul lui Grigoriu...

— Singurul lucru urgent acum e ca Ivaşcu să audă cuvântul „Cleopatra”.

Bota vorbea aproape fără să-şi mişte buzele. Radulian se depărtă, căutându-l cu privirea pe Ivaşcu. Îl recunoscu după pălăria de mexican, care-i atârna pe şapte, legată în jurul gâtului cu o cureluşă.

— Cleopatra! îi spuse Radulian.

Ivaşcu porni ca un automat spre garderobă. Nu se uita în urmă. Mai mult bănuia decât simţea că cineva se luase după el. Culoarul era întunecat. „Numai de nu m-ar lovi prea tare”, se gândi, închipuindu-şi că un jaf fără violenţă e de neconceput, chiar dacă evenimentul are loc într-un hotel.

Intrând pe culoar, îl văzu venind din faţă pe individul cu mască de sfinx. Se clătina. „E beat”, îşi zise

şi vru să-i facă loc, dar omul se poticni. Ar fi căzut, dacă Ivaşcu nu l-ar fi luat în braţe.

— Scuzaţi, spuse acesta în germană şi se depărtă.

Alin îşi continuă drumul. Ieşi din culoar în dreptul garderobei. Cu un gest reflex, îşi pipăi buzunarele. Colierul dispăruse! făcu încă doi-trei paşi, apoi începu să strige.

— Hoţii! Ajutor! Hoţii!

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Am fost jefuit, urla cât îl ţinea gura. (Era indicaţia lui Bota să facă un tărăboi cât mai mare).

Garderobiera, câţiva ospătari şi oameni de serviciu îl înconjurară. Curând se bulucirăşi nişte invitaţi. Urmă un vacarm de nedescris. Lumea se îngrămădea spre Ivaşcu. Acesta nu mai contenea cu strigătele.

Vestea că cineva fusese jefuit se răspândi cu iuţeala fulgerului. Reacţiile oamenilor erau diferite. Cei mai mulţi păreau sceptici, socotind că păgubaşul băuse prea mult.

Dintre toţi, unchiul Paulei avea aerul cel mai calm. Probabil că, având auzul slab, nu sesizase intensitatea strigătelor lui Ivaşcu. Cu totul altfel se comportă doamna îmbrăcată în costum tirolez, care făcu o adevărată criză de nervi.

Incidentul dură câteva minute. Directorul hotelului se străduisă potolească spiritele. Îl invită pe Ivaşcu în

biroul său. În timp ce ieşea din sală, Alin îl căută cu privirea pe unchiul Paulei. Dispăruse.

Radulian, care se afla în apropierea inginerului Lăzărescu, văzu că şi acesta ieşea din sala de dans. Îşi privi ceasul. Se făcuse unsprezece. „E timpul, îşi zise, să plec şi eu."

Câteva minute mai târziu, se afla în faţa intrării de vest a hotelului. Nu aşteptă mult. O maşină se opri chiar lângă el. Auzi glasul lui Bota:

— Hai, arheologule! Sus!

Radulian urcă şi maşina porni. Erau numai ei doi.

*

Noaptea era de nepătruns. Maşina gonea cu viteză. După Săftica ieşiră din şoseaua Ploieşti şi se îndreptară spre complexul turistic Snagov-Sat. Cu puţin înainte de a ajunge la cabană, maiorul intră cu maşina pe un drum de pădure. Merse cam o sută de metri, apoi întoarse şi reveni aproape de şoseaua asfaltată. Opri motorul şi stinse luminile. De maşina lor se apropie o umbră. Era căpitanul Gârleanu.

— Aici? întrebă Bota.

— Da, tovarăşe maior.

— Topografii şi geografii noştri au verificat „mesajul" întocmit de mine? Să nu fi greşit cumva.

— Mareş mi-a comunicat că l-au controlat. Nicio greşeală. Cifrele sunt exacte, spuse Gârleanu.

— Atunci nu ne rămâne decât să aşteptăm... invitaţii. Ai observat ceva?

— Până acum, nimic deosebit. N-au apărut decât cei de la... Sunt mai încolo, pregătiţi pentru orice eventualitate.

Căpitanul se aşezase alături de Radulian.

— Dar dacă n-au recepţionat?

— Exclus. S-a transmis din sfert în sfert de oră.

Bota rămase câteva clipe pe gânduri.

— Cred că au recepţionat, fiindcă la bal un individ s-a apropiat de unchiul Paulei, şoptindu-i: „Totul e O.K., în noaptea asta se vor lichida conturile".

— Nu l-aţi recunoscut? întrebă Radulian.

— Purta o mască destul de curioasă: un cap de satir, de faun. Era înalt precum „Cavalerul de la Mancha" de care vorbea Radu Nicolau când se referea la omul din tren.

În maşină se lăsă tăcerea. Pădurea foşnea abia auzit. Din când în când se auzea ţârâitul prelung al unui greier, care încerca să se dezmorţească.

— Şi dacă-s greşite, totuşi, coordonatele caroiajului? murmură Bota.

— S-au trecut pe hartă toate datele pe care le-aţi înregistrat pe bandă. Toate localităţile corespund, iar mesajul a fost clar: „46.34.1 la 24,00".

— Semnătura?

— G.M., aşa cum i-aţi comunicat lui Mareş.

— Da, da. E bine. „Moara verde”... Lui Werner i-a plăcut poezia.

Radulian deveni atent. În limba germană la moara se zice Mühle. La verde – grün. Deci, „moară-verde” ar veni Grün-Muhle. Iar Bota semnase cu iniţialele G.M.

Repetă de câteva ori cele două cuvinte şi, deodată, simţi că inima îi zvâcneşte puternic. „Grün-Mühle putea, tot atât de bine, să fie şi pronunţia de la „Grünn-Müller”, iar această împerechere de nume nu era întâmplătoare! Cuplul alergase pe o maşină „Olympia”. De aceea cercetase Bota listele concurenţilor! La început se înscriseseră Braun şi Grünn. În ultimul moment, Braun dispăruse şi apăruse acest Müller. Să fie o simplă coincidenţă de nume, cu celălalt Müller găsit mort în staţia de metrou din München?

Privi cu coada ochiului spre maior. Nu schiţa niciun gest. Era întuneric. Luna răsărise, dar din cauza norilor reuşea rareori să-şi arate chipul.

— Aţi semnat mesajul cu numele cuplului de pe *Olympia?*

Bota se întoarse cu iuţeala fulgerului.

— Ia te uită pe cine am crescut eu! Poftim! Nu mai poate face omul nicio mişcare fără să fie descoperit! Începi să mă pui în dificultate, arheologule.

Mărturisesc: da, am semnat cu iniţialele celor doi.

— ...Care fac parte din bandă? întrebă cu o nuanţă semiafirmativă în glas Radulian.

Bota îşi ciupi obrazul stâng, semn că-l iritase întrebarea.

Înghiţi în sec. Pentru el era limpede că maiorul voia să asiste la o scenă, că o provocase. Folosind sistemul bandiţilor de codificare a hărţii, descifrat pe baza înregistrărilor făcute pe drum, Bota organizase o întâlnire aici în pădure. Cine era „invitat" şi de ce? Ce legătură era între accidentul de la Gÿor, încercarea de a se fura secretul motorului maşinii 13 şi furtul colierului de la München? Spera să-i prindă şi pe hoţii de la Kunstmuseum? Erau aceiaşi cu cei care provocaseră accidentul la Gÿor? „Şi, la urma-urmei, – deşi asta nu-i treaba noastră – unde este acum colierul veritabil? Cine l-a furat şi de ce? Pentru acel descântec încă nedescifrat? Din dorinţa cuiva de a avea o asemenea piesă celebră în colecţia sa particulară? O fi vreun colecţionar maniac? Să fie, oare, vreo legătură între această piesă de muzeu şi tatăl Paulei, care a locuit mulţi ani în Egipt?"

Întrebările se succedau cu repeziciune prin mintea lui Radulian. „Oricare ar fi situaţia, pe noi ne interesează un singur lucru: să-i prindem pe cei care au provocat accidentul pentru a fura secretul motorului. Şi,

bineînţeles, să stabilim legătura lor cu Ganea. Acesta le-a fost complice. Nu ne-a „convocat” el Bota aici pentru colier! Nu-i treaba lui! El speră să-i prindă pe agresorii de la Gÿor. Cât despre Grigoriu... Dumnezeule! Cum am putut uita! Trebuie să-i spun lui Bota imediat.”

— Tovarăşe maior, începu Radulian, am vrut să vă raportez şi la bal, dar nu mi-aţi dat răgazul. O coincidenţă uluitoare!

Bota se întoarse spre colaboratorul său.

— Nicoară mi-a dat numărul de telefon al lui Grigoriu. Nu i-am dus trusa aceea la circa de care aparţine şi...

— Nu-i nimic. I-am telefonat eu, ca din partea miliţiei. L-am sfătuit să aibă răbdare, deoarece vrem să cercetăm cum se cuvine cazul, hoţul fiind un recidivist periculos. Nu-i nimic dacă ai uitat să-i telefonezi.

Radulian zâmbi. Avea o veste grozavă pentru Bota şi, potrivit obiceiului şefului său, voia s-o dea fracţionat, „picătură cu picătură”, cum făcea şi Bota uneori.

— N-am uitat, ci... n-am vrut să-i dau trusa, repezi Radulian cuvintele...

— Şi, de ce, mă rog, n-ai vrut?

— Pentru că numărul lui. De telefon l-am mai văzut undeva. Într-un ziar apărut la...

— Nu cumva la... München? întrebă Bota, aşa, într-o

doară, cu glas tărăgănat.

Radulian fu descumpănit. Deci, Bota ştia şi asta!

— În ziarul care relata moartea roşcovanului scria că Müller avea, pe una din filele paşaportului, un număr de telefon...

— ...care e identic cu al lui Grigoriu?

— Extraordinar! De unde ştiţi! Şi eu care credeam că vă dau o veste grozavă! Da. E identic! Asta nu vă spune nimic? Pe Grigoriu l-am scos mereu din cauză. Nu credeţi că el... Ce căuta numărul lui de telefon în paşaportul lui Müller?

— Ştiu eu? ridică din umeri Bota. Îşi privi ceasul. Se apropie ora douăsprezece.

— Mai sunt zece minute, tovarăşe maior.

— Deci, ce ziceam, Raduliene? A! În legătură cu Grigoriu.

— Dacă aţi şti ce disperat a fost când a pierdut cutia aceea!

— Îmi închipui. Ei, se pare că începe bâlciul! spuse Bota, frecându-şi mâinile.

Dinspre Bucureşti se zărea venind o maşină. Tobele de eşapament scoteau zgomotele specifice maşinilor de semicurse. Ajungând la pasajul de cale ferată, de unde trebuia s-o iei spre stânga spre complexul turistic, maşina se opri câteva clipe, apoi coti, venind drept spre locul unde se aflau Bota şi însoţitorii săi. Ajungând

aproape de drumeagul din pădure pe care se afla maşina maiorului, şoferul opri, stinse luminile şi coborî.

Ca un făcut, luna ieşi din nori, de parcă ar fi fost rugată să lumineze scena. Omul care sosise era mic şi gras. Făcu două-trei mişcări din braţe, ca pentru a se dezmorţi, apoi se rezemă de capota maşinii şi îşi aprinse o ţigară.

Datorită luminii lunii, Radulian văzu bine maşina şi chiar trăsăturile noului venit. Avea faţa buhăită, cum o au marii băutori de bere. Iar maşina... avea marca *Olympia.*

Luna se ascunsese în nori. Nu trecu mult şi se zări un alt autoturism care se apropia cu viteză. Ajungând în dreptul celei dintâi, şoferul încetini, apoi acceleră.

— A vrut, probabil, să-şi dea seama dacă omul e singur, murmură Radulian. Păcat că e beznă. N-am văzut ce marcă avea maşina.

— Un *Maseratti,* spuse căpitanul Gârleanu.

— Sunteţi sigur? întrebă Radulian. În acest caz, înseamnă... Ştiţi, cei doi... care la Gÿor au depăşit maşina 13...

Bota părea că nu-l aude. Era încordat, atent la ce se petrecea pe şosea.

— E momentul să intervenim, spuse maiorul. Gata, Gârleanu!

Căpitanul coborî din maşină şi dispăru în negura nopţii.

O umbră ieşi din pădure şi se furişă spre autoturismul oprit, strecurându-se înăuntru, în timp ce stăpânul *Olympiei* continua să fumeze liniştit.

Gârleanu reveni lângă Bota şi-i şopti ceva.

— Da. Am văzut, spuse maiorul. „Omul nostru" a intrat în maşină.

— Ceilalţi aşteaptă semnalul.

— Bine. Noi o să intervenim numai dacă va fi nevoie. Atenţie! Priviţi!

Pe şoseaua principală se zăreau farurile altei maşini, care venea dinspre Bucureşti.

— Nada a fost bine aruncată. Au muscat toţi din ea, murmură satisfăcut Bota.

*

De îndată ce ultimul autoturism venit dinspre Bucureşti – un *Opel* – se opri, din partea cealaltă se zăriră farurile de la *Maseratti.* Prinsă între două focare de lumină orbitoare, *Olympia* se vedea ca ziua. Totul dură doar câteva clipe, deoarece, ca la o comandă atacanţii stinseră luminile. Uruitul motoarelor avea ceva sinistru. Se auzi un scrâşnet de frâne. Din *Maseratti* coborâră doi oameni.

Stăpânul „Olympiei" se aruncă într-o parte. Cei doi indivizi îi tăiară calea, trântindu-l la pământ. Ca la o

comandă, farurile *Olympiei* se aprinseră, luminând scena. Atacatorii fură orbiţi. În momentul următor nişte umbre le săriră în spate. Farurile se stinseră. În bezna care se lăsă, se auziră bufnituri.

Cei care veniseră cu *Opelul* atacaseră din cealaltă parte şi reuşiseră să-l imobilizeze pe omul căzut la pământ. Acum voiau să-l tragă în maşina lor.

— Gârleanu! Blochează trecerea spre Bucureşti! comandă Bota, cu o voce de nerecunoscut. Radulian, după mine!

Ca împins de un resort, locotenentul ţâşni în urma maiorului. Auzi un uruit de motor, apoi un demaraj puternic şi căpitanul Gârleanu trecu ca fulgerul cu maşina pe lângă ei. Ieşind în şosea, se opri de-a latul drumului, chiar în spatele *Opelului.*

— Somăm şi tragem, Raduliene! spuse Bota. Strigă cu o voce de tunet; „Hände hoch!”[4]

În aceeaşi clipă, căpitanul Gârleanu dirija farul mobil, montat pe uşa maşinii sale, spre agresori. Zăpăciţi şi orbiţi de lumină, aceştia scăpară prada şi se aruncară, înnebuniţi de spaimă, spre *Opelul* lor. Cel scund reuşi să ajungă. Celălalt se împiedică şi căzu. Se ridică repede şi îşi reluă goana, dar maşina pornise, lovindu-se de *Olympia. Opelul* ricoşă spre stânga

---

[4] Mîinile sus! (în limba germană – n. a.).

şoselei, ieşi de pe asfalt şi porni peste câmp. Retragerea spre Bucureşti îi era blocată. După ce făcu un ocol, hurducându-se pe pământul reavăn, reintră în şosea şi porni cu viteză în timp ce al doilea ocupant al maşinii, dându-şi seama că a fost abandonat de tovarăşul său, se îndreptă în fugă spre pădure.

Bota îi tăie calea.

— Stai! strigă maiorul.

Se întoarse brusc. În mâna lui luci un cuţit. Bota sări într-o parte. Radulian trase în aer. Cu puteri nebănuite, individul se aruncă înainte, prăbuşindu-se peste el. Locotenentul major făcu un pas lateral, îi blocă genunchiul stâng şi-l proiectă peste cap cu ajutorul braţelor. Căzu cu un zgomot surd.

— Cum dracu' îi zice figurii ăsteia, arheologule? întrebă Bota, ştergându-şi fruntea de sudoare. Mereu uit. „Suflu de vânt?".

— Nu. Asta-i Hiza-guruma, tovarăşe maior. Suflu de vânt e Ukio-toshi... răspunse Radulian. Aplecându-se asupra celui căzut, îi întoarse mâinile la spate.

— Ia te rog brăţara asta, Raduliene. Pune-i-o cu grijă, zise Bota ironic, întinzându-i o pereche de cătuşe.

Căpitanul Gârleanu se apropie în fugă.

— Să vă ajut? întrebă el.

— Trebuie să-l vârâm pe acest domn în maşină. Şi să vedem ce face stăpânul *Olympiei.* A fost prins între

două focuri! Dincolo ce s-a întâmplat?

— I-au prins pe cei de pe *Maseratti*?

Aprinseră luminile la toate maşinile. Şoseaua era luminată ca o scenă. Cineva se aplecase deasupra posesorului *Olympiei* şi-i dădea îngrijiri. Se apropiară să vadă care-i situaţia. Radulian îl recunoscu pe omul care se ocupa de rănit. Era comisarul Werner. „Deci el s-a strecurat în maşină şi a aprins farurile", gândi Radulian.

— Grav? întrebă Bota.

— Este rănit la piept. Trebuie dus la spital. Să-l urcăm în maşina lui...

Radulian şi Gârleanu se grăbiră să ajute. Rănitul fu aşezat pe bancheta din spate. „Extraordinar! Ce bine seamănă cu roşcovanul din fotografia apărută în ziar", remarcă Radulian, văzând rănitul care încerca să spună ceva. Maiorul îşi apropie urechea de buzele sale.

— Colierul... mi l-a luat... Braun.

Tăcu. Efortul de a vorbi fusese prea mare şi leşinase.

— Ce-a spus? întrebă Radulian.

— Colierul i-a fost luat de individul care a reuşit să scape. De altfel, eram sigur că l-a luat, zise maiorul. Asta a fost şi intenţia mea. Fără îndeplinirea acestei... formalităţi, „bâlciul" de la miezul nopţii n-ar fi avut niciun haz...

Radulian se uită cu vădită nedumerire spre Bota. Ce

voia să spună? Ce pusese iarăşi la cale?

— Poate merge cineva dintre dumneavoastră cu noi? spuse Werner, instalându-se la volanul *Olympiei.* Nu ştiu unde e un spital.

— Radulian, te rog însoţeşte-l pe domnul Werner. Apoi revii cu „cap de vultur". Ştii unde.

Radulian se urcă în maşină. Werner se duse în fugă spre *Maseratti,* lângă care aştepta colegul său. Discută ceva cu el şi reveni tot în fugă.

— Gata. Putem pleca. Arestaţii vor fi duşi unde veţi indica dumneavoastră.

— Tovarăşe Gârleanu, te rog să te ocupi dumneata de asta. O să-i predai organelor de miliţie de la Otopeni.

— De ce nu-i ducem la... Bucureşti?

Maiorul Bota îşi duse mâna la obrazul stâng, semn că-l deranja curiozitatea căpitanului.

— Am înţeles. Deci, la Otopeni, spuse căpitanul.

— Apoi vii la intrarea din spate a hotelului „Intercontinental". Eu plec chiar acum. Am o întâlnire de afaceri. Trebuie să dau cuiva un cec.

— Un cec?

— Evident. Şi nu orice fel de cec. Unul în lire sterline. La revedere!

Bota urcă în maşină, dădu înapoi pe drumeagul din pădure şi vină spre stânga, pornind cu toată viteza spre Bucureşti.

„Bâlciul” de la miezul nopţii se desfăşurase conform planurilor sale şi era foarte mulţumit. O probă evidentă în acest sens era faptul că, în timp ce conducea, făcea iarăşi poezii. Numai că acum schimbase câteva cuvinte. Nu mai cânta „Moară verde, moară verde, niciodată nu se pierde”, ci „moară, moară maronie, fuge iute pe câmpie”.

Dacă l-ar fi auzit Radulian ar fi început iar să-şi frământe mintea cu şarade. Şi ar fi avut motive temeinice.

O scenă de tragedie antică

Alin Ivaşcu se plictisise la bal. Se gândea să plece, dar îl zări pe individul cu mască de satir. Era omul care o invitase pe femeia îmbrăcată în costum tirolez, după ce aceasta dansase cu el. Căuta, în mod evident, pe cineva. Se uita în jurul său, orbit parcă de prea multa lumină care inunda salonul „Rapsodia”. „Omul ăsta a umblat pe undeva prin întuneric, îşi spuse Ivaşcu. Clipeşte atât de des... Până se obişnuieşte cu lumina”.

Câteva clipe mai târziu, o zări pe femeia în costum tirolez, care trecu chiar pe lângă el.

„Nu mă mai invită la dans. Cred şi eu! Nu mai are niciun motiv. Atunci a vrut să se convingă dacă am colierul la mine. Se tot vâra în sufletul meu şi piesele

colierului îmi intrau în coaste. După ce a fost sigură că îl am la mine, l-a înştiinţat pe individul cu mască de sfinx. El a profitat de faptul că am intrat pe culoarul acela întunecos şi, prefăcându-se beat, mi l-a şterpelit."

Curiozitatea îi dădu ghes. Se luă după ea. Femeia se duse ţintă spre partenerul cu care dansase la începutul balului. Acesta vru s-o invite din nou, dar îl refuză. Se aşeză pe un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară. Individul cu mască de faun părea neliniştit. Îi spuse ceva, apoi se depărtă, căutând o anume persoană în mulţimea invitaţilor. Reveni după câteva minute şi-i vorbi gesticulând ca şi când ar fi vrut să-şi arate dezolarea că nu-l găsise pe cel căutat.

Alin se apropie, încercând să prindă ceva din conversaţia lor. Reuşi să audă doar câteva cuvinte disparate, în engleză.

— În pădure... Cursă... Nu cred... Poate a scăpat... Timp preţios. Avion...

— Trebuie să vină... Mi-e rău... spuse în şoaptă şuierată femeia.

Omul cu mască de satir se îndreptă spre orchestră, ocoli podiumul şi dispăru după panoul cu emblema „Raliului Europa". Alin aşteptă zadarnic să-l mai vadă.

Plictisit, porni spre garderobă. Pe culoarul întunecos se lovi chiar de posesoarea costumului tirolez, care scoase un geamăt, ţinându-se de şold.

— Scuzaţi, n-am vrut... spuse şi întinse mâinile s-o sprijine.

Ea se feri însă şi se depărtă.

Alin îi admiră mersul legănat, mişcările graţioase. Se întoarse să vadă ce face. Ajungând în salonul de dans, o zări aşezată pe un fotoliu cu ochii închişi. Se ţinea, în continuare, de şold.

*

Înainte de a ajunge la hotel, Bota opri şi dădu un telefon. Îi răspunse Nicoară.

— Ce-i nou? întrebă maiorul după cuvenita formulă de recunoaştere.

— Am executat ordinul şi totul părea în regulă, dar... s-a întâmplat ceva neprevăzut.

— Adică?

— La ora douăsprezece am pus banda la telefon. Moşul a ascultat, a scos nişte ciudate exclamaţii de fericire, apoi a cerut lămuriri, deoarece... legătura se întrerupea. Centralista i-a spus de unde s-a telefonat şi adresa spitalului. Bătrânul a mulţumit şi a închis. Până aici, totul a decurs conform planului. Am dat telefon la... capătul celălalt al firului. Dar mi s-a spus că „persoana” plecase.

— Cum... adică?

— Atât mi s-a spus: „A plecat pe la ora nouă şi treizeci. Cu un domn!”

Bota strânse telefonul, gata să dea cu receptorul de perete.

— Asta-i tot, tovarăşe maior, încheie Nicoară, dar nu mai era ascultat.

Se urcă în maşină şi porni spre „Intercontinental". Vestea pe care-o primise îi răsturna planurile. Cum de nu se gândise la una ca asta? Simţea că îl cuprinde o furie neputincioasă. Avea senzaţia că totul se duce de râpă. Reuşita planului său depindea de repeziciunea cu care avea să acţioneze.

Opri maşina la intrarea din spate a hotelului. Deşi convenise cu Radulian să-l aştepte, nu întârzie nicio clipă, ci porni în goană pe scări. „Radulian o să vadă maşina şi o să-i dea prin cap că am urcat."

*

...Ajungând la hotel, Radulian coborî şi se uită în dreapta şi în stânga, căutând maşina lui Bota, „A, da, e la intrarea din spate", îşi zise el, amintindu-şi că maiorul îi dăduse întâlnire acolo.

Ocoli deci hotelul şi zări, într-adevăr, autoturismul căutat. Dar, nici urmă de Bota! Încercă uşile: erau încuiate. „Şi masca mea e pe perna din spate! Ce s-o fi întâmplat că nu m-a aşteptat?" se întrebă neliniştit, tocmai în clipa în care, ridicând ochii spre scările ce duceau la uşa din spatele hotelului, îl zări pe unchiul Paulei. Bătrânul întorsese capul.

„Te pomeneşti că e Bota. S-a machiat şi-acum se duce grăbit să joace ultimul rol. Parcă aşa a zis acolo, în pădure. Ia să dau fuga şi să-i cer cheia maşinii. Să-mi iau masca mea, – «capul de vultur»”.

Urcă câte două trepte deodată şi în hol îl ajunse pe bătrân.

— Cheia. Cheia de la maşină. Să-mi iau masca, spuse el, mergând câţiva paşi paralel cu acesta.

Bătrânul se întoarse spre el.

— Pardon! Aţi spus ceva? Cu mine vorbiţi? întrebă în engleză.

— Scuzaţi, murmură Radulian şi rămase în urmă, privind spre bătrânul care se îndrepta spre lift.

„Deci nu e Bota! Unde o fi maiorul? Asta-i unchiul Paulei, veritabilul unchi al Paulei. De unde vine? Nu cumva el e individul care ne-a scăpat în pădure? Înfăţişarea lui nu e cumva o deghizare? Dumnezeule! Dacă în acest moment Bota se află sus, atunci vor fi doi Growman. Maiorul n-a ştiut că...? Pe ce s-o fi bazat hotărând să se machieze ca să semene cu unchiul Paulei? Nu şi-a dat seama că ar putea veni şi Growman la bal şi, deci...?”

Gândurile trecură ca fulgerul prin mintea lui Radulian. Văzând că bătrânul întârzie să urce în lift, se repezi pe scări ca să ajungă înaintea lui în sala de dans. Pe drum se încrucişă cu un bărbat cu mască de satir,

dar nu-i dădu nicio atenţie. Acesta îl zări, însă, într-o fracţiune de secundă, pe unchiul Paulei, tocmai când liftul se închidea. Se întoarse pe scări, urcând în mare grabă. Ajuns la etaj, văzu că bătrânul coborâse şi era gata să intre în sala de bal. Îi tăie calea. Cu vocea scăzută, rosti nişte cuvinte de neînţeles pentru oricine le-ar fi auzit:

— Facem conturile...

Bătrânul tresări, se întoarse şi îl urmă. Fu atras într-o parte a culoarului şi ajutat să urce la etajul cinci, care la ora aceea era pustiu...

*

Ajungând în sala de dans, Radulian reuşi să dea de Bota cu multă uşurinţă, pentru simplul fapt că maiorul nu mai era mascat. Stătea de vorbă cu un tânăr... mexican: Alin Ivaşcu.

— Nu l-am văzut pe unchiul Paulei de pe la ora unsprezece, când a dispărut ca prin minune. De fapt, atunci s-au făcut nevăzuţi o mulţime de indivizi. Asta a fost cam la un sfert de oră după ce m-am lăsat jefuit, spunea el.

— Eşti sigur că bătrânul n-a mai revenit?

— Sigur. De altfel, din cei plecaţi n-au revenit decât doi: femeia aceea în costum tirolez şi un tip cu mască de ţap. Trebuie să vă spun că dumneaei a dansat cu mine, s-a convins că am colierul pe care mi l-aţi dat,

apoi m-a părăsit pentru „satirul” de care vă vorbeam. A urmat ce ştiţi. Mi-aţi transmis „Cleopatra” şi m-am lăsat jefuit. Tiroleza era în legătură cu ei... Nu ştiu unde a dispărut.

— Dar... „satirul”?

— S-a făcut nevăzut mai înainte. S-a vârât după paravanul cu emblema raliului şi n-a mai ieşit. Înainte de a pleca, a stat de vorbă cu tiroleza. I-a zis ceva despre o cursă în pădure. Nu mai avea răbdare. Am auzit câteva cuvinte disparate: „accident... pădure... cursă... timp preţios... Avion...” Era grozav de impacientat...

Radulian se apropiase şi asculta.

— Un tip cu mască de satir am întâlnit chiar eu, adineauri. Era pe scară. Cobora val-vârtej. L-am văzut şi pe unchiul Paulei. Era la lift. Am venit într-un suflet. Credeam că v-aţi deghizat şi voiam să vă previn că Growman e în hotel.

Bota sări ca electrizat. Înţelesese cum se desfăşuraseră evenimentele.

— Radulian! Du-te imediat la telefon! Să se urmărească o maşină *Ford Capri* de culoare vişinie! Să fie oprită la toate posturile de frontieră şi indiferent cine ar fi în ea, bărbat sau femeie, să fie reţinut!

— Înţeles!

— Vei căuta în jurul hotelului maşina Paulei Taylor.

Te rog să-l ajuţi şi dumneata, tovarăşe Ivaşcu, fiindcă o cunoşti. Împiedicaţi-o să plece, prin orice mijloace! Gata, Raduliene!

Locotenentul se făcu nevăzut. Ivaşcu rămase câteva clipe descumpănit.

— Maşina Paulei e un *Ford Capri* vişiniu. Îi cunosc bine maşina. Credeţi că...?

— Maşina o cunoşti, dar pe Paula Taylor n-o cunoşti deloc. Iar dacă vrei să ne ajuţi, dă repede fuga şi caută-i maşina. E pe aici, prin jurul hotelului. Împiedic-o să pornească...

Ivaşcu ieşi aproape alergând din salonul „Rapsodia". Ajungând în strada Batiştei, îşi continuă goana, hotărât să facă înconjurul hotelului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pălăria de mexican îl lovea pe spate, iar cureluşa petrecută pe sub bărbie îl incomoda. O rupse. Pălăria căzu. Se întoarse s-o prindă, tocmai când pe lângă ei trecea în viteză un *Ford Capri,* care avea la volan pe femeia în costum tirolez.

Era singură şi gonea ca o bezmetică. Ajungând în bulevardul Magheru, făcu la dreapta, către Piaţa Romană.

— S-a dus! murmură deznădăjduit Ivaşcu, în clipa în care, din faţă, îl văzu pe Radulian alergând spre el.

— Aţi văzut-o? întrebă Radulian.

— Da, era tiroleza. Singură.

Locotenentul răsuflă din greu.

— Haideţi la Bota! Aş pune pariu că femeia nu era singură, că „satirul” se afla în maşină. Probabil că s-a lăsat jos, să nu i se vadă capul. Nu-i nimic! De scăpat nu ne scapă! Au fost alarmate toate ieşirile din oraş, aeroporturile, gara, posturile de frontieră. Uff! Ce rău îmi pare că maiorul nu mi-a dat cheile de la maşină! Puteam să pornesc în urmărirea lor...

Urcară la primul etaj, dar Bota nu se mai afla în sala de dans. Îl căutară peste tot. Coborâră să-l aştepte în hol.

*

În acest timp, „Fachirul” asista la o scenă pe care şi-o imaginase, dar în niciun caz de un asemenea tragism.

...După plecarea lui Radulian şi-apoi a lui Ivaşcu, Bota se întâlnise cu căpitanul Gârleanu care se postase în faţa liftului la etajul întâi.

— Growman a urcat acum câteva minute, spuse căpitanul.

Ascensorul cobora.

— Poftiţi! spuse liftierul, deschizând uşa.

— O clipă! Ai dus, în ultimele cinci minute, pe un domn în vârstă. Un bărbat care îşi clatină capul...

— Da. L-am lăsat la etajul unde-i balul. Acum câteva minute. Apoi a urcat cu un bărbat mascat la etajul cinci.

Dintr-un salt Bota fu în lift. Gârleanu îl urmă.

— La etajul cinci. Cât poţi de repede!

— Liftul n-are două viteze, tovarăşe...

Ajungând la cinci, Bota căută camera 520, unde ştia că locuieşte bătrânul Growman. O găsi repede. Bătu în uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou. Nicio mişcare, în schimb auziră gemete dureroase. Apăsă pe clanţă. Aceasta cedă şi maiorul întră în încăpere împreună cu Gârleanu.

După câţiva paşi, se opriră. Spectacolul care li se oferea era de neînchipuit. Pe covor se afla „Colierul Cleopatrei". Piesele din fildeş, în formă de trunchi de piramidă, erau împrăştiate, în timp ce piesa centrală, de mărimea şi de forma unui ou de porumbel, fusese spartă cu un obiect care semăna mai degrabă a cheie franceză decât a ciocan.

Bătrânul se uită la Bota cu ochi goi, de parcă abia fusese trezit din letargie.

— Ce vreţi? Cine sunteţi? O sută de mii de lire aruncate în vânt, înţelegeţi? O sută de mii de lire sterline... O sută de mii...

Bătrânul hohotea de plâns. Îşi acoperise faţa cu mâinile. Umerii i se scuturau, iar Bota avea impresia că omul din faţa lui era pe punctul de a-şi pierde minţile.

— Liniştiţi-vă, domnule, spuse Bota în engleză. Omul care v-a înşelat va fi prins... Vă asigur că va fi prins.

— Cine eşti dumneata?

— Sunt... ce terminologie să folosesc ca să înţelegeţi...? Un fel de inspector de poliţie. Spuneţi-mi, vă rog, cine v-a adus colierul? Omul cu mască de satir? Dumneavoastră i-aţi cerut să-l fure! Domnule Growman! Domnule Growman!...

Gârleanu se repezi să-l sprijine. Bătrânul leşinase.

— E clar. Primul şoc: colierul fals. Acum, al doilea: amestecul nostru. Asta nu voia în ruptul capului domnul Growmann, spuse Bota. Tovarăşe Gârleanu, telefonează la recepţie, să se trimită un medic.

Căpitanul se conformă.

— Deci... o sută de mii! spuse, cu glas scăzut, Bota, „Satirul" a încheiat cu bine conturile. Din păcate, v-a adus un colier fals, domnule Growman. Vă asigur însă, domnule Growman, că „satirul" a fost de bună credinţă. Era încredinţat că vi-l aduce pe cel veritabil. S-a străduit în felul lui pentru banii ăştia. A comis şi o crimă. Dar i s-a înfundat. Din păcate, veştile triste nu se încheie aici, pentru dumneavoastră...

Zâmbi, constatând că monologul lui se lungea.

— Uite aşa se nasc actorii de dramă, tovarăşe Gârleanu, spuse el cu glas ceva mai tare. Încep prin monologuri interioare, apoi se ţicnesc şi vorbesc singuri.

O clipă mai târziu, în cameră intră medicul hotelului însoţit de un reprezentant al personalului de serviciu.

*

Radulian şi Ivaşcu aşteptau în hol de aproape douăzeci şi cinci de minute. Se apropia ora două. Locotenentul major îi povestise ceea ce se petrecuse în pădure. La rândul său, Alin îi împărtăşise bănuielile sale despre tiroleză şi faun.

— Unde o fi dispărut maiorul? întrebă Alin într-un târziu.

— Cine ştie?

— N-ar fi bine să mergem din nou în sala de dans?

— Puteţi să mergeţi. Eu trebuie să-l aştept aici... Ordinul e ordin. Se execută.

— Bine, dar trebuie să-l găsim neapărat, să-i dăm de veste că tiroleza a fugit cu maşina Paulei Taylor... Un singur lucru nu înţeleg: cum o fi ajuns maşina ei lângă hotel?

— Foarte simplu. A fost adusă de miliţia din Otopeni. Unchiul Paulei locuieşte aici, la „Inter". Nu era normal să...

— A, da. Credeţi că „satirul" a fugit şi el? Că a fost răpit de „tiroleză"?

Radulian zâmbi.

— Mai degrabă cred că lucrurile s-au petrecut invers. Adică, în conformitate cu toate legendele: „satirul" a răpit femeia.

Satisfăcut oarecum de această remarcă, se ridică şi se

îndreptă spre telefon. Îl chemă pe Nicoară.

— Ce e nou? întrebă el, întrebuinţând cunoscuta formulă a lui Bota.

— Tocmai aşteptam telefonul dumneavoastră. Mi s-a comunicat că *Fordul Capri,* de culoare vişinie, a fost văzut la ieşirea din Bucureşti, în dreptul aeroportului Băneasa. Apoi a fost interceptat la aeroportul Otopeni. Din maşină a coborât un bărbat care a fost pus imediat sub observaţie. Femeia care l-a condus s-a îndreptat spre bar...

— la legătura cu miliţia aeroportului. Să fie împiedicaţi să plece cu avionul, cu maşina, cu orice! Vom fi acolo peste o jumătate de oră. Ai auzit?

— Da! răspunse Nicoară, fără niciun fel de comentariu.

Radulian reveni lângă Ivaşcu. Îl zări pe Bota ieşind din lift.

— Care-i situaţia?

— Femeia în costum tirolez l-a aşteptat pe individul cu mască de faun şi au dispărut în direcţia Bănoasa. Au fost interceptaţi la aeroportul Otopeni. Ea se află în bar. Bărbatul e supravegheat. Am dat ordin să fie împiedicaţi să plece.

Bota îşi arcui sprânceana stângă a satisfacţie. Îi plăcea iniţiativa subordonatului său.

— Atunci nu ne rămâne decât să ne ducem la miliţia

aeroportului. Mareş n-a dat niciun semn de viaţă? Telefonează-i lui Nicoară să ştie unde ne vom afla.

Ivaşcu se ridică de pe bancheta pe care stătea.

— Aş putea să merg şi eu?

Bota nu avu nicio ezitare.

— Desigur! Nu ne strică puţină... publicitate. Cine ştie! Poate vreodată, la bătrâneţe, te apuci să scrii romane şi-atunci o să-ţi aminteşti de întâmplările astea.

Ajunseră repede în stradă şi urcară în maşină. Pentru a doua oară în noaptea aceasta goneau pe autostrada Băneasa-Otopeni. Bota era preocupat, dar nu necăjit. După ce ieşiseră din oraş, murmură:

— Am asistat la o scenă de tragedie antică...

Cei doi deveniseră atenţi.

— Da, arheologule. O scenă ruptă parcă dintr-o tragedie antică. Bătrânul Growman a intrat în posesia „Colierului Cleopatrei", plătind pentru el o sută de mii de lire sterline. Întâmplarea a făcut să mi-o ia înainte. Eram pregătit să mă deghizez şi i-aş fi „plătit" eu individului care i-a făcut oferta şi căruia sunt obligat să-i recunosc operativitatea: a scăpat de la Snagov şi a ajuns înaintea mea la hotel...

— Sunt convins că aţi fi semănat perfect cu Growman, spuse Radulian.

— Voiam să-l întâmpin eu pe omul cu mască de satir, să-i dau eu... cecul ce i se cuvenea, dar individul a fost

mai grăbit şi l-a interceptat pe unchiul Paulei înainte ca bătrânul să ajungă în sala de bal. Growman s-a întors prea repede de unde îl trimisesem eu.

— Ne puteţi spune unde?

— Desigur. La... spital. Speram că moşul o să rămână acolo în noaptea asta. Aveam timp să-l... înlocuiesc. Dar Growman s-a întors pe neaşteptate şi banditul mi-a luat-o înainte. A „lichidat conturile".

— Pe Growman l-aţi trimis cumva la... Paula? îndrăzni să întrebe Ivaşcu.

— Exact. La Paula dumitale. Am folosit o stratagemă. Ieri după-amiază am rugat-o să telefoneze unchiului ei la hotel, să-l anunţe că trăieşte şi vrea să-l vadă. Ştiam că Growman e plecat. Cu consimţământul Paulei, am înregistrat comunicarea ei telefonică, aşa încât aveam posibilitatea să-i oferim bătrânului un mesaj autentic la orice oră, şi i l-am oferit, prin Nicoară, la ora unsprezece şi un sfert. A fost căutat în sala de bal, invitat la telefon şi i s-a pus banda. Drept urmare, bătrânul a plecat ca din puşcă drept la spital. Dar n-a stat mult. A revenit rapid fiindcă nu şi-a găsit nepoata. Aici am greşit eu calculele. Acum ştiu ce m-a făcut să greşesc.

Bota vorbea liniştit, de parcă ar fi relatat nişte întâmplări petrecute cu ani în urmă.

— Aşa se face că „satirul" mi-a scăpat. Aşa a avut

posibilitatea să ia banii de la bătrân şi să dispară. I-a dat lui Growman un colier care s-a dovedit a fi fals. Să vă redau tabloul...

Le descrise scena la care asistase.

— Ce l-o fi apucat să spargă piesa centrală? întrebă Alin. O fi ceva în legătură cu descântecul Cleopatrei?

Maiorul zâmbi.

— Când şi-a dat seama că e un fals, a fost în pragul nebuniei. Iar când a auzit că sunt poliţist, a leşinat... Ei, dar uite că am ajuns, încheie, ieşind din autostradă şi intrând pe drumul ce duce la aeroportul Otopeni. Vă rog să mă scuzaţi câteva minute.

Regia unor... lovituri de teatru

În biroul miliţiei aeroportului ardeau toate becurile. Geamurile erau deschise, iar aerul răcoros al nopţii pătrundea în voie.

Bota, Radulian şi cu Ivaşcu se aşezaseră şi aşteptau. Căpitanul de miliţie, care era de serviciu în noaptea aceea, transmisese ordinul lui Bota către miliţia din Otopeni, cu rugămintea de a-i aduce pe cei trei care fuseseră arestaţi în pădurea Snagov: olandezii şi necunoscutul căruia Radulian îi aplicase lovitura de judo, trântindu-l la pământ. De la miliţie li se comunicase că arestaţii fuseseră trimişi cu un microbuz

şi că erau însoţiţi şi de un poliţist străin, domnul Werner, care ţinea morţiş să meargă cu ei.

Aşteptând microbuzul, Bota fuma, privind visător în negura nopţii. Din când în când, telefonul suna, anunţând „mişcările" fugarilor de la „Intercontinental".

— Individul şi-a prezentat actele şi biletul de avion pentru cursa specială de Stockholm, spuse căpitanul, după ce închise telefonul. E un avion special, al concurenţilor nordici care au luat parte la raliu...

— Şi... femeia?

— A ieşit de la bar, dar a constatat că maşina are o roată dezumflată. Acum se ocupă de schimbarea ei. A găsit un „binevoitor". Sper s-o încurce încă vreo jumătate de oră. Între timp, ea s-a întors la bar.

— Când va fi gata de plecare, o chemaţi ca din partea domnului pe care l-a condus la aeroport şi o aduceţi aici, spuse Bota.

— Am înţeles.

Căpitanul Stroescu dădu ordinele necesare. Reveni în birou, tocmai când sosi microbuzul cu cei trei reţinuţi şi cu căpitanul Gârleanu, care începuse primele cercetări.

— De la „Inter" am pornit direct la Otopeni, spuse căpitanul.

Maiorul ceru să fie introduşi mai întâi cei doi olandezi. De îndată ce intrară, Dillen şi Moeck începură

să vocifereze.

— Nu aveţi dreptul să ne arestaţi! spunea Dillen. Nu am făcut nimic împotriva statului român sau împotriva unui cetăţean român...

Bota se împurpură în obraji. Se stăpânea cu greu.

— Asta-i părerea dumneavoastră, domnilor, spuse el în germană. Văd că e necesar să vă reamintesc unele lucruri. La Salzburg aţi făcut presiuni asupra unui cetăţean român.

— La Salzburg l-am salvat pe un domn căruia i-a venit rău. Pe un prof...

Se înecă şi tuşi gros. Maiorul zâmbi:

— Lăsând la o parte faptul că ştiţi care e profesiunea „victimei", trebuie să vă mai amintesc un lucru pe care, pare-se, vreţi să-l uitaţi: la Salzburg, în parcul de maşini, aţi pus sub autoturismul ce purta numărul de ordine 13, o cutie curioasă. În al doilea rând, aţi provocat un... incident pe şoseaua ce urcă pe malurile Saalzachului. Ştim. Profesorul Ganea n-a fost accidentat, ci doar speriat. Şi a... leşinat. Aţi găsit cheia de la maşină, care era asupra lui şi i-aţi luat tiparul.

Dillen şi Moeck erau uluiţi. Werner făcuse ochii mari şi-l privea admirativ pe Bota.

— Sau... poate... aveţi tupeul să susţineţi că profesorul v-a dat de bună voie cheia?

Niciunul nu spunea nimic.

— Vă întreb: a dat de bună voie cheia? Înclin să cred că da.

Afirmaţia lui Bota întări convingerea lui Alin în privinţa vinovăţiei lui Ganea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi! Nu aveţi nicio dovadă, spuse ritos Dillen. Toate astea sunt invenţii! În loc să ne mulţumiţi că l-am ajutat când leşinase...

Se opri şi îşi muşcă buzele. Intrase un plutonier de miliţie care puse pe masa lui Bota un breloc cu chei.

— Sunt ale dânsului, spuse plutonierul, arătând spre Dillen. Le-am găsit la percheziţie.

Bota le luă şi desprinse o cheie.

— Nici asta nu e o dovadă? întrebă el. Aţi realizat-o după tiparul luat. Şi nu mă îndoiesc că se potriveşte perfect la maşina care a fost accidentată la Gÿor...

Cei doi se priviră. Păreau hotărâţi ca de acum înainte să nu mai scoată nicio vorbă.

— Dar, să continuăm. Având de-acum cheia, la Viena aţi umblat în maşina cu numărul 13. Cu ce scop? O să vă spun eu: aţi pus un microemiţător. Unul de tipul brichetei sau al brelocului cu efigia oraşului München...

Dillen era roşu în obraji. Celălalt, dimpotrivă, devenise palid.

— Recunoaşteţi? întrebă Bota. Bineînţeles că nu. Dar avem amprentele dumneavoastră, domnilor... Şi-atunci cum stăm cu afirmaţia că nu aţi făcut nimic împotriva

cetăţenilor români?

— Fleacuri, răbufni Dillen.

— Daa? Şi dacă se dovedeşte că aţi fost complici la provocarea accidentului de lângă Gÿor?

— Asta n-o puteţi dovedi, spuse acelaşi Dillen.

— Eu cred că da. Pentru asta, îmi trebuie cuvântul unui specialist. Specialistul e aici, spuse Bota, uitându-se spre căpitanul Mareş, care intrase în încăpere cu câteva minute mai înainte. Era însoţit pe Radu Nicolau. „Asta-i opera lui Bota, se trezi spunându-şi Alin. El l-a invitat pe Radu". Dar îmi mai lipseşte un personaj. Trebuie să apară curând.

Radulian îşi privi şeful. Pe cine aştepta?

— Până atunci, vă rog să aveţi răbdare, domnilor. A! Trebuie să vă mai spun că aţi mai avut un motiv, la Viena, să umblaţi în maşina cu... ghinion. Aţi pus şi altceva înăuntru. Nu numai acel microemiţător. Noi, românii, avem un proverb. E greu de tradus. Zicem: „duce măgarul, nu ştie ce duce". Dar asta-i o problemă care-l interesează pe domnul inspector Werner şi pe căpitanul Gârleanu, care a fost solicitat să-i dea o mână de ajutor. E timpul să vă hotărâţi să spuneţi ce aţi mai pus în maşină. Vă asigur că eu ştiu! Vă ofer un mic răgaz.

Ultimele cuvinte ale lui Bota avură un efect puternic. Cei doi se îngălbeniră. Ieşiră din birou împleticindu-se.

Imediat fu introdus cel de-al treilea personaj. Individul avea cătuşe la mâini. Era înalt şi slab. Radulian îşi aminti de comparaţia lui Radu Nicolau: „Seamănă cu Don Quijotte de la Mancha”.

— Numele? întrebă Botta.

— Alois Stevenson.

Maiorul privi spre Radu Nicolau.

— Nu ne-am mai văzut undeva, domnule Stevenson? întrebă Nicolau. Parcă ne cunoaştem. Am călătorit împreună de la Salzburg la München.

— Nu vă cunosc, domnule!

Radu avu o ezitare. Omul căruia i se adresase semăna cu cel din tren, dar... „Are obrajii rumeni, sprâncenele dese şi părul alb. Celălalt era pământiu la faţă. Totuşi, el e!”

— V-am văzut în tren. Aţi intrat, aţi profitat de o alarmă falsă – s-a tras un... foc de armă pe culoarul vagonului şi cineva a ţipat – iar dumneata ai schimbat o geantă de voiaj tip diplomat.

— Mă confundaţi, domnule.

— Geanta aceea aparţinea profesorului Ganea.

— Mă confundaţi, domnule. Eu am venit la Bucureşti cu ocazia raliului şi...

— Uşor, domnule Stevenson, îl opri Bota. Să rămânem, deocamdată, în... trenul de München. Ai luat geanta până a trecut controlul poliţiei. Apoi ai redat-o

profesorului şi ţi-ai luat-o pe a dumitale înapoi; ai încredinţat-o lui Müller. Acesta a „donat-o” cuiva pe care l-a confundat. Cum ai luat înapoi geanta, Müller n-a apucat să spună nimănui, pentru că a murit. Bănuiesc însă cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu am fost în trenul acela, domnule...

— Nu? Ei bine... aşteptaţi!

Bota se întoarse spre căpitanul Stroescu şi i se adresă în româneşte.

— Aveţi, cumva, un prosop pe-aici? Da? Atunci udaţi-l, vă rog.

Căpitanul dispăru şi reveni după câteva clipe.

— Vă rog să-i spălaţi bine faţa acestui domn. Dar bine şi apăsat.

Văzând ce voiau să facă, individul se apără:

— Nu vă... permit! Eu...

Dar cu căpitanul Stroescu nu era de glumă! Mareş şi Radulian îl ţinură pe Stevenson, iar căpitanul începu să-i frece obrajii.

— Ia te uită... Are fard. V-a rămas de la bal? întrebă Radulian.

— Păi ăsta-i Don Quijotte! „Cavalerul de la Mancha”! izbucni Radu Nicolau. Acum seamănă perfect cu omul din tren.

— Şi cu cel care la Gÿor cotrobăia prin maşina noastră, imediat după accident, spuse Alin Ivaşcu,

adresându-se maiorului.

Bota se ridică şi se apropie de Stevenson.

— Ei, cum te simţi fără machiaj? Ai fost în tren... ai fost şi complice la atacul de la Gÿor asupra maşinii unui concurent român, iar acum câteva ceasuri, în pădurea Snagov, ai atacat un ofiţer de miliţie român. Avem destule motive să te reţinem. Restul e treaba inspectorului Werner.

Stevenson se prăbuşise pe un scaun şi privea năucit în jurul său, de parcă cineva l-ar fi lovit în moalele capului.

— Mai e ceva care-l priveşte pe domnul Werner, adăugă Bota calm, cu vocea domoală. În geanta diplomat, care a înlocuit-o pe aceea a profesorului, se afla un obiect deosebit. Un colier furat. Graţie substituirii de geantă ai scăpat de bucluc la controlul vamal din tren... Ei, dar am mai spus-o: asta e treaba domnului Werner. În ceea ce ne priveşte, vei răspunde pentru atacul premeditat asupra maşinii unui concurent român şi de atacarea unui miliţian român.

Bota făcu semn ca individul să fie condus afară. Acesta avu un gest de împotrivire. Zâmbea ironic. Radulian îşi privi şeful. Era deplin stăpân pe situaţie. Conducea ancheta cu măiestrie. Se auzi telefonul. Căpitanul Stroescu ridică receptorul şi ascultă.

— Bine! Spune-i că este chemată de domnul pe care

l-a condus la aeroport şi adu-o imediat aici, spuse el şi închise.

Radulian înţelese despre cine era vorba.

*

Scena care urmă avu darul să-l uluiască pe Ivaşcu. Îşi aprinsese o ţigară şi fuma. Împrejurările nu-i permiteau, dar tare ar fi vrut să-i arate lui Bota admiraţia pe care i-o stârnise. Se gândea la Paula. „Cum s-o mai fi simţind? Au trecut douăzeci şi patru de ore şi n-am putut s-o văd. O fi grav rănită?"

— La ce te gândeşti? întrebă Bota, cu voce scăzută.

— La toate întâmplările astea... Am trăit, în ultimele zile, un veritabil roman de aventuri. Şi mă gândeam la Paula Taylor. Poate îmi îngăduiţi s-o văd azi.

Maiorul îl privi cu coada ochiului.

— Te-a cam vrăjit...

— O s-o pot vedea azi? Vreau să zic, în cursul zilei de azi?

— Atât de târziu? Te credeam mai... nerăbdător. Cred că o s-o vezi mai repede... Chiar foarte repede. Cu condiţia să ai inima tare.

— E chiar atât de grav rănită?

Bota zâmbi maliţios:

— Al dracului de grav rănită! Atât de grav încât a... şters-o din spital! Dacă nu pleca de acolo, Growman ar fi întârziat la ea şi eu aveam timp să plătesc „cecul"

acela. N-am prevăzut că va fugi şi toate planurile mele au fost date peste cap. De aceea nu l-am mai întâlnit nici pe omul cu colierul. Aveam de gând să „tratez” direct afacerea cu „faunul”. Dar Paula dumitale mi-a pus beţe în roată.

Ivaşcu asculta cu gura căscată.

— Deci a... a fugit? Vreţi să spuneţi că a plecat din ţară?

— Nuu!

— Ştiţi cumva unde se află?

— Desigur că ştiu! Dar am aflat târziu... Abia la spartul târgului. N-am să-ţi spun unde a dispărut. O să-ţi spună ea. Sper.

Se auzi o bătaie în uşă şi un plutonier întrebă dacă poate s-o conducă pe doamna cu maşina.

— Să între, spuse Bota.

Ridicându-se, se îndreptă spre unul din geamurile încăperii, întorcându-se cu spatele spre uşă. O clipă mai târziu, în încăpere intră femeia în costum tirolez. Nu mai purta mască, iar părul negru i se revărsa pe umeri.

— Paula! strigă Ivaşcu în culmea uimirii. Tu... aici? Ce-i cu tine? Tu... în costumul ăsta?

Zăpăcit de-a binelea, Ivaşcu punea întrebări fără să aştepte niciun răspuns. La rândul ei, Paula nu ştia ce să mai creadă. Era tot atât de uluită. Crezuse că va fi

condusă la un birou de poliţie pentru cercetări şi, când colo... Probabil că totul se datora lui Alin, care voise s-o întâlnească. O recunoscuse probabil la bal şi o urmărise...

— Tu... m-ai chemat? întrebă ea, cu un uşor tremur în glas.

— Nu... Nu. Nici n-am ştiut că...

— Eu v-am chemat, domnişoară, spuse Bota, întorcându-se cu faţa. Şi nu la o întâlnire plăcută, ci pentru a ne răspunde la unele întrebări.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt maiorul Bota, din Ministerul de Interne.

Ivaşcu nu-şi putea crede ochilor. Paula în faţa lui!

Deci dansase cu ea la bal şi n-o recunoscuse sub masca pe care o purta! Paula voise să se convingă dacă avea asupra lui colierul acela blestemat. A făcut jocul bandiţilor! „Timeo danaos...” îşi aminti de vorbele lui Ganea.

— Ce doriţi de la mine? întrebă femeia. Ochii ei verzi aruncau fulgere. N-am vrut să stau în spital! Am dorit să merg la bal! Cine mă putea împiedica? Nu eram arestată nici...

Bota lovea nervos cu degetele în tăblia biroului. Aştepta să-i treacă prima furie.

— Credeam că ne veţi arăta puţină recunoştinţă, spuse maiorul cu glas coborât. V-am salvat de la

moarte. E drept, nu v-am cerut să staţi în spital. Nu v-a vorbit nimeni de aşa ceva. Doar doctoriţa Şulariu, care v-a recomandat să nu vă obosiţi. Aţi pierdut mult sânge şi rana nu s-a vindecat. Aveţi încă, nu ştiu care-i cuvântul englezesc pentru „copci", vreau să spun că mica rană de la şold e încă prinsă cu... agrafe.

„A fost rănita la şold? De aceea, după ciocnirea din coridor, s-a văitat şi s-a lăsat pe fotoliu! Cum de n-am bănuit că tiroleza este Paula? De fapt, cine putea să-şi închipuie că ar putea veni la bal după numai douăzeci şi patru de ore de la întâmplarea aceea?" gândi Ivaşcu.

— Am plecat şi pace! Nu sunt obligată să vă arăt motivele.

Bota zâmbi ca de obicei când era stăpân pe situaţie.

— Din fericire, cunoaştem motivele care v-au determinat. Eraţi convinsă că domnul Ivaşcu a substituit un obiect în timp ce v-a fost partener la drum şi voiaţi să i-l luaţi înapoi.

Paula îşi duse mâna în dreptul inimii.

— Dumneavoastră eraţi singura în măsură să-l recunoaşteţi, dacă domnul Ivaşcu venea mascat. Vi s-a cerut şi aţi fost... condusă cam cu de-a sila la bal. Spuneţi-mi, dacă nu se conforma „ultimatumului" şi nu aducea piesa aceea, ce se întâmpla cu el? I s-a scris un bileţel. „Dacă nu dai originalul, vei plăti". Cum? Greu de răspuns. Părerea mea e că ar fi fost trecut...

hm... cum s-o fi zicând în engleză „în lumea drepţilor”?

Alin simţi că îl cuprinde o uşoară ameţeală.

— Trebuia, deci, să faceţi acest serviciu. Să-l faceţi cu orice preţ, nu-i aşa? Un membru al bandei a venit la spital şi v-a obligat să-l urmaţi. Individul n-avea de unde să ştie că sunteţi la spital. Versiunea oficială e alta. Se pare că... i-aţi dat de veste unde vă aflaţi.

Paula zâmbi.

— Şi n-aveam voie?

— A, ba da, ba da...

— Nu înţeleg ce îmi imputaţi. Sunt obosită, bolnavă şi doresc să mă duc la hotel. Vreau să-l văd pe unchiul meu. Asta-i tot.

— Toate la rândul lor, domnişoară. Vă rog să vă aşezaţi. E mai comod.

Femeia îşi aprinse singură o ţigară şi trase fumul adânc în piept.

— Pentru a arăta ce vi se impută, trebuie să vă fac cunoştinţă cu domnul Werner, spuse Bota arătând spre poliţistul străin. Domnule inspector, v-o prezint pe Paula Taylor. Trăieşte, precum vedeţi.

Inspectorul clipi des, privi spre Bota, apoi spre Paula şi, în cele din urmă, exclamă:

— Deci a fost un bluf! Şi... amprentele lui Ivaşcu de pe stilet?

— Poate ne explică domnişoara...

Paula îşi încleştase maxilarele.

— Dacă dânsa nu vorbeşte, atunci o să-l rog pe domnul Ivaşcu să confirme că de la Oradea până aproape de Aiud, circa trei ore, a dormit ca un nou născut.

Alin răspunse ca un automat:

— Imediat după plecarea din Oradea m-a apucat un somn îngrozitor...

— Cred că e limpede, domnişoară. Cineva i-a turnat, la restaurant, partenerului dumneavoastră un somnifer în pahar. Nu cumva chiar... dumneavoastră? Nu l-aţi îndepărtat sub vreun motiv oarecare şi, între timp, i-aţi pus ceva în paharul cu pepsi?

„Exact, aşa a fost! Paula m-a trimis la maşină pentru că uitase cheile, iar când am revenit comandase două pahare cu pepsi..."

— Domnul Ivaşcu a văzut în geanta dumneavoastră un stilet...

— E o amintire de familie.

— Înţeleg. Numai că pe mânerul acestui stilet aţi imprimat... amprentele dumnealui. Cu ce scop?

Se făcuse albă la faţă.

— Nu ştiţi de ce vi s-a cerut asta? Să zicem că nu ştiţi. V-aţi mărturisit nedumerirea când v-aţi întâlnit cu Braun şi cu ceilalţi bandiţi. Ploua, iar eu... eu eram ud leoarcă. Mă aflam pe aproape. Aţi ţipat la Braun.

— La Bra...?

Alin avu impresia că Paula se va prăbuşi. Culorile îi dispăruseră din obraji şi respira greu. Buzele începuseră să-i tremure.

— Nu vă pierdeţi cu firea, domnişoară, spuse Bota. Dacă n-aş fi auzit această conversaţie, azi n-aţi mai fi în viaţă.

— Cum... cum aţi ştiut că...?

— Vă pot spune. Datorită... sprijinului dumneavoastră.

— Al... meu? îngăimă pierită. Domnule, nu ştiu ce vreţi să-mi imputaţi, dar eu... eu...

— Da, datorită dumneavoastră, continuă Bota, de parcă n-ar fi auzit-o. Ne-aţi ajutat dându-i lui Alin un breloc. De fapt, un microemiţător. „A dangerous toy", cum i-aţi zis chiar dumneavoastră. La „Viena i s-a... dat altul, cu baterii noi. După câteva strădanii, am aflat lungimea de undă pe care se lucra în reţeaua... „asociaţiei" şi am ascultat unde v-aţi dat întâlnire. „Wendung 44311–22.00". Adică, „Viraj la 4431–1, la ora 22". Pe această bază am descifrat caroiajul hărţii şi... şi m-am folosit de el. I-am invitat şi eu pe prietenii dumneavoastră la o întâlnire. Într-o pădure. Pădurea Snagov. I-am invitat la „Die letze Wendung". La „Ultimul viraj..."

— Nu ştiu, repet, nu ştiu ce îmi imputaţi! Am plătit,

cred, pentru tot. Sunt suferindă... Am o rană...

Bota făcu o pauză, apoi reluă.

— Puteţi fi acuzată de complicitate la o acţiune care a urmărit furtul invenţiei unui cetăţean român: motorul experimentat în cadrul raliului. Şi, ca o bagatelă: datorită rolului jucat de dumneavoastră, un ziarist român a fost atacat la Viena în plină stradă.

— Nu am niciun amestec! Habar n-am de vreo invenţie. Pe mine m-a interesat altceva. În ce-l priveşte pe Alinus...

— ...mai târziu l-aţi folosit pe acest om şi drept... curier. Ei, fir-ar! izbucni maiorul pe româneşte. Iar trebuie să traduc într-o limbă străină proverbul: „duce măgarul, nu ştie ce duce”... Pardon, reluă el în engleză. O să vă explice domnul Werner pentru ce anume l-aţi folosit pe acest ziarist. E o problemă care mă priveşte tangenţial, în măsura în care aceiaşi oameni îmi căşunează necazuri în problemele mele.

De afară răzbătu un bubuit puternic de motoare cu reacţie. Paula se uită la ceas şi respiră adânc.

— Degeaba oftaţi a uşurare, domnişoară, spuse Bota. Prietenul dumneavoastră n-a reuşit să prindă avionul. L-aţi adus cam... târziu la aeroport. Sau poate prea devreme...

Paula nu înţelese în primul moment. Când îşi dădu seama ce voia să spună maiorul, privi spre uşă.

— Nu-l aşteptaţi pentru că nu vine decât când e chemat. E politicos.

Făcu un semn şi căpitanul Stroescu apăsă pe un buton. Câteva clipe mai târziu, telefonul sună şi căpitanul Stroescu ridică receptorul.

— Cum? Ce-aţi spus? răcni el cât îl ţineau puterile. Unde? Cum a fost posi...? După el, imediat. Patrula unu! anunţă posturile de control...

Trânti receptorul şi se întoarse spre Bota.

— Individul care voia să plece cu avionul ne-a scăpat. A fugit cu maşina dumneaei...

Paula înţelese că s-a petrecut ceva. Obrajii i se împurpurară. Căpitanul Gârleanu îi explică lui Werner ce se întâmplase.

— Deci, omul care a scăpat la Snagov, ne-a păcălit din nou, spuse maiorul liniştit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

Telefonul sună strident. Căpitanul ridică iarăşi receptorul.

— Ce spui? Cum? Excelent! Bravo! Adu-l aici. Cu targa să-l aduci. Ai înţeles? Mort sau viu...

Închise şi se întoarse spre Bota:

— L-au prins! Maşina mai avea o... pană de cauciuc. Era să se dea peste cap. E rănit...

Alin Ivaşcu privi admirativ spre maior.

*

Omul care fu adus în încăpere părea la capătul puterilor. Era sprijinit de un miliţian. Pentru mai multă siguranţă, i se puseseră cătuşe.

— Nu înţeleg! Ce vreţi de la mine? Sunt cetăţean suedez!

Conform obiceiului, Bota tăcea, dând răgaz omului să-şi descarce furia iniţială.

— Am fost împiedicat să plec la Stockholm! Mă voi plânge ambasadorului nostru! Este un abuz...

— Uşor! uşor! Nu e cazul să joci teatru, spuse în româneşte Bota. Cred că înţelegi ce spun, nu-i aşa, domnule... doctor?

În mintea lui Radu Nicolau se făcu, deodată, lumină. Pe omul acesta îl cunoştea! Era doctorul care venise la hotelul „Bavaria” să-i dea ajutorul necesar lui Ganea. Şi parcă... parcă semăna cu omul cu care Ganea vorbise în tren şi-apoi la Viena.

Străinul privea spre Bota cu ochi apatici. Nu înţelesese, probabil, ce voia să spună maiorul. Niciun muşchi de pe chipul lui nu se clintise. Deodată, izbucni, în limba germană:

— Ce vreţi cu mine?

Bota se ridică în picioare, ca pentru a da solemnitate celor ce avea să spună. Rosti rar, în româneşte:

— Domnule Dimitriadis, te arestez pentru complicitate la accidentarea unei maşini româneşti

înscrise la raliu. Sper că ai înţeles ce-am spus. Cunoşti bine limba română pentru că... ai locuit mulţi ani în România!

Pe chipul lui Dimitriadis se aşternea o paloare din ce în ce mai accentuată. Privea în jurul său de parcă ar fi fost trezit din vis.

— Iulius Braun-Dimitriadis, se auzi vocea inspectorului Werner. Vei fi pus sub acuzare şi voi cere extrădarea pentru furtul „Colierului Cleopatrei" de la Kunstmuseum din München!

Braun-Dimitriadis izbucni în râs. Un râs homeric, de om care şi-a pierdut minţile.

— ...Veţi fi pus sub acuzare şi pentru crimă, completă Bota. O crimă pe care n-ai comis-o în România, ci la München.

Loviturile de teatru se succedaseră cu repeziciune. Ultima însă le depăşise pe toate!

— Conduceţi-i afară! ordonă Bota, arătând spre cei doi.

O „găinărie" care explică multe

Căpitanul Mareş apăru în uşă tocmai când inspectorul Werner rostea cuvintele prin care îl acuza pe Braun-Dimitriadis. Se apropie de Bota şi-i şopti ceva la ureche. Maiorul aprobă, dând din cap, apoi îi spuse

ceva tot în şoaptă. Mareş ieşi.

— Cred că putem trage cortina peste primul act... zise Bota. E târziu şi a fost o noapte zbuciumată.

— Când ne putem revedea? întrebă inspectorul adresându-se căpitanului Gârleanu.

— Azi către ora două.

— O.K. Spuse Werner. După ce îşi luă la revedere, ieşi însoţit de colegul său.

Bota se rezemă de spătarul scaunului. Îşi aprinse o ţigară. Căpitanul Stroescu îi privea cu o admiraţie care era întrecută cel mult de aceea care-l stăpânea pe Alia Ivaşcu. Maiorul îşi trecea alene mâna prin părul alb-argintiu. Era adâncit în gânduri. Părea absent la tot ce se petrecea în jurul său. „Efortul de a... regiza loviturile de teatru l-a dat gata", gândi Radulian, care-şi cunoştea şeful.

*

A doua zi, la ora nouă, Radulian şi Mareş se aflau în biroul maiorului care îi convocase.

Câteva minute se scurseră în tăcere. Deodată răsună o bătaie în uşă. Un subofiţer îl conducea pe Ganea. Profesorul îşi pierduse jovialitatea obişnuită. Accidentul de la Gÿor îl afectase mai mult decât bănuiau cei din jurul său. Se aşează pe un scaun. Cu mâinile în poală, rosti încet:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Vă rog să aşteptaţi. Mai avem un invitat. Trebuie să vină din clipă în clipă.

Din nou, se auzi o bătaie în uşă. Subofiţerul îl conducea pe Grigoriu.

— Bine aţi venit, spuse Bota. Ne-am cunoscut la Oradea. Deci, nu mai e nevoie de vreo formalitate. Vă rog să luaţi loc. V-am chemat pentru a lămuri câteva lucruri.

Grigoriu se aşează.

— Să începem cu tovarăşul profesor... Vă ascult.

Profesorul ezită. Îşi înălţă capul şi privirea ochilor săi albaştri o întâlni pe aceea dură, severă, a maiorului. Înţelese că acesta era hotărât să afle totul, până la capăt. Radulian se uită întrebător la Bota. „De ce nu-i spune că Braun şi complicii acestuia au fost arestaţi? se întrebă el. Ganea este, la rându-i, complicele lor. N-are rost să mai ascundă ceva. Maiorul nu vrea să facă primul pas. Aşteaptă ca profesorul să vorbească. Să-şi dea seama dacă în ceasul al doisprezecelea e sincer”.

Ganea tăcea.

— Deci, vă e greu să începeţi. S-o luăm atunci... metodic. Sunteţi profesor, locuiţi în Oradea. Un om priceput în ale fizicii. Respectat de prieteni, de foştii colegi. Într-o bună zi aţi cerut sprijinul nostru. Cereaţi să vă fie protejată o invenţie pe care urma s-o experimentaţi în străinătate. Un aparat de frânare

automată pe bază de infraroşii. Aşa e?

Ganea aprobă, dând din cap.

— Protecţia aceasta se referea, de fapt, la altceva. Voiaţi să scăpaţi de un... şantaj. Cineva a încercat să vă corupă să-i faceţi un serviciu necinstit.

— Da, spuse bătrânul profesor.

— V-am făcut unele recomandări. Chiar eu.

Radulian simţi că i se taie respiraţia. Aşadar, maiorul îl cunoştea pe Ganea dinainte?!

— Am procedat întocmai cum mi s-a spus.

Bota zâmbi:

— Dar ştiu că v-aţi speriat rău de tot, în tren, când s-a auzit împuşcătura, schimbă el vorba.

— Într-adevăr. Schiţă un zâmbet, care nu-i reuşi.

— V-aţi speriat, de asemenea, în hotel, când iar aţi fost surprins de un zgomot ciudat.

Trăsăturile chipului lui Ganea se destindeau încet-încet.

— Că n-a fost de glumă, s-a văzut la Salzburg. Cei care vă purtau sâmbetele v-au aranjat bine... şi aţi leşinat. Iar pentru a pune capac la toate, s-a întâmplat şi accidentul de lângă Gÿor.

— Da. Acela a pus capac la toate, spuse profesorul şi obrajii i se împurpurară, contrastând cu albul bărbuţei şi al perciunilor.

Bota făcu o pauză. Deodată, repezi întrebarea:

— Era deschis aparatul când s-a produs accidentul?

— Nu! Vă asigur că nu!

— Vă cred. Vă cred că nu l-aţi deschis! Dar de ce nu sunteţi sincer în problema „accidentului” de la Salzburg? V-am oferit şansa de a spune lucrurile aşa cum s-au desfăşurat.

Mareş şi Radulian se priviră. Maiorul era pe cale să-şi iasă din fire.

— Ce v-a venit să porniţi în susul râului? Voiaţi să vă plimbaţi? Pe scurt: a fost sau n-a fost un accident? Aţi leşinat cu adevărat?

— Nu, rosti răspicat Ganea şi îşi înălţă capul.

— Atât am vrut să ştiu. Aşadar, sunteţi complicele unor bandiţi. Le-aţi dat de bună voie cheia de la maşină să-i ia tiparul. V-aţi întâlnit mereu cu unul dintre ei. Prima întâlnire a fost la ducere, în gara Vienei. Apoi – în tren, după „pocnitura de bâlci”. De bună seamă că după controlul din tren, dumneavoastră aţi înapoiat geanta schimbată... La „Bavaria” v-aţi speriat, mai bine zis, v-aţi prefăcut speriat – tot de o pocnitoare de bâlci. În accidentul de lângă Gÿor probabil că aţi făcut un contact în aparatul dumneavoastră, fără a mai folosi butonul de pornire...

Pe chipul lui Grigoriu se citea mirarea. Nu înţelegeam totul. Dar concluzia se desprindea limpede: Ganea era vinovat de tot ce se întâmplase.

— Ceva e totuşi neclar, spuse maiorul şi se întoarse spre Mareş. După părerea dumitale... tot „claxonul e vinovat”? Ai rămas la concluzia pe care mi-ai comunicat-o? Crezi, într-adevăr, că acel claxon...?

Radulian îşi aminti de „şaradele” lui Bota. Deveni atent.

— Da. Claxonul e vinovat, tovarăşe maior. Aşa cum v-am explicat... Politronul a funcţionat excelent! La zgomotul produs de claxon, acest aparat stereoelectronic a intrat în funcţie, a declanşat fasciculul de infraroşii necesar ca imitatorul de obstacole al profesorului să funcţioneze chiar dacă nu era deschis. Ca urmare, frânele maşinii s-au blocat. Rezultatul se cunoaşte. Bandiţii au aflat lungimea de undă a aparatului de imitat obstacole. Dacă n-ar fi ştiut-o, n-ar fi putut face nimic.

— Fii te rog mai explicit, îi ceru Bota. Se vedea cât de colo că cerea explicaţiile mai mult pentru ceilalţi.

— Există aparate care intră în funcţie la comandă orală, adică prin vocea celui care îl foloseşte. Totul se bazează pe stereoelectronică. În cazul nostru, vocea a fost înlocuită cu sunetul unui... claxon. Un anumit sunet.

Ganea păru că se trezeşte dintr-un vis.

— Asta e! exclamă aproape fără voie. Înainte de accident, o maşină a vrut să ne depăşească. Şoferul s-a

jucat cu luminile, apoi a trecut pe lângă noi, claxonând înfiorător. Claxonul maşinii avea o tonalitate aparte.

— Aţi spus ceva despre un aparat... Ce-i acest politron? întrebă Radulian în culmea curiozităţii.

— Poate ştie tovarăşul Grigoriu, spuse maiorul tărăgănând cuvintele. Mareş, te rog să-i dai trusa aceea...

Înalt şi slab, cu fruntea teşită, Matei Grigoriu parcă intrase în scaunul pluşat pe care se aşezase.

— E „trusa" dumneavoastră? întrebă Bota.

— Da. De fapt e un... aparat. Auzisem de existenţa unor asemenea aparate şi m-am interesat... Ştiţi bine că îmi place electronica. L-am cumpărat la München.

— Bine, dar, ca orice noutate, cred că are un preţ cam mărişor! De unde aţi avut banii necesari?

Grigoriu roşi. Se vedea că e încurcat.

— Vă recomand să nu ascundeţi nimic.

Grigoriu respiră adânc, apoi tuşi:

— Am făcut o... afacere cu un neamţ. Ştiu, nu e corect, dar... am făcut-o. Cu un participant la raliu. Mi-a dat trei sute de mărci acolo, ca să-i dau eu în România echivalentul în lei. La o cotă mai mare decât la cursul oficial.

— Ştiaţi că nu aveţi voie să faceţi astfel de tranzacţii?

— Da. Însă era... era unica ocazie de a pune mâna pe un asemenea aparat! zicea că vine la vară la Mamaia, el

sau vreun prieten de-al lui. Că nu mă grăbeşte cu banii. Era foarte binevoitor.

— Numele lui?

— Schneider.

— Cum arată?

— Unul mic şi gras...

— I-aţi dat adresa?

— Doar numărul de telefon. I-am spus că va găsi adresa în cartea de telefon.

Bota tuşi gros. Îl enervau răspunsurile lui Grigoriu:

— Asta nu-i o afacere. E o... găinărie, care putea să coste viaţa unor oameni! A costat, deja, avarierea unei maşini. Da! Nu te uita aşa la mine! Pentru asemenea mărunţişuri îşi pierd oamenii buna reputaţie. Îşi murdăresc obrazul. La vară, când venea acest... Schneider, îţi aducea altceva... apoi... Dar ce să mai vorbim! Puteai deveni unealta lor conştientă, aşa cum ai fost acum o unealtă inconştientă.

Bota se enervase cu adevărat.

— Dacă nu era politronul, maşina noastră nu putea fi oprită. Aparatul dumitale a funcţionat ca un imitator de obstacole. Pe lungimea de undă pe care bandiţii au ştiut-o.

Se postă în faţa geamului, cu spatele spre Grigoriu care se ridicase în picioare şi aştepta.

— Regret din inimă că politronul a fost cauza

accidentului. Dacă aş fi ştiut...

Bota rămase cu spatele spre el. Privea prin geam.

— Raduliene, ce spunea Alin Ivaşcu despre cei doi străini care s-au oprit la maşina avariată? Ce discutau? Dacă au luat pachetul sau pachetele, nu-i aşa? La ce s-or fi referit?

Matei Grigoriu se reaşezase pe scaun şi îşi aprinse o altă ţigară. Bota continuă şirul întrebărilor:

— Cum au schimbat din nou geanta de voiaj, dacă tovarăşul Ganea nu le-a dat-o de bună voie? Era să uit! Cum a decurs „antrenamentul" radio de la „Bavaria"?

— Am dus aparatul meu sus, în cameră, iar echipajele au lucrat stând în maşinile lor, spuse Grigoriu.

Maiorul făcu o pauză, ca pentru a prinde puteri, apoi începu:

— Aţi putea spune, tovarăşe Grigoriu, de unde au ştiut bandiţii lungimea de undă a aparatului de frânare automată?

— Nu, tovarăşe maior.

— Nuuu? Atunci să-ţi spun eu: de la dumneata! Sub pretext că faci o verificare, ai adus aparatul în cameră şi ai depistat lungimea de undă pe care lucra aparatul profesorului Ganea! apoi ai comunicat-o bandiţilor! Dumneata, nu profesorul! În tren, sub „oblăduirea" dumitale s-a făcut schimbul de genţi. De unde ştia

Dimitriadis tipul de geantă pe care o să-l aibă profesorul în voiaj?

— Dimitriadis... Eu nu cunosc...

— Probabil că ţi s-a recomandat Braun. Asta n-are nicio importanţă! A fost în Bucureşti, aţi intrat în legătură şi ai făcut târgul cu el: pentru politron, îi dădeai lungimea de undă a aparatului de frânare automată. De când vă cunoaşteţi, tovarăşe profesor, cu Matei Grigoriu? îl întrebă el pe Gane.

— De vreo cinci ani.

— Geanta de voiaj pe care o aveaţi...

— ...mi-a făcut-o cadou, cu puţin înainte de plecare.

Grigoriu era alb ca varul. Bota se întoarse spre Ganea:

— În gară la München, cine v-a ajutat să duceţi bagajele? Nu cumva dânsul? Raduliene! Nu cumva în învălmăşeală, dumnealui a dat înapoi geanta? Şi probabil tot el a uns în mod deliberat cheia maşinii, pe care o avea profesorul, pentru a crea falsa impresie a colaborării cu bandiţii. Sunt sigur că ştie şi ce pachete s-au luat din maşină. Da sau nu?

— Eu... să vedeţi... Nu sunt vinovat. E drept, am făcut afacerea aceea, dar...

Ochii maiorului scânteiau de furie.

— În rest, eşti nevinovat, aşa-i? Avem dovada în faţa noastră şi negi: politronul îţi aparţine şi eşti de meserie, ştii cum funcţionează.

Apăsă pe un buton. În încăpere fu condus băieţandrul care primise „pentru doi poli” – cum spusese el – să rupă sigiliul maşinii şi să ia o hartă dinăuntrul ei.

— Recunoşti pe cineva de aici? întrebă Bota.

— Pe dânsul, spuse băieţandrul, indicându-l pe Grigoriu. Mi-a dat şi o cheie. Uite-o.

— Bine. Eşti liber!

Tânărul ieşi.

— Te pricepi să iei tipare, domnule Grigoriu! Pe asta când ai mai făcut-o? Nici acum nu recunoşti? Mai ai nevoie de alte dovezi? Scoate-l afară! strigă el, adresându-se subofiţerului. Condu-l unde trebuie!... Cuvintele îi încremeniră pe buze.

Privea prin geam. Radulian aştepta urmarea. „Şi-acum, repriza a doua, în care va fi luat în focuri Ganea”.

Spre surprinderea lui, lucrurile nu se petrecură aşa cum se aşteptase. Când Bota se întoarse spre ei, avea cu totul altă expresie: era surâzător, eu trăsăturile feţei destinse şi privirea blajină.

— Tovarăşe profesor, spuse el, trebuie să încep cu mulţumiri. Aţi fost... la înălţime!

„Cum? Ganea nu-i vinovat!” se întrebă stupefiat Radulian.

— Vă mulţumesc pentru datele despre

Dimitriadis-Braun. Deci, v-a „interceptat” la Viena, apoi în tren. V-a vizitat şi la hotelul „Bavaria”, în calitate de doctor. I-aţi acceptat jocul, prefăcându-vă un executant docil, care stă foarte prost cu inima, leşinând din te miri ce. Bănuiesc că n-aţi băgat de seamă substituirea din tren...

— Mărturisesc că nu. V-am mai spus-o.

„Când i-a spus lui Bota? Profesorul a venit mai devreme de la Budapesta?!” Radulian era descumpănit.

— Şi nici cum au reintrat în posesia ei...

— Nu. Bănuielile mele s-au născut... acolo, la hotel. Am descoperit şi eu pata de pe culoar. Sunt profesor de fizică şi chimie. Mi-am dat seama despre ce e vorba. Apoi, în cameră: reporterul televiziunii a „prins” la aparatul lui Grigoriu vocea lui Alin Ivaşcu. M-am prefăcut că n-am auzit, dar, după plecarea lui, am cercetat aparatul. Avea un mic semn în dreptul lungimii de undă respective. L-am deschis şi l-am auzit şi eu pe Ivaşcu. Urmarea o ştiţi. V-am spus ieri, când am venit de la Budapesta: i-am... i-am schimbat brelocul lui Ivaşcu în holul hotelului. Cel dăruit de Paula Taylor avea un microemiţător. I-am dat în loc unul obişnuit. Brelocul cu pricina l-aţi găsit în bagajele mele. Spre surpriza mea, după plecarea din Viena, l-am auzit iar pe Ivaşcu la radio. Şi-atunci, am înţeles că bandiţii l-au schimbat, crezând că primul

microemiţător îşi epuizase bateriile... Asta s-a petrecut în noaptea când Ivaşcu a fost atacat pe stradă.

Radulian nu ştia ce să mai creadă. „Deci, Ganea a venit de ieri şi a discutat deja cu Bota”...

— Această piesă vă aparţine? îl întrebă maiorul şi făcu semn lui Mareş.

Căpitanul puse pe masă o cutie neagră.

— Da. Am... cules-o de sub maşina noastră. M-am dus s-o văd la Gÿor. Era într-un garaj, sigilată. M-am uitat dedesubt şi...

— Tovarăşul căpitan Mareş a desfăcut-o. Ştiţi ce conţine?

— Bănuiesc. Un amplificator. „Brelocul” lui Ivaşcu nu putea emite la distanţă, mai ales pe drum, când erau în mişcare. Cred – aşa cum v-am mai spus – că ne-au pus-o sub maşină la Salzburg... E prevăzută cu un magnet.

— Apropo de Salzburg. Ce aţi discutat cu olandezii?

— De fapt, cu unul dintre ei şi cu Dimitriadis, care îmi dăduse întâlnire. Nu mi-au cerut decât să fac pe... leşinatul, ca să mă aducă cu maşina lor la parcarea oficială. E drept, m-au rugat să le arăt cheia autoturismului nostru. Le-am arătat-o. Unul dintre ei avea mâinile murdare de vaselină...

— I-a luat tiparul?

— Nu! Dar a rămas unsă.

— Pentru ca bănuiala să cadă pe dumneavoastră. În realitate, ei aveau de mult tiparul cheii. Le-a fost dat de Grigoriu, spuse Bota.

— Grigoriu ţinea legătura cu ei în mers. Le comunica poziţia. Cum? Foarte simplu. Transmitea articolele lui Ivaşcu şi, pe lângă ele, scurte informaţii pentru un fictiv YOAA. Le transmitea în morse. Tot timpul a fost preocupat să afle dacă pricep ceva. I-am spus că ştiu alfabetul, dar n-am şcoală de radiotelegrafist să pot înţelege o transmisie după ureche. Şi-atunci a lucrat liniştit. După ce am trecut de Gÿor, transmisiile sale s-au îndesit. Dădea mereu poziţia noastră atât în morse cât şi în fonie. Chipurile, pentru concurenţii noştri.

Radulian se foia pe scaun. Nu era pe deplin dumirit.

— Văd că... arheologul vrea să afle ceva. Întreabă! spuse maiorul.

— Nu înţeleg ce a căutat tovarăşul Ganea la maşină, în parcul oficial, la Viena, cu puţin înainte de plecare.

Bota zâmbi. Ganea ridică nedumerit din umeri.

— N-am fost la maşină. De altfel, nu aveam cheia şi nici...

— O să-ţi răspund eu, arheologule. Pun pariu că în maşină a cotrobăit... Dimitriadis. Ştie româneşte, s-a dat drept român, semnând ca atare în registrul paznicului. S-a dus să regleze politronul pe lungimea de undă care-l punea în funcţie. Dar mai avea un motiv.

O clipă mai târziu, se auzi telefonul. Bota era chemat la colonelul Pârvu. Urma să-i raporteze şefului despre îndeplinirea misiunii.

— Şi... „Colierul Cleopatrei”? întrebă Radulian, dezamăgit că nu putea asculta până la capăt.

— O să-ţi povestesc mai târziu, mânzule. Cât vă priveşte, se adresă el lui Ganea, mi se pare că plecaţi peste o zi-două la Oradea. Bagajele dumneavoastră sunt la gară. Iată aici chitanţa... Aş avea o rugăminte. Să-mi faceţi un mic comision.

— Cu plăcere, spuse profesorul ridicându-se.

— Şi vă rog să mă scuzaţi pentru felul în care v-am vorbit mai înainte. Voiam să-l „liniştesc” pe Grigoriu, să-i dau impresia că mă mulţumesc să-l acuz de o „găinărie”... Mi-ar fi plăcut ca măcar în ceasul al doisprezecelea să recunoască...

*

După plecarea profesorului, Bota se întoarse spre Radulian.

— Cred că eşti nerăbdător să afli povestea colierului.

— Nerăbdător e puţin spus, tovarăşe maior. Mor de curiozitate.

— Atunci... eu zic să ne întâlnim la „Intercontinental”, la restaurantul de la parter pe la ora şase. Cheamă-l şi pe Ivaşcu. Am nevoie de... publicitate.

Dezlegarea şaradelor

La ora şase după-amiază, restaurantul „Corso” era aproape pustiu. Alin, sosit cel dintâi la întâlnire, găsi cu uşurinţă o masă liberă, mai retrasă. Se aşeză, ceru să i se servească o cafea şi îşi aprinse o ţigară.

Aşteptându-i pe Bota şi pe Radulian, începu să se gândească la întâmplările pe care le trăise în numai câteva zile. „Nicio săptămână n-a trecut de când, pe nepusă masă, redactorul-şef m-a chemat să-mi spună că voi pleca la München, să scriu despre raliu. Cui i-ar fi dat prin minte că o să am parte de nişte peripeţii ca-n romanele de aventuri.

Fusese chemat şi trimis în locul colegului său, bolnav. Aflase că se experimenta un nou motor românesc, de o construcţie specială, iar el bănuise că era vorba de un motor cu alt carburant decât benzină. Penuria de carburanţi determinase şi unele firme străine să experimenteze motoare speciale.

— Ia te uită ce visător e ziaristul nostru! Nici nu ne-a văzut, spuse maiorul care se apropiase împreună cu Radulian. La ce vă gândeaţi? Nu cumva la versul acela din Eneida: „Timeo danaos et dona ferentes”? Sau, altfel spus: mă tem de darurile Paulei Taylor?

— Mă întrebam cum au început toate episoadele

aventuroase prin care am trecut.

— Aşa-i câteodată. Ceasul rău, glumi Bota. Ei, dar mor de sete! Raduliene, cere, te rog, un vin bun. Şi un sifon rece. Cât se poate de rece...

Serviră o fetească.

— Şi-acum... întrebările, zise Bota, după ce bău şi îşi aprinse o ţigară. De fapt, multe lucruri le cunoaşteţi. Cu ce să începem?

— Cu... scena din tren, interveni Alin.

— Păi, o cunoaşteţi. Mai bine să vorbim despre modul cum s-a comis furtul celebrului colier. Datele le cunoaşteţi: o expoziţie în sala de antichităţi de la Kunstmuseum şi, printre piese, „Colierul Cleopatrei", împrumutat de la Muzeul Vaticanului. A existat şi un tunel, de care a ştiut un singur om – Hans Müller, fost gardian la Dachau. Norocul lui că a fost dat dispărut. Altfel ar fi fost lichidat de Gestapo, ca toţi cei care au lucrat sau au ştiut de acest „tunel de salvare" creat pentru führer. Deci, colierul a fost furat. Dar cum să-l treci graniţa?

Făcu o pauză, apoi reluă.

— Prima încercare a dat greş. Hoţii au încercat să treacă în Austria pe şosea. S-a petrecut însă ceva neplăcut şi au luat-o înapoi spre München cu trenul. Îţi aminteşti cuvintele roşcovanului: „Salzburg caput!"... În tren – schimbarea genţilor tip diplomat.

— Într-una fiind vârât colierul! adaugă Alin.

Bota îşi ţugui buzele, stăpânindu-se să nu zâmbească. Intervenţia lui Ivaşcu semăna cu aceea a unui copil care strigă: „Am ghicit, bunicule!”

— Da. Aşa a fost. Şi au procedat aşa pentru că le era frică de controlul vamal, alarmat, desigur, de poliţia autostrăzii. N-au fost proşti. Bănuiau raţionamentul poliţiei şi al vameşilor: „Un rom în care abia a trecut graniţa, nu poate fi bănuit!” Au vârât colierul într-o geantă care semăna cu a lui Ganea.

— De aceea i-aţi spuse „Cavalerului de la Mancha”: „duce măgarul, nu ştie ce duce”! îl întrerupse Alin.

— Da! Ganea avea de-acum altă geantă. Habar n-avea de schimbare şi nici că înăuntru se afla o piesă de mare valoare, căutată şi răscăutată de Interpol. În gara München, după ce bandiţii au scăpat de controlul din tren, au reintrat în posesia genţii lor prin Grigoriu. Legătura a realizat-o Müller, care urma să dea geanta unui prieten al Paulei Taylor. Dar Müller l-a confundat cu ziaristul Alin Ivaşcu şi i-a oferit-o acestuia. Astfel, dumneata ai dus la hotel colierul...

— ...speriat că-i vorba de vreo crimă, de vreo femeie ucisă în cine ştie ce împrejurări. Am fost mai fericit când geanta a dispărut.

Bota stinse ţigara în scrumieră şi gustă din paharul pe care i-l umpluse Radulian.

— Să continuăm. Dându-şi seama de greşeală, hoţii iau înapoi valiza din camera lui Ivaşcu şi vor să-i cumpere tăcerea. Cu ajutorul unui microemiţător donat de Paula Taylor, vor să se asigure că ziaristul român nu vorbeşte cu nimeni despre întâmplarea neobişnuită. Paula e obligată să-l reîntâlnească la Viena, pentru a-l trage de limbă. Voiau să ştie dacă a văzut sau nu colierul. Totodată, să afle ce se discută despre motorul care se experimenta. Deoarece microemiţătorul nu mai funcţiona – fusese schimbat de Ganea – îl atacă în stradă, îi pun alt breloc şi-i fură blocnotesul, pentru a provoca derută. Până aici, totul e clar?

— Da, spuse Radulian.

Maiorul chemă ospătarul şi ceru să aducă nişte alune.

— Dumneata, arheologule, dacă erai în pielea bandiţilor, ce-ai fi făcut ca să treci colierul peste graniţă?

Radulian zâmbi.

— Nu l-aş fi scos imediat. Lăsam să treacă un timp.

— Şi dacă cineva li-l cerea imediat, plătind bine?

— Aş fi căutat un prilej favorabil.

— Ce ocazie mai favorabilă decât raliul? Maşini multe, vânzoleală enormă pe şosea şi la vamă, oameni grăbiţi... Dar cum l-ai fi... ambalat?

— Ştiu eu? spuse Radulian, gânditor. Din moment ce le mersese figura în tren, puteau s-o repete.

— Într-adevăr! Aş paria că la vama dintre R.F. Germania şi Austria, colierul a fost în aceeaşi cutie cu... politronul lui Grigoriu. Fără ştirea acestuia, zic eu. Era un secret prea deosebit...

— Deci, Grigoriu a făcut, involuntar, pe curierul?

— Voluntar sau involuntar, rămâne de văzut. Poate că s-a aplicat a doua oară zicala „duce măgarul, nu ştie ce duce". Grigoriu a trecut colierul peste graniţă.

— Dar la vama dintre Austria şi Ungaria? întrebă Alin.

— Radulian, ce crezi?

— Sunt convins că l-au vârât în bagajele profesorului la parcaj când intrusul a semnat cu numele de „Ganea". S-a produs accidentul la Gÿor şi bandiţii şi-au luat „marfa" înapoi. Acesta era cel de al doilea pachet. Primul era carburatorul maşinii.

— Dacă ar şti profesorul în ce situaţie caraghioasă a fost pus?! spuse Ivaşcu.

Bota îl privi pe sub sprâncene.

— Nu râde. Ai uitat pesemne proverbul: „cine râde la urmă, râde mai bine"?! Cum crezi că a trecut colierul în România?

— Bănuiesc că Paula Taylor... zise, cu oarecare ezitare, Alin.

— Da. Paula, dar cu ajutorul unui ziarist.

Alin îşi înălţă brusc capul:

— Ce vreţi să spuneţi? Credeţi că...?

— Nu cred. Sunt sigur! Paula ţi-a vârât colierul în bagajele dumitale!

— Exclus!

— Nu mi-ai spus că înainte de graniţă a oprit motivând că vrea să cumpere nişte suveniruri din Ungaria, te-a lăsat în magazin, s-a întors la maşină şi a răscolit bagajele?

— M-a tras pe sfoară.

Bota zâmbi din nou:

— De aceea ziceam că e bine să nu râzi de profesorul Ganea. Să repet zicala aceea?

— Nu, nu! Vă rog! se apără Ivaşcu. Nu e nevoie...

Ca pentru a şterge impresia creată, murmură:

— Apoi, la Oradea, m-a trimis să-i aduc cheile de la maşină, şi mi-a turnat un somnifer în paharul cu pepsi, în timpul somnului a reluat colierul şi l-a pus în bagajele ei.

Maiorul sorbi din paharul cu vin. Îşi mai aprinse o ţigară.

— Cam asta-i toată povestea. Astfel a trecut colierul graniţele. Paula l-a oferit apoi lui Braun şi complicilor săi, la întâlnirea care a avut loc pe ploaie, dar... s-a constatat că nu era cel original. Fusese substituit! S-au răfuit între ei, Paula a vrut să-l apere pe nu ştiu care dintre dânşii şi a fost rănită. Drept urmare, indivizii au

fugit care încotro.

— ...Convinşi însă că originalul se află la mine, spuse Ivaşcu. Că la rândul meu, l-am înlocuit cu unul fals.

— Da. Ţi-au dat un ultimatum, să-l aduci la bal, urmat de o acţiune concretă: o trântitură pe Brezoianu, aproape de „Gambrinus”.

Pentru Alin lucrurile erau limpezi. Ştia ce rol jucase, ştia cum se desfăşuraseră toate peripeţiile la care luase parte. Pentru Radulian rămâneau însă câteva puncte neclare.

— Îmi permiteţi, tovarăşe maior, spuse el. Am o mică nelămurire. M-aţi derutat cu nişte... şarade. Unele le-am... descifrat. „Claxonul e de vină”, „Duce măgarul... hm... hm...”. Dar a mai rămas ceva. La un moment dat, aţi început cu versurile „Moară verde, moară verde, niciodată nu se pierde”... Am priceput, mai târziu, că e vorba de... Müller şi Grünn, înscrişi la raliu pe *Olympia.*

— Da. Cred – urmează a se stabili precis – că la început hotărâseră să se folosească de echipajul Braun şi Grünn ca să ducă bijuteria. Cei doi s-au înscris în concurs. În ultimul moment, Braun a renunţat. S-a temut, poate. Nu-mi dau seama de ce anume. Probabil, urmărind să obţină secretul motorului lui Dobre, nu voia să se complice şi cu acel colier. Dar nu avea puterea nici să abandoneze. Vrând să scoată castanele

din foc cu mâna altuia, i-a vârât în concurs pe Müller şi pe Grünn. Prezenţa unui Müller, înscris pe neaşteptate la raliu, mi-a dat de gândit. Ziarele germane spuneau că mortul din staţia de metrou avea un frate. „Nu cumva acest frate a preluat ştafeta?" mi-am zis eu. I-am sugerat şi căpitanului Gârleanu să se ocupe de noul cuplu...

— După întâlnirea de la Snagov-Sat aţi schimbat versurile. „Moară cafenie, maronie fuge iute pe câmpie".

— Da. Aşa e. Acolo am aflat că nu Grünn e omul căutat de Werner, ci... Braun[5]–Dimitriadis, omul descris de Ganea, cel care voia să-l şantajeze.

— Cum aţi... aflat? întrebă Radulian.

Bota zâmbi. Aruncă „bomba" ca pe ceva fără importanţă.

— Mi-a spus rănitul. Adică omul cu maşina *Olympia,* Müller.

— Fratele mortului?

— Nu, arheologule! Ci însuşi... Hans Müller, „mortul".

— Cum adică? Vreţi să spuneţi că Hans Müller n-a murit?

Maiorul le făcu semn să privească în direcţia uşii.

---

[5] Braun – maro (în limba germană).

Alin se întoarse. Simţi că inima îi zvâcneşte şi o căldură plăcută îi năpădeşte tot corpul. Acolo, în pragul uşii, apăruse unchiul Paulei Taylor, iar la braţul lui... Paula însăşi! Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din jerse. Păşea încet, sprijinindu-se de bătrân. Probabil că o jena rana de la şold.

— Paula! şopti Ivaşcu, dând glas uimirii care-l stăpânea.

Se uită când la ea, când spre Bota. Acesta nu părea deloc uimit de apariţia celor doi. Dând cu ochii de maior, bătrânul salută, înclinându-şi capul cu demnitatea unui lord. La rândul ei, Paula zâmbi, arătându-şi dinţii neasemuit de albi. Părul negru fusese strâns într-un coc, iar ochii verzi păreau mai luminoşi decât oricând.

— E tare drăguţă, murmură Bota. Nu-i aşa, tovarăşe Ivaşcu?

Alin bâlbâi ceva de neînţeles. Nu pricepea cum de era Paula liberă. Atât el cât şi Radulian aşteptau cu sufletul la gură o explicaţie din partea maiorului. Acesta continua să privească spre noii veniţi. Abia după ce-i văzu aşezându-se la masă se întoarse spre comesenii săi.

— Mda! Bănuiesc ce vreţi să aflaţi. Cum de e liberă această tânără. Am să vă satisfac curiozitatea. Cererea de a o lăsa în libertate a fost formulată de Werner.

Paula e bolnavă.

— Adică... rănită, interveni Radulian. Dar ăsta nu-i un motiv să o lăsăm în pace. La urma-urmei, chiar dumneavoastră aţi acuzat-o de complicitate: a făcut jocul bandiţilor, care urmăreau să fure secretul maşinii lui Dobre.

— Adevărat. Dar sunt nevoit să-mi retrag acuzaţia. Paula n-a avut habar de ţelurile bandei. De aceea ţi-a cerut sprijinul. Ajutorul cavaleresc. L-a dus pe „faun" – alias Dimitriadis – la aeroport tot de frica şantajului. La cererea acestuia a acceptat să-l „convingă" pe Ivaşcu că „tăcerea e de aur". I-a donat brelocul şi hm... s-a servit de dânsul pentru trecerea colierului peste frontieră...

Bota făcu o pauză, apoi continuă:

— Paula are nevoie de îngrijire medicală. Întrucât faptele ci privesc colierul, acuzarea e de competenţa lui Werner.

Alin trecea de la o stare la alta. De la euforie la tristeţe, şi invers. Îi părea bine pentru Paula. Dacă n-ar fi fost Bota, s-ar fi dus să-i vorbească, să-i audă măcar glasul.

— Când Paula, la Oradea, a transmis prin telefon unchiului ei „de trei ori O.K." era convinsă că are colierul. Dar ea a preferat să-l dea lui Dimitriadis, care i-l cerea, şantajând-o. Repet, nu cunosc motivul şantajului.

Alin simţea o dorinţă nebună să-i vorbească Paulei. Bota îi zări privirea aţintită spre masa celor doi.

— Mi se pare, tovarăşe Ivaşcu, că subsemnatul a trecut pe... planul doi. Ai vrea să-i vorbeşti domnişoarei Taylor, nu-i aşa?

— Da, tovarăşe maior. Poate pleacă azi. Aş vrea, dacă îmi este îngăduit, să merg la masa lor.

Pe neaşteptate, Radulian puse o întrebare care îl readuse pe Alin pe pământ.

— Iertaţi-mă, dar... n-am înţeles! Cine v-a vorbit de Braun? Care dintre cei doi Müller?

Bota se prefăcu mirat:

— Cum? Nu v-am spus? Hans Müller. Cel care a rostit cuvintele auzite de tovarăşul Ivaşcu „sângele e sânge”. Grünn îl sfătuia pe Müller să nu se ducă la convocarea de la Snagov, să nu fie „nadă”. Dar el a răspuns ceva care pentru dumneata, tovarăşe Ivaşcu, a sunat ca o şaradă: „Sângele e sânge”. Asta în româneşte înseamnă: „Sângele apă nu se face”. Ei bine, Müller a venit în pădure pentru a-şi răzbuna fratele ucis la München. Pe Otto Müller.

Radulian era nedumerit. În mintea sa, toate luau o întorsătură de necrezut.

— Cum, adică? Nu Hans Müller, „roşcovanul”, a murit?

— Nu el, ci fratele său, Otto. L-a ucis Dimitriadis sau

alt membru al bandei. Otto aflase de la Hans despre furt şi voia să se adreseze poliţiei. Banda l-a ucis şi i-a vârât în buzunar paşaportul lui Hans. Confuzia s-a produs fiindcă Otto şi Hans semănau foarte mult.

— Werner ştia? întrebă Radulian.

Bota respiră adânc.

— I-am explicat când am hotărât să organizăm împreună „cursa" din pădurea Snagov-Sat.

„Îmi închipui ce ochi o fi făcut inspectorul!" gândi Ivaşcu. L-a dat gata maiorul. Cred că o să aibă ce povesti colegilor săi! Fără „Fachirul" nostru Werner s-ar fi descurcat greu sau, poate, deloc".

Bota îşi privi ceasul. Era ora şapte.

— Gata! Mergem la birou, Raduliene! Trebuie să fac un raport detaliat pentru colonelul Pârvu.

— O clipă, tovarăşe maior. Cine l-a convins pe Müller să accepte rolul de „nadă"?

— A fost misiunea lui Werner. Iar Hans Müller, care de fapt este o plevuşcă – îţi aminteşti cum l-au caracterizat ziarele germane, nu-i aşa? – a acceptat. De ce? Pentru că toate corăbiile sale se scufundaseră. Totul era pierdut: colierul original dispăruse fără urmă, iar fratele său murise în zadar. Poate dintr-un capriciu al lui Braun-Dimitriadis. În ceasul al doisprezecelea, Hans Müller şi-a dat seama că singura lui şansă de a-şi uşura situaţia era să accepte rolul. Acum e clar? S-a

dezlegat ultima „şaradă”. Putem pleca?

De data aceasta Alin fu cel care-l opri pe Bota.

— Tovarăşe maior... Aşa, pentru lămurirea mea. Spuneţi-mi, aveţi idee unde e adevăratul „Colier al Cleopatrei”?

Bota se ridicase de la masă.

— Dumneata ce crezi?

Alin îşi concentră parcă toată puterea pentru a avea curajul să spună exact ce gândea.

— Cred că ştiţi. Şi, chiar cu riscul de a vă supăra pe mine, am să spun ce gândesc: cred că ştiţi, dar la mijloc e iarăşi un... „fachirism” de-al dumneavoastră.

Maiorul tuşi, îşi ţuguie buzele şi mormăi:

— E o acuzaţie gravă. Îmi trebuie timp de gândire ca să răspund.

— E încă devreme ca să-mi puteţi da un răspuns?

— Cam aşa... Văd că ai început să-mi dezlegi cu uşurinţă şaradele. Nu mai poate omul face nicio „mişcare” din cauza lui Radulian şi-acum, poftim, şi a dumitale!

Bota face mărturisiri

După plecarea celor doi, Alin întârzie câteva minute, apoi, hotărât, se îndreptă spre masa unde stătea Paula, care văzând că se apropie, îi zâmbi şi obrajii i se

împurpurară.

— Domnul Alin Ivaşcu, unchiul meu, spuse ea, făcând prezentările. Unchiule, domnul Ivaşcu e ziaristul cu care am venit în maşină de la Budapesta.

— Încântat de cunoştinţă, mormăi bătrânul. Aţi participat la raliu ca ziarist. Ce părere aveţi despre el?

— Evident, a fost o competiţie frumoasă...

Discutară despre concurenţi şi clasament. Domnul Growman se ridică:

— Am nişte treburi. Mă scuzaţi. Urc în camera mea. Mâine seară plecăm.

Inima lui Ivaşcu zvâcni. „Deci, e adevărat că vor pleca". Pe chipul lui se aşternuse o umbră.

— Ce s-a întâmplat, Alinus? întrebă Paula. Te-ai schimbat la faţă.

— Pleci...? întrebă el cu glasul uşor tremurat.

— A, asta era! zâmbi Paula. Îl învălui în privirea ochilor ei verzi-albaştri. Da, dragul meu, Alinus. Plec. Nu mă simt bine. Trebuie să mă internez într-o clinică din Viena.

De data asta, pe chipul ei se aşternu o umbră. Paula întinse mâna dreaptă şi o sprijini de aceea a lui Alin. Era moale, delicată. Stătu câteva clipe aşa. O ridică încet-încet şi-l mângâie pe obraz, iar el resimţi mângâierea ca o fulguire. Nu-şi vorbeau, deşi fiecare ar fi avut multe lucruri să-şi spună. Într-un târziu, Paula

murmură:

— Ai să mă ierţi, nu-i aşa, Alinus? Ţi-am pricinuit mult rău. Dar am făcut-o... Probabil nu ştii pentru ce am făcut-o. E greu să-ţi explic. Moartea tatălui meu a fost o lovitură năpraznică. Fiind acuzat de furt, s-a sinucis. Braun-Dimitriadis cunoştea motivul acestui act disperat. Mi-a promis că mă ajută să-l reabilitez, dacă, la rândul meu, o să-i ajut să intre în posesia colierului sau, mai bine zis, a sumei oferite de unchiul meu. Era mereu în preajma mea. De aceea, îţi scriam uneori bileţele. Să nu audă ce voiam să-ţi spun.

Tăcu câteva clipe. Reluă:

— E timpul să urc şi eu în camera mea, să-mi aranjez bagajele. Plecăm cu trenul mâine seară. Dar vreau să-mi adun toate lucrurile încă de pe acum. Mâine vizitez oraşul. *Fordul* meu va fi trimis ulterior.

— De ce nu mergeţi cu avionul?

Paula stătu câteva clipe în cumpănă:

— E dispoziţia lui... Werner. Până la lămurirea unor probleme, trebuie să facem cum spune el. Unchiul meu îi este recunoscător. Şi-a primit înapoi banii. Ştii ceva? Hai şi tu sus! În timp ce-mi fac bagajele, mai putem vorbi.

Urcară în camera Paulei, la etajul cinci. Ea începu să-şi strângă lucrurile, rânduindu-le frumos în geamantane. Se hotărî să-şi schimbe rochia cu un

costum de voiaj. Îşi desfăcuse nasturii de la corsaj când simţi că i se face rău. Alin o sprijini şi o ajută să se întindă pe pat.

— Dă-mi, te rog, poşeta, spuse ea în şoaptă.

Ivaşcu i-o dădu. Luă dinăuntru un medicament. Un calmant. Zâmbi. Stătea încă întinsă pe pat şi prin corsajul desfăcut al rochiei i se vedeau umerii. Alin se aşezase în genunchi lângă pat şi o privea.

— Dragul meu Alinus... dragul meu... Întinzând un braţ, începu să-l mângâie. Ridicându-se puţin, îi cuprinse capul în palme. Îl sărută pe buze, pe gât, pe piept.

Alin avea senzaţia că se află în poiana aceea înmiresmată, unde făcuseră popas şi unde iarba era înaltă cât grâul la început de iunie...

*

— Şi totuşi, nu înţeleg ceva, spuse Radulian, de îndată ce ajunseră în birou.

Bota tocmai îşi pregătise hârtia pentru scris şi îşi scosese stiloul. Rămase cu braţul ridicat în aer.

— Ce nu înţelegi, arheologule?

Radulian nu răspunse imediat.

— De ce a riscat Dimitriadis să vină în România? Nu s-a gândit că ar putea fi recunoscut?

— Cine nu riscă, nu câştigă. Şi... pedeapsa lui s-a prescris. Nu te uita aşa la mine că nu fac niciun

„hocus-pocus” din care să reiasă adevărul. Ştii care-i părerea mea? De fapt, e o ipoteză, pe care nu ştiu dacă vreodată mi-o va confirma cineva: cred că declanşarea întregii acţiuni în această afacere a „Colierului Cleopatrei” aparţine lui Growman.

— Îl socotiţi vinovat? întrebă mirat Radulian.

— Da şi nu. A oferit o sumă fabuloasă pentru colier, din motive necunoscute. Cred că nu-i vorba nici pe departe de „descântecul Cleopatrei”. Asta-i gogoriţă gazetărească. A avut un motiv temeinic să ofere o sută de mii de lire sterline pentru o piesă de arheologie. E o sumă pe care un „colecţionar”, cât ar fi el de ahtiat după piese rare, n-o oferă chiar atât de uşor.

— Într-adevăr, suma e cam pipărată.

Bota rămase câteva clipe pe gânduri, apoi continuă:

— Îmi vine mereu în minte scena aceea de tragedie. De ce o fi spart Growman piesa ovoidă din ansamblul colierului? A făcut gestul de ciudă că i s-a oferit un fals? Dar să revenim la Dimitriadis. Te întrebi de ce a venit în România. Părerea mea e că a venit fiindcă aici a vrut Growman să facă târgul. Aici, la Bucureşti sau la... Miami, cum pronunţă el cuvântul Mamaia.

— Nu-l înţeleg pe bătrân: de ce voia colierul aici? întrebă Radulian.

Bota îşi ţuguie buzele.

— Uite că nu ştiu nici eu. Cred însă că, intrând în

posesia colierului, voia să plece spre Orient. Dacă i-l dădeau în R.F. Germania, era foarte periculos să iasă cu el. Bandiţii şi-au asumat riscul de nevoie. Moşul o fi ţinut-o una şi bună: „Vă plătesc pentru colier, dar numai în România”, iar Dimitriadis-Braun n-a avut încotro. A acceptat condiţia, deoarece era o piesă pe care un singur nebun pe lumea asta dădea atâţia bani – nebunul se numea Growman. De aceea îl socotesc pe unchiul Paulei autorul moral. A avut un şoc când a auzit de poliţie.

— Spuneaţi că Dimitriadis a locuit în România şi a plecat. A fost vârât în vreo afacere tenebroasă?

— În 1948 a reuşit să sustragă nişte bonuri de tezaur şi să le treacă peste graniţă, păgubind statul român. Pe vremea aceea, Ganea era un profesoraş care stătea cu chirie în apartamentul domnului Dimitriadis. A aflat, întâmplător, de afacere, dar a tăcut, la cererea lui Dimitriadis, care i-a promis că va veni o zi în care... Cunoşti formula.

— Dimitriadis era cetăţean român?

— A fost. A renunţat la cetăţenie şi a plecat... Nici nu-ţi închipui ce surprins am fost când am aflat că a venit în România.

— Când v-aţi dat seama de asta?

— Ieri, când a sosit profesorul Ganea de la Budapesta. Ei, mai sunt întrebări? zise Bota,

pregătindu-se să scrie raportul către colonelul Pârvu.

— Da! ziceaţi că aţi avut pe birou dovada vinovăţiei celor arestaţi...

— Exact. Amprentele de pe colierul fals. A trecut prin mâinile tuturor. Toţi şi-au lăsat... „semnătura”!

— Şi... dumneavoastră! S-au găsit şi amprentele dumneavoastră!

— Evident că ştiu. Îi cunosc şi pe specialiştii noştri: Ivaşcu.

Radulian simţi că i se taie răsuflarea.

— Al lui Ivaşcu? De unde până unde?

— Simplu, arheologule: e colierul cumpărat de ziarist la Kunstmuseum. Cel care i-a fost... furat la „Intercontinental”.

— Atunci... atunci înseamnă că ştiţi şi de soarta celuilalt colier. A celui veritabil. Originalul! zise Radulian, convins că îl pune pe Bota în cea mai mare dificultate.

Dar maiorul zâmbi:

— Evident că ştiu, îi cunosc şi pe specialiştii noştri... dacă vor cerceta vreodată colierul original, în afară de amprentele lui Hans Müller şi... ale lui Alin Ivaşcu, care l-a cercetat la hotel „Bavaria”, ar fi în stare să spună că văd şi... amprentele mele.

— Sunt sigur că n-ar greşi, tovarăşe maior, spuse convins Radulian. De ce nu recunoaşteţi că...?

— Recunosc tot, dar lasă-mă să scriu raportul către colonelul Pârvu. Recunosc, sunt vinovat. Fac mărturisiri complete. Am pus şi eu mâna pe colierul original. Când şi unde? Nu mă mai sâcâi cu întrebările. O să citeşti raportul şi o să afli. Mai bine te-ai gândi cum intitulăm dosarul.

Radulian ştia că maiorului îi place să dea titluri poetice. Se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Ce-ar fi să-l intitulaţi „Colierul Cleopatrei”?

— „Colierul Cleopatrei”? Nu, arheologule! Misiunea noastră n-a fost să găsim hoţii colierului, ci pe cei care au vrut să fure invenţia. Întâmplarea a făcut ca şeful bandei să amestece cele două acţiuni. Altfel...

— Să-i zicem „Raliul diavolului”?

— Ar merge. S-a alergat zi şi noapte, urcând, coborând, făcând viraje periculoase...

— Şi... urmărind „virajele” altora, completă Radulian. Le-am urmărit până ce au ajuns la ultimul, când li s-a înfundat... O idee, tovarăşe maior! Ce-ar fi să-i zicem dosarul „Ultimul viraj”?

— Nu-i urât.

— Şi, în subsidiar, „Colierul Cleopatrei”. La urma-urmei, aţi rezolvat o problemă formidabilă! Aţi prins toţi hoţii şi toţi complicii.

Maiorul rămase cu ochii subţiaţi a zâmbet sau a visare.

— Nu cred că i-am prins pe toţi. Unul a scăpat. Cel care are acum carburatorul. S-o fi întors la Viena după ce, la Gÿor, a reuşit să intre în posesia carburatorului inventat de mine. Deci, titlul: „Ultimul viraj”. Subtitlul: „Colierul Cleopatrei”. Asta aşa, fiindcă zici dumneata. Cum spuneai? În subsidiar? Hm, nu crezi ca ne-ar prinde bine un pic de... modestie?

Radulian zâmbi. Privi spre maiorul Bota care scria de zor. Din când în când îşi trecea mâna prin părul alb-argintiu, semn că era foarte concentrat. Sprâncenele-i negre erau ridicate spre frunte, într-o continuă agitaţie.

„E un om extraordinar, gândi Radulian. Când nu te aşteptţi, îţi dă rezolvarea la care nici nu te-ai gândit. Şi-ţi serveşte totul într-un mod atât de abil, încât face impresia unui vrăjitor. Nu degeaba i s-a dat porecla asta!”

Zâmbi. Bota ridică întâmplător privirea şi-l văzu.

— Ce e? La ce te gândeşti?

— La dumneavoastră. Sunteţi formidabil. Şi la... porecla care vi s-a dat. O meritaţi cu prisosinţă.

Maiorul scria de zor. Era atât de concentrat că nu mai auzea nimic.

Epilog

În dimineaţa zilei următoare, Alin Ivaşcu fu chemat la redactorul şef, care îi aduse la cunoştinţă că va pleca la Köln, la campionatele europene de scrimă. Deplasarea pe care o făcuse pentru a scrie despre raliu fusese fortuită, din cauza îmbolnăvirii lui Traian, colegul său.

— Aş dori să plec cu trenul, spuse Ivaşcu. Inima îi bătea cu putere. Îşi dăduse seama că, mergând cu trenul, era obligat să plece cu o zi mai devreme şi avea posibilitatea să călătorească cu Paula.

— Bine, aprobase redactorul şef. Comunică-i lui Croitoru să-ţi scoată bilete de tren.

Peste două ore Ivaşcu îşi primea formele de la biroul administrativ. „Ce-ar fi să-i telefonez maiorului Bota? Am auzit când îl ruga pe profesorul Ganea să-i facă un comision la Oradea. Aş putea să-l servesc eu...”

— Am aranjat totul cu profesorul. Mulţumesc de ofertă, spuse Bota, când i se telefonă. Când pleci?

— Astă-seară.

— O, atunci înseamnă că vei călători odată cu toată... banda, glumi maiorul. Werner, Growman, Paula şi Ganea pleacă împreună. Până la Oradea. Acolo am să te rog să-l ajuţi pe Ganea dacă nu reuşeşte să rezolve repede comisionul pe care l-am dat.

— Cu multă plăcere, tovarăşe maior.

*

Drumul până la Oradea i se păru foarte scurt. Aproape tot timpul sporovăi cu Paula. În zori, Ganea îl trezi pe Werner şi-i aduse la cunoştinţă că avea un mesaj din partea maiorului Bota.

— Trenul va sta în Oradea cam o jumătate de oră. Pentru îndeplinirea rugăminţii maiorului Bota vă rog să coborâţi împreună cu mine, îi spuse Ganea.

— Ce se întâmplă aici? întrebă, curios, bătrânul Growman. Werner îi explică.

— Un mesaj al maiorului Bota? Atunci precis că-i o surpriză formidabilă! exclamă el. Coborâm şi noi să vedem despre ce este vorba. Paula, vrei să vii şi tu?

Paula parcă atât aştepta. De îndată ce trenul opri, coborî împreună cu Ivaşcu. Werner şi Growman îl urmară pe Ganea. Acesta se îndreptă spre casa de bagaje, arătă chitanţa şi intră în posesia geamantanului şi a genţii de voiaj pe care Radulian le depusese la gară, conform dispoziţiei maiorului Bota.

Când să deschidă geamantanul, auziră o voce cunoscută:

— Bună dimineaţa!

Toţi se întoarseră spre cel care îi salutase. Era... căpitanul Gârleanu!

— N-am avut posibilitatea să-mi iau la revedere de la dumneavoastră la plecarea din Bucureşti... începu el.

— Ce spune? Ce spune? întrebă Growman curios şi

profesorul Ganea îi traduse. Şi aţi venit aici să...? Asta-i culmea politeţei! Ha-ha! izbucni Growman. Ce glumă bună! Aţi venit probabil cu avionul!

— Exact! confirmă căpitanul, care înţelegea puţin engleza. Domnule Ganea, vă rog să îndepliniţi rugămintea maiorului Bota. Am venit special ca să vă asist.

Profesorul deschise geamantanul şi se adresă lui Werner:

— Maiorul Bota m-a rugat, drept consolare pentru faptul că nu aţi reuşit să găsiţi colierul original, să vi-l ofer pe al meu – o copie cumpărată de cineva la Kunstmuseum. Iată-l!

— Iar eu am fost rugat să vi-l remit în mod oficial, interveni căpitanul Gârleanu. Acesta este, de altfel, motivul venirii mele aici. Ne-aţi solicitat sprijinul şi vi l-am dat.

Ganea traduse. Werner privea când la unul, când la altul, nedumerit. Rosti:

— Mulţumesc pentru... colier. Cred că nu merita osteneala. O imitaţie... Deodată auziră vocea lui Growman.

— Colierul! „Colierul Cleopatrei”! El e! Originalul! E originalul, domnule comisar!

Smulse colierul din mâna inspectorului, îl privi atent apoi începu să danseze ca un sălbatic. Werner îşi duse

mâna în dreptul inimii. Ivaşcu avu impresia că inspectorul va face un infarct. Werner înghiţi de câteva ori, de parcă n-ar fi avut aer şi, în cele din urmă, izbucni:

— Jos pălăria pentru maiorul Bota!

Îşi ridică de pe cap pălăria de vânător bavarez, de care nu se despărţea nici în toiul verii, şi o trânti de pământ. Lui Ivaşcu i se părea că visează. „Când a descoperit colierul veritabil? Cum de a ajuns în bagajele lui Ganea? Nu cumva profesorul este amestecat în...? Culmea ar fi să-l aud pe Gârleanu pronunţând: «Cetăţene Ganea, eşti arestat!»”

Neştiind ce să mai creadă, se întoarse spre Paula:

— Spune-mi... E adevărat că eu... eu am trecut bijuteria peste graniţă?

Tânăra se roşi. Îngăimă:

— Da, Alinus. Ţi l-am pus în bagaje când ne-am oprit să facem cumpărături în localitatea aceea din Ungaria. Apoi l-am luat înapoi când... ai dormit în maşină. L-am dat cuiva crezând că este originalul. Dar nu mai era acelaşi. Am fost convinsă că tu mi l-ai schimbat, cu unul fals.

— Nu eu am făcut substituirea, ci maiorul Bota! Şi tot el l-a pus în bagajele profesorului Ganea, luând de la acesta colierul fals pe care i-l dăruise Radu Nicolau, colegul meu de la televiziune. Formidabil.

For-mi-da-bil!

Bătrânul Growman se oprise din dansul său sălbatic şi privea colierul.

— Nu este... cel bun? întrebă Werner, pălind.

— Ba da! În afară de piesa centrală. Originalul acesteia este la mine. Iată-l! Luaţi-l, domnule comisar. În schimb vă rog să-mi dăruiţi piesa centrală, care se vede cât de colo că e o imitaţie.

Growman schimbă cu repeziciune cele două piese şi-i dădu comisarului colierul. Werner nu mai contenea cu mulţumirile la adresa autorităţilor române şi, în special, a lui Bota. Întreaga sa efuziune, ce părea că nu se mai termină, primea un răspuns invariabil din partea căpitanului Gârleanu:

— Gut, gut, danke, danke!

*

Trenul se puse în mişcare. Din cabina bătrânului Growman se auzi un zgomot deosebit de puternic.

„Drace! Nu cumva s-a sinucis trăgându-şi un glonte în cap?" se întrebă Alin. Obişnuit să distingă natura zgomotelor, Werner nu schiţă niciun gest de mirare, ceea ce însemna că bubuitura nu fusese produsă de o armă.

Explicaţia acestui zgomot neobişnuit avea s-o afle Alin mai târziu de la Paula. Îl chemă pe Alin în cabină. Pe chipul ei se citea o bucurie fără margini.

— Alinus, a venit timpul să-ţi pot mărturisi unele lucruri, să-ţi dau unele explicaţii. Ţi-am spus, cândva, că tatăl meu s-a sinucis, dar nu ţi-am arătat şi motivul. Şi-a tras un glonte în cap pentru că din seiful băncii din Cairo, unde lucra, a dispărut un diamant celebru – „Steaua Nilului”. Cheia o aveau el şi şeful său, un egiptean. Au fost arestaţi, găsiţi vinovaţi şi condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Tata s-a sinucis. Celălalt a murit după doi ani de ocnă. Înainte de moarte a pomenit de un colier de fildeş, pe care îl avea în casă. Dar, între timp, bijuteria fusese vândută la licitaţie şi achiziţionată de Muzeul Vaticanului, ai căror specialişti descoperiseră că neînsemnatul colier, moştenit din tată-n fiu de acest egiptean, era... „Colierul Cleopatrei”, pomenit de un istoric antic.

Paula se opri câteva clipe să-şi tragă sufletul.

— Celebrul diamant a fost introdus de hoţ în piesa ovoidă a colierului. După ce am plecat din Oradea, unchiul meu a spart-o şi l-a găsit acolo... Şeful tatălui meu, adică adevăratul hoţ, înlocuise piesa centrală cu alta, goală pe dinăuntru, în care vârâse diamantul. Unchiul meu a pus la loc piesa centrală originală, dând lui Werner „Colierul Cleopatrei” aşa cum a fost el înainte de furtul diamantului. Spărgând piesa falsificată, unchiul meu a găsit „Steaua Nilului”, care va fi înapoiată băncii din Cairo. Şi astfel, tatăl meu va fi

reabilitat post-mortem. Alinus, te rog să-i mulţumeşti acelui domn. M-a salvat de la moarte. M-a salvat de la dezonoare... Cum se numeşte?

— Bota. Dar i se zice „Fachirul”.

Paula îşi deschise larg ochii verzi-albaştri.

— Cum ai spus? „Fachirul”? Ce bine îşi merită porecla! A lucrat ca un veritabil fachir! Unchiul meu mi-a spuse că Werner o să-i trimită pălăria sa de vânător bavarez în semn de respect! O să venim la vară în România, atât eu cât şi unchiul meu, să-i mulţumim.

Alin asculta şi i se părea că visează. Trăise, în ultimele zile, o aventură de necrezut, iar acum asculta o poveste care părea de domeniul fantasticului.

Şi totuşi, era o poveste reală, tot atât de reală ca şi mâna Paulei care se sprijinea, fierbinte, într-a lui.

-= sfârşit =-

Lei 6

SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLEC

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFI

Își fuma liniștit țigara... cînd trenul intră
într-un tunel. Se auzi uruitul înfundat al roților
și negura se lipi compactă de geamuri.
Peste cîteva minute se simți din nou
aerul răcoros și proaspăt al nopții.
Tocmai se pregătea să-și ia din geamantan
o revistă... Răsună o împușcătură urmată
de un strigăt de groază. Privi spre
culoar. Profesorul Ganea dispăruse !